I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/848

z dnia 30 maja 2018 r.

w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([2]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Produkcja ekologiczna jest ogólnym systemem zarządzania gospodarstwem i produkcji żywności, łączącym praktyki najkorzystniejsze dla środowiska i klimatu, wysoki stopień różnorodności biologicznej, ochronę zasobów naturalnych oraz stosowanie wysokich norm dotyczących dobrostanu zwierząt i produkcji, odpowiadających zapotrzebowaniu rosnącej liczby konsumentów na produkty wytwarzane przy użyciu naturalnych środków i procesów. Produkcja ekologiczna pełni zatem podwójną funkcję społeczną: z jednej strony w odpowiedzi na zapotrzebowanie konsumentów dostarcza na rynek produkty ekologiczne, a z drugiej strony dostarcza powszechnie dostępne dobra, przyczyniając się do ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt, jak również do rozwoju obszarów wiejskich.

(2) Przestrzeganie wysokich norm w zakresie zdrowia, środowiska i dobrostanu zwierząt przy wytwarzaniu produktów ekologicznych decyduje o wysokiej jakości tych produktów. Jak podkreślono w komunikacie Komisji z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych, produkcja ekologiczna stanowi element unijnych systemów jakości produkcji rolnej, wraz z oznaczeniami geograficznymi i gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ([4]) i produktami pochodzącymi z regionów najbardziej oddalonych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 ([5]). W tym ujęciu produkcja ekologiczna realizuje te same cele w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR), które stanowią nieodłączny element wszystkich unijnych systemów jakości produktów rolnych.

(3) W szczególności, cele polityki w dziedzinie produkcji ekologicznej są wpisane w cele WPR dzięki zapewnieniu rolnikom otrzymania odpowiedniej rekompensaty za przestrzeganie przepisów dotyczących produkcji ekologicznej. Poza tym rosnące zapotrzebowanie na produkty ekologiczne tworzy warunki do dalszego rozwoju i ekspansji tych produktów na rynku, zwiększając tym samym zyski rolników zajmujących się produkcją ekologiczną.

([1]) Dz.U. C 12 z 15.1.2015, s. 75.
([2]) Dz.U. C 19 z 21.1.2015, s. 84.
([3]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 maja 2018 r.
([4]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).
([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 23).

(4) Ponadto produkcja ekologiczna to system, który przyczynia się do włączenia wymogów ochrony środowiska w ramy WPR oraz propaguje zrównoważoną produkcję rolną. Dlatego w ramach WPR zostały wprowadzone środki finansowego wspierania produkcji rolnej, mianowicie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ([1]), zostały one w szczególności wzmocnione przy okazji reformy ram prawnych polityki rozwoju obszarów wiejskich wprowadzonej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ([2]).

(5) Produkcja ekologiczna przyczynia się również do osiągnięcia celów unijnej polityki ochrony środowiska, w szczególności tych zawartych w komunikatach Komisji: z dnia 22 września 2006 r., zatytułowanym „Strategia tematyczna w dziedzinie ochrony gleby", z dnia 3 maja 2011 r., zatytułowanym „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r." oraz z dnia 6 maja 2013 r. zatytułowanym „Zielona infrastruktura – zwiększanie kapitału naturalnego Europy" oraz w przepisach dotyczących ochrony środowiska, takich jak dyrektywy 2000/60/WE ([3]), 2001/81/WE ([4]), 2009/128/WE ([5]) i 2009/147/WE ([6]) Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywy Rady 91/676/EWG ([7]) and 92/43/EWG ([8]).

(6) Ze względu na cele unijnej polityki w dziedzinie produkcji ekologicznej, ramy prawne ustanowione dla realizacji tej polityki powinny służyć zapewnieniu uczciwej konkurencji i właściwemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego produktów ekologicznych, podtrzymaniu i uzasadnieniu zaufania konsumentów do produktów znakowanych jako ekologiczne i powinny zmierzać do stworzenia takich warunków, w których polityka ta może być kształtowana zgodnie z tendencjami produkcyjnymi i rynkowymi.

(7) Priorytety polityczne strategii „Europa 2020" określone w komunikacie Komisji z dnia 3 marca 2010 r., zatytułowanym „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu" obejmują osiągnięcie konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy i innowacji oraz wspieranie gospodarki o wysokim poziomie zatrudnienia zapewniającej spójność społeczną i terytorialną, jak również przyczynianie się do procesu przechodzenia na zasobooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę. Polityka w dziedzinie produkcji ekologicznej powinna zatem zapewnić podmiotom właściwe instrumenty pozwalające na lepsze identyfikowanie i promowanie ich produktów, chroniąc jednocześnie podmioty przed nieuczciwymi praktykami.

(8) W ostatnich latach sektor rolnictwa ekologicznego w Unii szybko się rozwijał nie tylko pod względem powierzchni wykorzystywanej pod uprawy ekologiczne, lecz również liczby gospodarstw i łącznej liczby zarejestrowanych w Unii podmiotów ekologicznych.

(9) Zważywszy na dynamiczne przemiany w sektorze produkcji ekologicznej, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007 ([9]) wskazano na potrzebę przyszłego przeglądu unijnych przepisów dotyczących produkcji ekologicznej przy uwzględnieniu doświadczeń zdobytych przy stosowaniu tych przepisów. Rezultaty przeglądu dokonanego przez Komisję wskazują, że unijne ramy prawne dotyczące produkcji ekologicznej należy poprawić, tak by zawierały przepisy odpowiadające wysokim oczekiwaniom konsumentów oraz były zrozumiałe przez osoby, do których są skierowane. Należy zatem uchylić rozporządzenie (WE) nr 834/2007 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.

(10) Doświadczenia zdobyte do tej pory w ramach stosowania rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wskazują na potrzebę sprecyzowania, do jakich produktów stosuje się niniejsze rozporządzenie. Powinno ono przede wszystkim obejmować produkty pochodzenia rolnego, w tym akwakultury i pszczelarstwa, wymienione w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Powinno ono ponadto obejmować przetworzone produkty rolne wykorzystywane jako żywność lub pasza, ponieważ wprowadzanie takich produktów do obrotu jako produktów ekologicznych tworzy duże możliwości zbytu produktów rolnych oraz zwraca uwagę konsumentów na ekologiczny charakter tych produktów rolnych, z których zostały one wytworzone. Niniejsze rozporządzenie powinno też obejmować niektóre inne produkty powiązane z produktami rolnymi w podobnie ścisły sposób jak przetworzone produkty rolne wykorzystywane jako żywność i pasza, ze względu na to, że te inne produkty albo tworzą

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

([3]) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

([4]) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22).

([5]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71).

([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

([7]) Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzące ze źródeł rolniczych (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1).

([8]) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

([9]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

znaczne możliwości zbytu produktów rolnych, albo też dlatego, że stanowią integralny element procesu produkcji. Ponadto do zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy włączyć sól morską i inne rodzaje soli stosowane w żywności i paszy, ponieważ mogą być one produkowane przy zastosowaniu naturalnych technik produkcji, a ich produkcja przyczynia się do rozwoju obszarów wiejskich, a zatem jest objęta celami niniejszego rozporządzenia. Dla zachowania jasności takie inne produkty, nieumieszczone w załączniku I do TFUE, należy umieścić w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

(11) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia Komisji należy zgodnie z art. 290 TFUE przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie swoich prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ([1]). W szczególności, aby zapewnić równe uczestnictwo w przygotowywaniu aktów delegowanych, Parlament Europejski i Rada otrzymują wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.

(12) Aby uwzględnić nowe metody, nowe materiały produkcyjne lub zobowiązania międzynarodowe, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów z myślą o rozszerzeniu wykazu innych ściśle związanych z rolnictwem produktów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

(13) Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem, ale pochodzące z polowań na zwierzęta dziko żyjące i połowów ryb dziko żyjących, nie powinny być uznawane za produkty ekologiczne, ponieważ w ich przypadku nie można w pełni kontrolować procesów produkcji.

(14) Ze względu na lokalny charakter działalności w zakresie żywienia zbiorowego środki podjęte przez państwa członkowskie oraz prywatne normy w tej dziedzinie są uznawane za odpowiednie do zapewnienia funkcjonowania jednolitego rynku. Dlatego też żywność przygotowywana przez zakłady żywienia zbiorowego w ich pomieszczeniach nie powinna podlegać niniejszemu rozporządzeniu i w związku z tym nie powinna być znakowana ani reklamowana przy użyciu logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej.

(15) Z projektów badawczych wynika, że zaufanie konsumentów ma zasadnicze znaczenie dla rynku żywności ekologicznej. W dłuższej perspektywie mało wiarygodne normy mogą podważyć zaufanie publiczne i doprowadzić do upadku rynku. Dlatego fundamentem zrównoważonego rozwoju produkcji ekologicznej w Unii powinny być solidne przepisy dotyczące produkcji zharmonizowane na poziomie unijnym i które powinny odpowiadać oczekiwaniom podmiotów i konsumentów, jeżeli chodzi o jakość produktów ekologicznych oraz zgodność z zasadami i przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

(16) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie bez uszczerbku dla powiązanych przepisów, w szczególności w dziedzinach bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego, zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału rozmnożeniowego roślin, znakowania i środowiska.

(17) Niniejsze rozporządzenie powinno zapewnić podstawę zrównoważonego rozwoju produkcji ekologicznej i jej pozytywnych skutków dla środowiska przy zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych i uczciwej konkurencji, tym samym pomagając rolnikom w uzyskaniu należnego dochodu, zapewniając zaufanie konsumentów, chroniąc interes konsumentów oraz wspierając krótkie łańcuchy dostaw i produkcję lokalną. Cele te powinny być realizowane w zgodności z ogólnymi i szczegółowymi zasadami oraz ogólnymi i szczegółowymi przepisami dotyczącymi produkcji mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej.

(18) Mając na uwadze właściwości systemów produkcji ekologicznej, dobór odmian roślin powinien w szczególności uwzględniać wydajność agronomiczną, różnorodność genetyczną, odporność na choroby, długowieczność oraz dostosowanie do różnorodnych lokalnych warunków glebowych i klimatycznych oraz należy uwzględnić naturalne bariery krzyżowania.

(19) Uznaje się, że w gospodarstwach rolnych obejmujących jednostki, które nie są zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, zachodzi wyższe ryzyko niezgodności z tymi przepisami. Dlatego, po odpowiednim okresie konwersji, wszystkie gospodarstwa rolne w Unii, które zamierzają stać się gospodarstwami ekologicznymi, powinny być we wszystkich aspektach zarządzane zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie

([1]) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

do produkcji ekologicznej. Jednak prowadzenie gospodarstw obejmujących zarówno jednostki zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, jak i nie zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, powinno być dozwolone pod pewnymi warunkami, w tym w szczególności pod warunkiem wyraźnego i faktycznego rozdzielenia ekologicznych jednostek produkcyjnych, jednostek produkcyjnych w okresie konwersji oraz nieekologicznych jednostek produkcyjnych, a także produktów wytwarzanych przez te jednostki.

(20) Ponieważ w produkcji ekologicznej należy ograniczyć stosowanie środków zewnętrznych, należy wskazać pewne cele, do których produkty i substancje są często stosowane w wytwarzaniu produktów rolnych lub przetworzonych produktów rolnych. Gdy te produkty lub substancje są zwyczajowo używane do tych celów, ich użycie powinno być dozwolone wyłącznie wtedy, gdy są one dopuszczone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jednakże takie zezwolenie powinno być ważne jedynie tak długo, dopóki stosowanie takich środków zewnętrznych w produkcji nieekologicznej nie zostanie zakazane prawem Unii lub przepisami krajowymi opartymi na prawie Unii. Stosowanie produktów lub substancji innych niż substancje czynne, które zawierają lub z których składają się środki ochrony roślin, powinno być możliwe w produkcji ekologicznej, o ile ich stosowanie jest dopuszczone zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ([1]), a wprowadzanie do obrotu lub stosowanie środka ochrony roślin nie jest zakazane przez państwa członkowskie zgodnie z tym rozporządzeniem.

(21) W przypadku gdy gospodarstwo lub części gospodarstwa mają być wykorzystywane do wytwarzania produktów ekologicznych, powinny one podlegać okresowi konwersji, w którym będą zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, ale nie będą mogły wytwarzać produktów ekologicznych. Wprowadzanie do obrotu produktów jako produktów ekologicznych powinno być dozwolone jedynie po upływie okresu konwersji. Okres ten nie powinien rozpocząć się, zanim rolnik lub podmiot produkujący algi lub zwierzęta akwakultury nie powiadomi właściwych organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się gospodarstwo, o przejściu na produkcję ekologiczną, a co za tym idzie, nie podda go systemowi kontroli, który ma zostać utworzony przez państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 ([2]) i z niniejszym rozporządzeniem. Właściwe organy powinny mieć możliwość uznania z mocą wsteczną za okres konwersji okresu przed datą powiadomienia wyłącznie, gdy gospodarstwo lub jego części podlegały działaniom rolno-środowiskowym wspieranym z funduszy unijnych lub stanowiły obszary naturalne lub użytki rolne, na których przez okres co najmniej trzech lat nie stosowano produktów lub substancji niedopuszczonych w produkcji ekologicznej.

(22) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli chodzi o produkcję ekologiczną i dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dalszych przepisów dotyczących podziału gospodarstw na ekologiczne jednostki produkcyjne, jednostki produkcyjne w okresie konwersji i nieekologiczne jednostki produkcyjne.

(23) Wykorzystywanie promieniowania jonizującego, klonowania zwierząt i sztucznie wyhodowanych zwierząt poliploidalnych lub organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO), jak również produktów wytworzonych z GMO lub przy ich użyciu, nie jest zgodne z ideą produkcji ekologicznej i postrzeganiem produktów ekologicznych przez konsumentów. Stosowanie ich powinno zatem być zakazane w produkcji ekologicznej.

(24) Aby wspierać i ułatwiać zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzaniem, na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji podmioty powinny podejmować, w stosownych przypadkach, środki zapobiegawcze w celu zapewnienia ochrony różnorodności biologicznej oraz jakości gleby, zapobiegania szkodnikom i chorobom oraz ich zwalczania i unikania negatywnych skutków dla środowiska, zdrowia zwierząt i roślin. Powinny także podejmować, w stosownych przypadkach, leżące w ich gestii proporcjonalne środki ostrożności w celu uniknięcia

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

zanieczyszczenia produktów w okresie konwersji i produktów nieekologicznych produktami lub substancjami, które nie są dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz w celu uniknięcia pomieszania produktów ekologicznych.

(25) Produkty wytwarzane w okresie konwersji nie powinny być wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne. Aby uniknąć ryzyka dezorientacji i wprowadzenia w błąd konsumentów, produkty te nie powinny także być wprowadzane do obrotu jako produkty w okresie konwersji, z wyjątkiem materiału rozmnożeniowego roślin oraz produktów spożywczych pochodzenia roślinnego oraz produktów paszowych pochodzenia roślinnego, które zawierają tylko jeden składnik roślinny pochodzenia rolnego, a we wszystkich przypadkach – pod warunkiem że przed zbiorem zachowano okres konwersji wynoszący co najmniej 12 miesięcy.

(26) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zasad konwersji dla kolejnych gatunków zwierząt.

(27) Należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące produkcji w odniesieniu do roślin, zwierząt gospodarskich i akwakultury, w tym przepisy dotyczące zbioru dziko rosnących roślin i alg, jak również dotyczące produkcji przetworzonej żywności i paszy, a także wina i drożdży wykorzystywanych jako żywność lub pasza, w celu zapewnienia harmonizacji oraz realizacji celów i zasad produkcji ekologicznej.

(28) Podstawą ekologicznej produkcji roślinnej jest odżywianie roślin przede wszystkim poprzez ekosystem gleby, zatem rośliny powinny być uprawiane na i w żywej glebie w powiązaniu z podglebiem i skałą macierzystą. W związku z tym nie powinna być dozwolona produkcja hydroponiczna ani uprawa roślin w pojemnikach, workach lub na podłożach, w przypadku gdy korzenie nie mają kontaktu z żywą glebą.

(29) Dozwolone powinny jednak być niektóre praktyki uprawy niepowiązane z glebą, takie jak produkcja kiełków roślin lub główek cykorii oraz produkcja roślin ozdobnych i ziół w doniczkach, sprzedawanych w doniczkach konsumentom, co do których nie dostosowano zasady uprawy na podłożu glebowym lub nie ma ryzyka, że konsument zostanie wprowadzany w błąd co do metody produkcji. Aby ułatwić produkcję ekologiczną na wcześniejszym etapie uprawy roślin, dozwolona powinna być także uprawa siewek lub sadzonek w pojemnikach do dalszego przesadzania.

(30) Zasada uprawy roślin na gruntach rolnych oraz odżywianie roślin przede wszystkim poprzez ekosystem gleby została ustanowiona w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007. Niektóre podmioty rozwinęły jednak działalność gospodarczą polegającą na uprawie bezglebowej roślin na wyniesionych zagonach i zostały certyfikowane jako ekologiczne na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007 przez ich organy krajowe. W dniu 28 czerwca 2017 r. w ramach zwykłej procedury ustawodawczej osiągnięto porozumienie, zgodnie z którym produkcja ekologiczna powinna opierać się na odżywianiu roślin przede wszystkim poprzez ekosystem gleby i powinna mieć miejsce na podłożu glebowym, a uprawy bezglebowe roślin na wyniesionych zagonach nie powinny już od tej daty być więcej dozwolone. Aby zapewnić podmiotom, które przed tą datą rozwinęły taką działalność gospodarczą możliwość dostosowania się, należy pozwolić im, by przez okres 10 lat, począwszy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, zachowały swoje powierzchnie produkcyjne certyfikowane przed tą datą przez ich organy krajowe jako ekologiczne na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007. Z informacji przekazanych Komisji przez państwa członkowskie wynika, że taka działalność była dopuszczona w Unii przed dniem 28 czerwca 2017 r. jedynie w Finlandii, Szwecji i Danii. Stosowanie upraw bezglebowych na wyniesionych zagonach w rolnictwie ekologicznym powinno być przedmiotem sprawozdania Komisji, które ma być opublikowane pięć lat po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

(31) Ekologiczna produkcja roślinna powinna obejmować zastosowanie technik produkcji zapobiegających przyczynianiu się do zanieczyszczania środowiska lub ograniczających je do minimum.

(32) W rolnictwie nieekologicznym dostępnych jest więcej zewnętrznych środków służących dostosowaniu się do warunków środowiskowych, aby osiągnąć optymalny wzrost upraw, natomiast systemy ekologicznej produkcji roślinnej potrzebują materiału rozmnożeniowego roślin, który będzie w stanie dostosowywać się pod względem odporności na choroby, do różnorodnych lokalnych warunków glebowych i klimatycznych, a także do szczególnych praktyk uprawy w rolnictwie ekologicznym przyczyniających się do rozwoju sektora produkcji ekologicznej. Ważne jest zatem, by udoskonalać ekologiczny materiał rozmnożeniowy roślin nadający się do rolnictwa ekologicznego.

(33) Jeżeli chodzi o zarządzanie glebą i nawożenie, należy określić techniki uprawy dozwolone w ekologicznej produkcji roślinnej oraz ustanowić warunki stosowania nawozów i środków poprawiających właściwości gleby.

(34) Należy znacząco ograniczyć stosowanie środków ochrony roślin. Pierwszeństwo należy przyznać środkom zapobiegającym szkodom powodowanym przez szkodniki i chwasty przy pomocy technik niezwiązanych ze stosowaniem środków ochrony roślin, takich jak płodozmian. Należy monitorować występowanie szkodników i chwastów, by móc decydować, czy interwencja jest zasadna z punktu widzenia ekonomicznego i ekologicznego. Należy jednak zezwolić na stosowanie niektórych środków ochrony roślin, jeżeli takie techniki nie zapewniają odpowiedniej ochrony i tylko wtedy, gdy takie środki ochrony roślin są dopuszczone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 oraz zostały ocenione i uznane za zgodne z celami i zasadami produkcji ekologicznej, w tym gdy środki te zostały dopuszczone z zastrzeżeniem rygorystycznych warunków ich stosowania, a tym samym zostały dopuszczone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(35) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do niektórych odstępstw, stosowania materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub nieekologicznego materiału rozmnożeniowego, umów między producentami rolnymi, dalszych środków dotyczących ochrony przed szkodnikami i chwastami oraz dalszych szczegółowych zasad i praktyk uprawy dotyczących określonych roślin i produkcji roślinnej.

(36) Badania w Unii nad materiałem rozmnożeniowym roślin, który nie spełnia definicji odmiany pod względem jednolitości, wykazują, że stosowanie takiego zróżnicowanego materiału może być korzystne, w szczególności w odniesieniu do produkcji ekologicznej, na przykład w celu zmniejszenia rozprzestrzeniania się chorób, poprawy odporności i zwiększenia różnorodności biologicznej.

(37) Dlatego do użycia w produkcji ekologicznej powinien być dostępny materiał rozmnożeniowy roślin nienależący do danej odmiany, ale należący do grupy roślin w ramach jednego taksonu botanicznego o wysokim stopniu różnorodności genetycznej i fenotypowej poszczególnych jednostek rozmnożeniowych.

Z tego powodu podmioty powinny móc wprowadzać do obrotu materiał rozmnożeniowy roślin ekologicznego materiału heterogenicznego bez konieczności przestrzegania wymogów dotyczących rejestracji i certyfikacji kategorii materiału przedbazowego, bazowego i kwalifikowanego lub wymogów dla innych kategorii, które to wymogi zostały zawarte w dyrektywach 66/401/EWG ([1]), 66/402/EWG ([2]), 68/193/EWG ([3]), 98/56/WE ([4]), 2002/53/WE ([5]), 2002/54/WE ([6]), 2002/55/WE ([7]), 2002/56/WE ([8]), 2002/57/WE ([9]), 2008/72/WE ([10]) oraz 2008/90/WE ([11]) lub w aktach przyjętych na podstawie tych dyrektyw.

Takie wprowadzanie do obrotu powinno nastąpić po powiadomieniu odpowiedzialnych organów, o których mowa w tych dyrektywach, i po przyjęciu przez Komisję zharmonizowanych wymogów dla takiego materiału, pod warunkiem że spełnia on te wymogi.

(38) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanowienia niektórych przepisów dotyczących produkcji i sprzedaży materiału rozmnożeniowego roślin ekologicznego materiału heterogenicznego określonych rodzajów lub gatunków.

(39) Aby zaspokoić potrzeby producentów ekologicznych, wspierać badania i rozwijać odmiany ekologiczne nadające się do produkcji ekologicznej przy uwzględnieniu szczególnych potrzeb i celów rolnictwa ekologicznego, takich jak zwiększona różnorodność genetyczna, odporność lub tolerancja na choroby oraz dostosowywanie się do

([1]) Dyrektywa Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych (Dz.U. 125 z 11.7.1966, s. 2298).
([2]) Dyrektywa Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych (Dz.U. 125 z 11.7.1966, s. 2309).
([3]) Dyrektywa Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie wprowadzania do obrotu materiału do wegetatywnego rozmnażania winorośli (Dz.U. L 93 z 17.4.1968, s. 15).
([4]) Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych (Dz.U. L 226 z 13.8.1998, s. 16).
([5]) Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1).
([6]) Dyrektywa Rady 2002/54/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 12).
([7]) Dyrektywa Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 33).
([8]) Dyrektywa Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 60).
([9]) Dyrektywa Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74).
([10]) Dyrektywa Rady 2008/72/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona (Dz.U. L 205 z 1.8.2008, s. 28).
([11]) Dyrektywa Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz.U. L 267 z 8.10.2008, s. 8).

różnych lokalnych warunków glebowych i klimatycznych, należy zgodnie z dyrektywami 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 2002/53/WE, 2002/54/WE, 2002/55/WE, 2002/56/WE, 2002/57/WE, 2008/72/WE oraz 2008/90/WE przeprowadzić ograniczone w czasie badania naukowe. Te ograniczone w czasie badania naukowe powinny być prowadzone w okresie siedmiu lat, powinny wykorzystywać wystarczające ilości materiału rozmnożeniowego roślin i powinny być przedmiotem corocznych sprawozdań. Powinny one służyć ustanowieniu kryteriów opisu cech tego materiału, oraz określić warunki produkcji i wprowadzania do obrotu tego materiału.

(40) Ponieważ produkcja zwierząt gospodarskich jest naturalnie związana z gospodarowaniem gruntami rolnymi, a obornik wykorzystywany jest do nawożenia wspomagającego produkcję roślin, należy zakazać produkcji zwierzęcej bez wykorzystania gruntów, z wyjątkiem produkcji pszczelarskiej. Przy doborze ras należy zachęcać do wyboru cech, które są ważne dla rolnictwa ekologicznego, takich jak wysoki stopień różnorodności genetycznej, zdolność dostosowania się do warunków miejscowych oraz odporność na choroby.

(41) Zwierzęta ekologiczne nie zawsze są dostępne w wystarczającej ilości i jakości, aby zaspokoić potrzeby rolników, którzy chcą stworzyć stado po raz pierwszy lub też powiększyć lub odbudować swoje stado. Dlatego wprowadzanie do ekologicznej jednostki produkcyjnej zwierząt, które były chowane nieekologicznie, powinno być możliwe pod pewnymi warunkami.

(42) Zwierzęta gospodarskie należy żywić materiałami paszowymi wytworzonymi zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, najlepiej pochodzącymi z własnego gospodarstwa rolnika, uwzględniając przy tym potrzeby fizjologiczne zwierząt gospodarskich. Jednak pod pewnymi warunkami rolnicy powinni mieć również możliwość używania paszy w okresie konwersji pochodzącej z ich własnych gospodarstw. Ponadto, aby zapewnić spełnienie minimalnych wymogów żywieniowych dotyczących zwierząt gospodarskich, należy zapewnić rolnikom możliwość używania, na ściśle określonych warunkach, niektórych materiałów paszowych pochodzenia mikrobiologicznego lub mineralnego lub niektórych dodatków paszowych i substancji pomocniczych w przetwórstwie.

(43) Zarządzanie zdrowiem zwierząt powinno opierać się głównie na zapobieganiu chorobom. Ponadto należy stosować określone środki w zakresie czyszczenia i dezynfekcji. W produkcji ekologicznej nie należy zezwalać na profilaktyczne stosowanie syntetyzowanych chemicznie alopatycznych produktów leczniczych, w tym antybiotyków. W przypadku choroby lub urazu zwierzęcia wymagających niezwłocznego leczenia stosowanie takich produktów powinno być ograniczone do niezbędnego minimum, koniecznego do powrotu zwierzęcia do dobrej kondycji. W takich przypadkach, w celu zagwarantowania konsumentom integralności produkcji ekologicznej, urzędowy okres karencji po zastosowaniu takich produktów leczniczych, zgodnie z właściwymi przepisami Unii, powinien być dwukrotnie dłuższy niż normalny okres karencji i wynosić co najmniej 48 godzin.

(44) Warunki dotyczące pomieszczeń dla ekologicznych zwierząt gospodarskich i ekologiczne praktyki gospodarskie powinny zaspokajać behawioralne potrzeby zwierząt i powinny zapewniać wysoki poziom dobrostanu zwierząt, którego niektóre aspekty powinny wykraczać poza unijne normy dobrostanu zwierząt mające zastosowanie ogólnie w produkcji zwierzęcej. W większości przypadków zwierzęta gospodarskie powinny mieć stały dostęp do obszarów na otwartej przestrzeni umożliwiających swobodne poruszanie się. Należy unikać wszelkiego rodzaju cierpienia, bólu lub stresu lub należy ograniczać je do minimum na wszystkich etapach życia zwierząt. Trzymanie na uwięzi lub okaleczanie, jak na przykład przycinanie ogonów owiec, obcinanie dziobów w pierwszych trzech dniach życia i usuwanie zawiązków rogów powinny być możliwe wyłącznie, jeżeli jest to dozwolone przez właściwe organy i jedynie pod pewnymi warunkami.

(45) Ponieważ najbardziej rozwinięta jest ekologiczna produkcja bydła, owiec, kóz, koniowatych, jeleniowatych i świń, a także drobiu, królików i pszczół, do tych gatunków powinny mieć zastosowanie dodatkowe szczegółowe przepisy dotyczące produkcji. W odniesieniu do tych gatunków konieczne jest, by Komisja ustaliła pewne wymogi, które są ważne dla produkcji tych zwierząt, takie jak wymogi dotyczące obsady zwierząt, minimalnej powierzchni oraz warunków, a także wymogi techniczne dotyczące pomieszczeń. W odniesieniu do innych gatunków takie wymogi należy ustanowić, od momentu, gdy dodatkowe szczegółowe przepisy dotyczące produkcji będą miały zastosowanie również do tych gatunków.

(46) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do zmniejszenia liczby odstępstw dotyczących pochodzenia zwierząt, ograniczeń dotyczących azotu organicznego powiązanego z łączną obsadą zwierząt, dokarmiania rodzin pszczelich, dopuszczalnych środków do dezynfekcji pasiek, metod i środków do zwalczania *Varroa destructor* oraz szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zwierzęcej dla kolejnych gatunków.

(47) Niniejsze rozporządzenie uwzględnia cele nowej wspólnej polityki rybołówstwa w odniesieniu do akwakultury, która odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu zrównoważonego, długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego, jak również wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, równocześnie zmniejszając presję na dziko żyjące stada ryb, w kontekście wzrastającego globalnego popytu na żywność pochodzącą ze środowiska wodnego. Komunikat Komisji z dnia 29 kwietnia 2013 r. w sprawie strategicznych wytycznych dotyczących zrównoważonego rozwoju akwakultury w UE uwydatnia główne wyzwania stojące przed akwakulturą w Unii oraz potencjał rozwoju tego sektora. Akwakultura została określona w tym komunikacie jako szczególnie obiecujący sektor, podkreślono w nim również przewagę konkurencyjną, jaką zapewnia certyfikacja ekologiczna.

(48) Akwakultura ekologiczna jest relatywnie nowym działem produkcji ekologicznej w porównaniu z rolnictwem ekologicznym, w przypadku którego zebrano już dużo doświadczeń na poziomie gospodarstw. Biorąc pod uwagę rosnące zainteresowanie konsumentów produktami akwakultury ekologicznej, oczekuje się zwiększenia liczby jednostek produkcji w sektorze akwakultury przechodzących na produkcję ekologiczną. Dzięki temu zwiększy się zasób doświadczeń i wiedzy technicznej oraz przyspieszony zostanie rozwój, a akwakultura ekologiczna jest udoskonalana, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w przepisach dotyczących produkcji.

(49) Akwakultura ekologiczna powinna opierać się na chowie młodych osobników pochodzących z ekologicznych jednostek produkcyjnych. Ekologiczne zwierzęta akwakultury do celów rozrodu lub odchowu nie zawsze są dostępne w wystarczającej ilości i jakości, aby zaspokoić potrzeby podmiotów produkujących zwierzęta akwakultury. Wprowadzanie do ekologicznej jednostki produkcyjnej schwytanych na wolności dzikich zwierząt lub nieekologicznych zwierząt akwakultury powinno być możliwe pod pewnymi warunkami.

(50) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do paszy dla zwierząt akwakultury oraz leczenia weterynaryjnego tych zwierząt oraz w odniesieniu do szczegółowych warunków w zakresie gospodarowania stadem podstawowym, hodowli i wychowu osobników młodocianych.

(51) Podmioty produkujące żywność lub paszę ekologiczną powinny stosować odpowiednie procedury opierające się na systematycznej identyfikacji krytycznych etapów przetwarzania w celu zapewnienia zgodności przetworzonych produktów z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej. Ekologiczne produkty przetworzone powinny być produkowane przy użyciu metod przetwarzania, które gwarantują zachowanie ekologicznych cech i właściwości produktów na wszystkich etapach produkcji ekologicznej.

(52) Należy ustanowić przepisy dotyczące składu przetworzonej ekologicznej żywności i paszy. W szczególności żywność ta powinna być wytwarzana głównie z ekologicznych składników pochodzenia rolnego lub innych, ekologicznych składników objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, z ograniczoną możliwością stosowania niektórych nieekologicznych składników pochodzenia rolnego określonych w niniejszym rozporządzeniu. Poza tym do stosowania w produkcji przetworzonej ekologicznej żywności i paszy należy dopuścić jedynie niektóre produkty i substancje dozwolone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(53) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do środków ostrożności i środków zapobiegawczych, które mają być podejmowane przez podmioty produkujące przetworzoną żywność lub paszę, w odniesieniu do rodzaju i składu produktów i substancji dopuszczonych do stosowania w żywności przetworzonej, a także w odniesieniu do warunków, w jakich mogą być one stosowane, oraz do obliczania zawartości procentowej składników pochodzenia rolnego, w tym określenia dodatków dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej, uznawanych za składniki pochodzenia rolnego do celów obliczania odsetka, który musi zostać osiągnięty, aby dany produkt został oznaczony jako ekologiczny w opisie handlowym produktu.

(54) Wino ekologiczne powinno podlegać odpowiednim przepisom dotyczącym ekologicznej żywności przetworzonej. Wino należy jednak do szczególnej i ważnej kategorii produktów ekologicznych, dlatego szczególnie w odniesieniu do wina ekologicznego należy ustanowić dodatkowe szczegółowe przepisy dotyczące produkcji. Wino ekologiczne powinno być wytwarzane wyłącznie z ekologicznych surowców i należy dopuścić dodawanie do niego jedynie niektórych produktów i substancji dozwolonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W produkcji wina ekologicznego należy zakazać stosowania niektórych praktyk, procesów i zabiegów enologicznych. Na inne praktyki, procesy i zabiegi należy zezwolić na ściśle określonych warunkach.

(55) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanowienia dodatkowych zakazanych praktyk, procesów i zabiegów enologicznych oraz w odniesieniu do zmiany wykazu dozwolonych praktyk, procesów i zabiegów enologicznych.

(56) Pierwotnie drożdże nie były na podstawie rozporządzenia (WE) nr 834/2007 uznawane za składnik pochodzenia rolnego, dlatego nie były uwzględniane przy ustalaniu składników pochodzenia rolnego produktów ekologicznych. Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 889/2008 ([1]) wprowadzono jednak od dnia 31 grudnia 2013 r. obowiązek uznawania drożdży i produktów drożdżowych jako składników pochodzenia rolnego do celów produkcji ekologicznej. W związku z tym od dnia 1 stycznia 2021 r. do produkcji ekologicznych drożdży, które mają być

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. L 250 z 18.9.2008, s. 1).

wykorzystywane jako żywność i pasza, należy wykorzystywać wyłącznie składniki uzyskane ekologicznie. Ponadto jedynie niektóre produkty i substancje powinny zostać dopuszczone do wykorzystania przy ich produkcji i przygotowywaniu.

(57) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dodatkowych szczegółowych przepisów dotyczących produkcji drożdży.

(58) Wprawdzie niniejsze rozporządzenie powinno zharmonizować przepisy dotyczące produkcji ekologicznej w Unii dla wszystkich produktów objętych jego zakresem stosowania i powinno ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące produkcji w odniesieniu do różnych kategorii produktów, jednak dopiero na późniejszym etapie możliwe będzie przyjęcie niektórych przepisów dotyczących produkcji, takich jak dodatkowe szczegółowe przepisy dotyczące produkcji w odniesieniu do kolejnych gatunków zwierząt lub produktów spoza kategorii, dla których w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące produkcji. Z powodu braku takich przepisów dotyczących produkcji na szczeblu unijnym państwa członkowskie powinny wciąż mieć możliwość ustanawiania krajowych przepisów dotyczących ich własnej krajowej produkcji, pod warunkiem że te przepisy nie będą sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem. Jednakże państwa członkowskie nie powinny stosować tych przepisów krajowych do produktów wytwarzanych lub wprowadzanych do obrotu w innych państwach członkowskich, gdy produkty te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem. W przypadku braku takich krajowych szczegółowych przepisów dotyczących produkcji, przy wprowadzaniu takich produktów do obrotu z odniesieniem do produkcji ekologicznej podmioty powinny co najmniej przestrzegać – w zakresie, w jakim to możliwe w odniesieniu do danych produktów – ogólnych przepisów dotyczących produkcji oraz zasad produkcji ekologicznej.

(59) Aby uwzględnić ewentualną przyszłą potrzebę ustanowienia szczegółowych przepisów dotyczących produkcji w zakresie produktów, których produkcja nie należy do żadnej z kategorii szczegółowych przepisów dotyczących produkcji, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, jak również aby zapewnić jakość, identyfikowalność, zgodność z niniejszym rozporządzeniem oraz dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia w odniesieniu do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących produkcji, a także przepisów dotyczących poddaniu obowiązkowi konwersji, w odniesieniu do takich produktów.

(60) Odstępstwa od przepisów dotyczących produkcji ekologicznej należy przewidzieć wyłącznie w przypadku okoliczności katastroficznych. Aby umożliwić kontynuowanie lub przywrócenie produkcji ekologicznej w takich przypadkach, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do ustanawiania kryteriów pozwalających zakwalifikować okoliczności katastroficzne, a także szczegółowych przepisów, w tym ewentualnych odstępstw od niniejszego rozporządzenia, stanowiących, w jaki sposób państwa członkowskie mają postępować w takich katastroficznych okolicznościach, i dotyczących niezbędnych wymogów w zakresie monitorowania i sprawozdawczości w takich przypadkach.

(61) Pod pewnymi warunkami produkty ekologiczne, produkty w okresie konwersji i produkty nieekologiczne można przechowywać i transportować jednocześnie. Należy ustanowić szczegółowe przepisy w celu zapewnienia należytego oddzielenia produktów ekologicznych, produktów w okresie konwersji i produktów nieekologicznych w trakcie obchodzenia się z nimi oraz w celu uniknięcia pomieszania produktów.

(62) Aby zapewnić integralność produkcji ekologicznej i dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania określonych aktów w odniesieniu do przepisów dotyczących pakowania i transportu produktów ekologicznych.

(63) Stosowanie w produkcji ekologicznej niektórych produktów lub substancji jako substancji czynnych, które mają być wykorzystywane jako środki ochrony roślin, wchodzące w zakres rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, nawozy, środki poprawiające właściwości gleby, odżywki, nieekologiczne składniki paszy dla zwierząt różnego pochodzenia, dodatki paszowe, substancje pomocnicze w przetwórstwie oraz produkty do czyszczenia i dezynfekcji powinno być ograniczone do minimum i podlegać określonym warunkom ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu. To samo podejście należy przyjąć w odniesieniu do wykorzystywania w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej produktów i substancji takich jak dodatki do żywności i substancje pomocnicze w przetwórstwie oraz w odniesieniu do stosowania nieekologicznych składników pochodzenia rolnego. Dlatego też należy określić wszelkie ogólne możliwe zastosowania takich produktów i substancji w produkcji ekologicznej oraz szczegółowe możliwe zastosowania w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej, z zastrzeżeniem zasad ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu i określonych kryteriów.

(64) Aby zapewnić jakość, identyfikowalność i zgodność z niniejszym rozporządzeniem ogólnie w odniesieniu do produkcji ekologicznej, oraz w szczególności w odniesieniu do produkcji ekologicznej żywności przetworzonej, a także, aby zapewnić dostosowanie do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dodatkowych kryteriów dotyczących udzielania zezwoleń na ogólne stosowanie produktów i substancji w produkcji ekologicznej, w szczególności w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej, jak również kryteria dotyczące wycofywania takich zezwoleń.

(65) Aby zapewnić dostęp do składników pochodzenia rolnego, które nie są dostępne w wystarczającej ilości w postaci ekologicznej do produkcji ekologicznej żywności przetworzonej, państwa członkowskie powinny także mieć możliwość zezwolenia na stosowanie – pod pewnymi warunkami i przez ograniczony czas – nieekologicznych składników pochodzenia rolnego.

(66) Aby wspierać produkcję ekologiczną i z uwagi na potrzebę posiadania miarodajnych danych, należy gromadzić i przekazywać rolnikom oraz podmiotom informacje i dane dotyczące dostępności na rynku ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji, ekologicznych zwierząt i ekologicznych młodocianych osobników zwierząt akwakultury. W tym celu państwa członkowskie powinny zapewnić, by na ich terytorium zostały utworzone i były regularnie aktualizowane bazy danych i systemy zawierające takie informacje, a Komisja powinna podawać takie informacje do wiadomości publicznej.

(67) Aby zapewnić zgodność z wymogami w zakresie produkcji ekologicznej oraz zaufanie konsumentów do tej metody produkcji, konieczne jest, by podmioty informowały właściwe organy lub – w stosownych przypadkach – organy kontrolne lub jednostki certyfikujące o przypadkach podejrzeń wystąpienia niezgodności z niniejszym rozporządzeniem, które są uzasadnione lub nie mogą być wykluczone, dotyczących produktów, które podmioty te wytwarzają, przygotowują, przywożą lub otrzymują od innych podmiotów. Takie podejrzenie niezgodności może pojawić się między innymi ze względu na obecność w produkcie, który ma być stosowany lub wprowadzany do obrotu jako produkt ekologiczny lub produkt w okresie konwersji, produktu lub substancji niedopuszczonych w produkcji ekologicznej. Podmioty powinny informować właściwe organy, w przypadku gdy są one w stanie uzasadnić podejrzenie niezgodności lub nie mogą takiego podejrzenia wykluczyć. W takich przypadkach dane produkty nie powinny być wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji do czasu wykluczenia podejrzenia niezgodności. Podmioty powinny współpracować z właściwymi organami oraz w stosownych przypadkach z organami kontrolnymi lub jednostkami certyfikującymi przy identyfikacji i weryfikacji przyczyn takich niezgodności.

(68) Aby uniknąć zanieczyszczenia produkcji ekologicznej produktami lub substancjami, które nie zostały dopuszczone przez Komisję do stosowania w produkcji ekologicznej do niektórych celów, podmioty powinny przedsięwziąć proporcjonalne i odpowiednie środki znajdujące się pod ich kontrolą w celu identyfikacji ryzyka takiego zanieczyszczenia i zapobiegania mu. Środki takie powinny być regularnie poddawane przeglądowi i w razie konieczności dostosowywane.

(69) Aby zapewnić w całej Unii zharmonizowane podejście w odniesieniu do środków, które mają być podejmowane w przypadku podejrzenia niezgodności, zwłaszcza, jeżeli takie podejrzenie spowodowane jest obecnością produktów i substancji niedopuszczonych w produktach ekologicznych lub w produktach w okresie konwersji, a także by uniknąć niepewności dla podmiotów, właściwe organy lub – w stosownych przypadkach – organy kontrolne lub jednostki certyfikujące powinny przeprowadzać urzędowe postępowanie wyjaśniające zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625 w celu sprawdzenia zgodności z wymogami w zakresie produkcji ekologicznej. W szczególnym przypadku podejrzenia niezgodności spowodowanego obecnością niedopuszczonych produktów lub substancji postępowanie wyjaśniające powinno określić źródła i przyczyny obecności takich produktów lub substancji oraz w celu zapewnienia, aby te podmioty przestrzegały wymogów w zakresie produkcji ekologicznej, a zwłaszcza nie stosowały produktów lub substancji niedopuszczonych w produkcji ekologicznej i podejmowały proporcjonalne i odpowiednie środki ostrożności w celu uniknięcia zanieczyszczenia produkcji ekologicznej takimi produktami i substancjami. Takie postępowania wyjaśniające powinny być proporcjonalne do podejrzewanej niezgodności, a co za tym idzie – powinny być ukończone jak najszybciej, w rozsądnym terminie, z uwzględnieniem trwałości danego produktu i stopnia złożoności danego przypadku. Mogą one obejmować dowolną metodę i technikę prowadzenia kontroli urzędowych, która zostanie uznana za odpowiednią, aby sprawnie wykluczyć lub potwierdzić, bez zbędnej zwłoki, wszelkie podejrzenie niezgodności z niniejszym rozporządzeniem, w tym przy wykorzystaniu wszelkich odnośnych informacji, które pozwoliłyby wykluczenie lub potwierdzenie podejrzenia niezgodności bez konieczności przeprowadzenia kontroli na miejscu.

(70) Stwierdzenie obecności produktów lub substancji niedopuszczonych w produkcji ekologicznej w produktach, które mają być wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, a także podjęte w tym względzie środki powinny być przedmiotem dalszej obserwacji przez państwa członkowskie i Komisję. Komisja powinna zatem przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie po czterech latach od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia sprawozdanie w oparciu o zebrane przez państwa członkowskie informacje na temat postępowań wyjaśniających przeprowadzonych w sprawach dotyczących produktów i substancji niedopuszczonych w produkcji ekologicznej. Sprawozdaniu temu – w stosownych przypadkach – może towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący wprowadzenia dalszej harmonizacji.

(71) W przypadku braku takiej dalszej harmonizacji państwa członkowskie, które opracowały podejścia w celu zapobiegania, by jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji były wprowadzane do obrotu produkty zawierające pewien poziom produktów lub substancji, niedopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej do niektórych celów, powinny mieć możliwość dalszego stosowania tych podejść. Jednak w celu zapewnienia swobodnego przepływu produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji na rynku wewnętrznym w Unii podejścia takie nie powinny zakazywać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu produktów wytworzonych w innych państwach członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Takie podejścia powinny zatem być stosowane jedynie w odniesieniu do produktów wytworzonych na terytorium danego państwa członkowskiego, które zdecydowało się na dalsze stosowanie tego podejścia. Państwa członkowskie, które zdecydują się na korzystanie z tej możliwości, powinny niezwłocznie poinformować o tym Komisję.

(72) Oprócz obowiązków dotyczących ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu środków, które mają być podejmowane przez podmioty wytwarzające, przygotowujące, przywożące lub stosujące produkty ekologiczne i produkty w okresie konwersji oraz przez właściwe organy lub – w stosownych przypadkach – przez organy kontrolne lub jednostki certyfikujące w celu zapobiegania zanieczyszczeniu produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji produktami lub substancjami niedozwolonymi w produkcji ekologicznej, państwa członkowskie powinny również mieć możliwość podjęcia na swoim terytorium innych odpowiednich środków do zapobiegania niezamierzonej obecności niedopuszczonych produktów i substancji w produkcji ekologicznej. Państwa członkowskie, które zdecydują się na korzystanie z tej możliwości, powinny niezwłocznie poinformować o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

(73) Znakowanie produktów rolnych i środków spożywczych powinno podlegać ogólnym przepisom ustanowionym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 ([1]), a w szczególności przepisom, które mają na celu zapobieganie znakowaniu mogącemu dezorientować konsumentów lub wprowadzać ich w błąd. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące znakowania produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji. Powinny one chronić zarówno interesy podmiotów związane z prawidłowym oznakowaniem ich produktów na rynku oraz by podmioty te mogły funkcjonować w warunkach uczciwej konkurencji, jak również interesy konsumentów związane z możliwością podejmowania świadomych wyborów.

(74) W związku z tym terminy używane do znakowania produktów ekologicznych powinny podlegać ochronie w całej Unii, tak aby nie mogły być używane do znakowania produktów nieekologicznych, niezależnie od wykorzystanego języka. Tej ochronie powinny podlegać także zwyczajowe terminy pochodne od tych określeń lub ich wersje skrócone, bez względu na to, czy są one używane osobno czy łącznie.

(75) Żywność przetworzona powinna być znakowana jako ekologiczna wyłącznie, gdy wszystkie lub niemal wszystkie składniki pochodzenia rolnego są ekologiczne. Aby zachęcić do stosowania składników ekologicznych, należy również pozwolić na nawiązanie pod pewnymi warunkami do produkcji ekologicznej jedynie w wykazie składników żywności przetworzonej, w szczególności w przypadku stwierdzenia, że dana żywność jest zgodna z niektórymi przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej. Należy również ustanowić specjalne przepisy dotyczące znakowania, by umożliwić podmiotom wskazanie składników ekologicznych stosowanych w produktach, których jeden z głównych składników pochodzi z myślistwa lub rybołówstwa.

(76) Pasza przetworzona powinna być znakowana jako ekologiczna wyłącznie, gdy wszystkie lub niemal wszystkie składniki pochodzenia rolnego są ekologiczne.

(77) Aby sytuacja na rynku unijnym była jasna dla konsumentów, należy wprowadzić obowiązek umieszczania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej na wszystkich wytworzonych i opakowanych w Unii ekologicznych produktach żywnościowych. Ponadto należy umożliwić dobrowolne umieszczanie tego logo w przypadku niezapakowanych produktów ekologicznych wytworzonych w Unii oraz w przypadku wszelkich produktów ekologicznych przywiezionych z państw trzecich, jak również do celów informacyjnych i edukacyjnych. Należy określić wzór logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej.

(78) Jednakże by uniknąć wprowadzania konsumentów w błąd co do ekologicznego charakteru całego produktu, należy ograniczyć wykorzystanie tego logo do produktów, które zawierają wyłącznie lub niemal wyłącznie składniki ekologiczne. Dlatego też nie należy zezwalać na stosowanie tego logo do znakowania produktów w okresie konwersji lub produktów przetworzonych, w których mniej niż 95 % masy składników pochodzenia rolnego to składniki ekologiczne.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

(79) By zapobiec dezorientacji konsumentów co do pochodzenia produktu z Unii lub spoza niej, w każdym przypadku zastosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej należy informować konsumentów o miejscu uprawy surowców rolnych będących składnikami danego produktu. W związku z tym na etykietach produktów pochodzących z ekologicznej akwakultury także należy zezwolić na odnoszenie się do akwakultury zamiast do rolnictwa.

(80) Aby zapewnić konsumentom jasną sytuację oraz zapewnić że są im przekazywane odpowiednie informacje, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących ustanowienia dodatkowych przepisów dotyczących znakowania produktów ekologicznych oraz zmiany wykazu terminów odnoszących się do produkcji ekologicznej ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej oraz odnoszących się do niego przepisów.

(81) Niektóre produkty lub substancje stosowane w środkach ochrony roślin lub jako nawozy nie powinny wchodzić w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, i dlatego – nie powinny, co do zasady, podlegać przepisom niniejszego rozporządzenia, w tym przepisom dotyczącym znakowania. Ponieważ jednak te produkty i substancje odgrywają ważną rolę w rolnictwie ekologicznym, a ich stosowanie w produkcji ekologicznej podlega zezwoleniu na mocy niniejszego rozporządzenia, i ponieważ w praktyce pojawiły się pewne niejasności w odniesieniu do ich znakowania, w szczególności w odniesieniu do stosowania terminów odnoszących się do produkcji ekologicznej, należy wyjaśnić, że jeżeli stosowanie tych produktów lub substancji jest dopuszczone w produkcji ekologicznej, mogą być one odpowiednio znakowane.

(82) Produkcja ekologiczna jest wiarygodna jedynie wtedy, gdy towarzyszy jej skuteczna weryfikacja i kontrole na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji.

(83) Należy określić szczegółowe wymogi dotyczące podmiotów, aby zapewnić zgodność z niniejszym rozporządzeniem. W szczególności należy ustanowić przepisy przewidujące zgłaszanie właściwym organom działalności podmiotów oraz system certyfikacji służący identyfikacji podmiotów, które przestrzegają przepisów regulujących produkcję ekologiczną i znakowanie produktów ekologicznych. Przepisy te powinny co do zasady obowiązywać również wszelkich podwykonawców danych podmiotów, chyba że dane podwykonawstwo jest w pełni zintegrowane z główną działalnością podmiotu zlecającego podwykonanie i jest w tym kontekście kontrolowane. Należy zapewnić przejrzystość systemu certyfikacji poprzez zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia publicznej dostępności wykazów podmiotów, które zgłosiły swoją działalność, oraz opłat, które mogą zostać pobrane w związku z kontrolami przeprowadzanymi celem weryfikacji zgodności z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej.

(84) Małe sklepy detaliczne niesprzedające produktów ekologicznych innych niż opakowane produkty ekologiczne, stwarzają względnie niskie ryzyko niezgodności z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej i dlatego nie powinny one podlegać nieproporcjonalnym obciążeniom ze względu na sprzedaż produktów ekologicznych. Nie powinny one zatem podlegać obowiązkom zgłaszania i certyfikacji, ale powinny nadal podlegać kontrolom urzędowym przeprowadzanym w celu weryfikacji przepisów dotyczących produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych. Podobnie, małe sklepy detaliczne sprzedające nieopakowane produkty ekologiczne powinny podlegać kontrolom urzędowym, ale w celu ułatwienia wprowadzania do obrotu produktów ekologicznych państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia takich sklepów z obowiązku certyfikowania ich działalności.

(85) Małe gospodarstwa i podmioty zajmujące się indywidualnie produkcją alg lub zwierząt akwakultury w Unii borykają się ze stosunkowo wysokimi kosztami kontroli i znacznymi obciążeniami administracyjnymi w związku z certyfikacją ekologiczną. Należy zezwolić na system certyfikacji grupowej celem ograniczenia kosztów kontroli i certyfikacji oraz powiązanych obciążeń administracyjnych, wzmocnienia lokalnych powiązań, przyczynienia się do wzmocnienia rynków zbytu oraz zapewnienia równych szans w stosunku do podmiotów z państw trzecich. Z tej przyczyny należy wprowadzić i zdefiniować pojęcie „grupy podmiotów" i ustanowić przepisy odzwierciedlające potrzeby małych gospodarstw i podmiotów i ich możliwości pod względem zasobów.

(86) Aby zapewnić skuteczność, efektywność i przejrzystość produkcji ekologicznej i systemu znakowania produktów ekologicznych, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących wymogów w zakresie zachowania dokumentacji przez podmioty lub grupy podmiotów oraz dotyczących wzoru certyfikatu zgodności.

(87) W celu zapewnienia, by certyfikacja grup podmiotów odbywała się skutecznie i efektywnie, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących odpowiedzialności poszczególnych członków grupy podmiotów, kryteriów ustalania geograficznej bliskości jej członków oraz ustanawiania i funkcjonowania jej systemu kontroli wewnętrznych.

(88) Produkcja ekologiczna podlega kontrolom urzędowym i innym czynnościom urzędowym prowadzonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625 w celu weryfikowania zgodności z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych. Z zastrzeżeniem przypadków, w których niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej, do produkcji ekologicznej należy jednak stosować dodatkowe przepisy, oprócz ustanowionych w tym rozporządzeniu, w odniesieniu do kontroli urzędowych i czynności przeprowadzanych przez właściwe organy oraz – w stosownych przypadkach – organy kontrolne i jednostki certyfikujące, w odniesieniu do działań, które mają podejmować podmioty i grupy podmiotów, przekazywania niektórych zadań związanych z kontrolami urzędowymi lub niektórymi zadaniami związanymi z innymi czynnościami urzędowymi i ich nadzorem, jak również w odniesieniu do działań w przypadku podejrzenia niezgodności lub stwierdzonej niezgodności, w tym zakazu wprowadzania do obrotu produktów jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, kiedy stwierdzona niezgodność wpływa na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji.

(89) Celem zapewnienia jednolitego podejścia na swoim terytorium, wyłącznie do właściwych organów powinno należeć przygotowanie katalogu środków, które mogą być stosowane w przypadku podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności.

(90) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić, w uzupełnieniu do przepisów rozporządzenia (UE) 2017/625, przepisy dotyczące wymiany niektórych istotnych informacji między właściwymi organami, organami kontrolnymi, jednostkami certyfikującymi oraz niektórymi innymi organami oraz dotyczące działań tych organów i jednostek.

(91) Aby wspierać przeprowadzanie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych prowadzonych w celu zweryfikowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących szczegółowych kryteriów i warunków przeprowadzania kontroli urzędowych przeprowadzanych celem zapewnienia identyfikowalności na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji oraz zgodności z niniejszym rozporządzeniem, a także w odniesieniu do dodatkowych elementów, które mają być uwzględniane przy ustalaniu, na podstawie doświadczeń praktycznych, prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności.

(92) Aby wspierać przeprowadzanie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych prowadzonych w celu zweryfikowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących warunków przekazywania jednostkom certyfikującym zadań w zakresie kontroli urzędowych i zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi oprócz warunków już ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

(93) Doświadczenia z ustaleniami dotyczącymi przywozu do Unii produktów ekologicznych stosowanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wskazują na potrzebę zmiany tych ustaleń w odpowiedzi na oczekiwania konsumentów, by przywożone produkty ekologiczne odpowiadały równie wysokim standardom jak standardy unijne, a także w celu zapewnienia lepszego dostępu unijnych produktów ekologicznych do rynku międzynarodowego. Ponadto należy zapewnić jasność w kwestii przepisów mających zastosowanie do wywozu produktów ekologicznych, w szczególności poprzez ustanowienie ekologicznych świadectw wywozowych.

(94) Należy dalej udoskonalać przepisy regulujące przywóz produktów zgodnych z unijnymi przepisami dotyczącymi produkcji i znakowania, w związku z którymi podmioty zostały poddane kontroli przez organy kontrolne i jednostki certyfikujące uznane przez Komisję do prowadzenia kontroli i certyfikacji w dziedzinie produkcji ekologicznej w państwach trzecich. Należy w szczególności ustanowić wymogi dotyczące jednostek akredytujących, które akredytują jednostki certyfikujące do celów przywozu do Unii produktów ekologicznych zgodnych z wymogami, celem zapewnienia równych szans w zakresie nadzoru nad jednostkami certyfikującymi ze strony Komisji. Ponadto niezbędne jest zapewnienie Komisji możliwości bezpośredniego kontaktowania się z jednostkami akredytującymi oraz właściwymi organami w państwach trzecich, by usprawnić odpowiednio nadzór nad organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi. W przypadku produktów przywożonych z państw trzecich lub z niektórych regionów najbardziej oddalonych Unii, ze szczególnymi warunkami klimatycznymi i lokalnymi, należy przewidzieć możliwość udzielania przez Komisję specjalnych zezwoleń na stosowanie produktów i substancji w produkcji ekologicznej.

(95) Powinno być nadal możliwe wprowadzanie na rynek Unii produktów ekologicznych, które nie są zgodne z unijnymi przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, ale pochodzą z państw trzecich, których systemy produkcji ekologicznej i kontroli zostały uznane za równoważne z systemami unijnymi. Równocześnie jednak uznawanie równoważności państw trzecich przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007 powinno obowiązywać jedynie w przypadku zawarcia umów międzynarodowych między Unią a tymi państwami trzecimi, przewidujących wzajemne uznawanie równoważności także dla Unii.

(96) Państwa trzecie uznane do celów równoważności na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007 powinny być nadal za takie uznawane na mocy niniejszego rozporządzenia, przez ograniczony okres niezbędny do zapewnienia sprawnego przejścia na system uznawania na mocy umowy międzynarodowej, o ile nadal zapewniają one

równoważność ich przepisów dotyczących produkcji ekologicznej i kontroli z odnośnymi przepisami unijnymi oraz spełniają wszystkie wymogi dotyczące nadzoru nad ich uznaniem przez Komisję. Nadzór ten powinien opierać się w szczególności na corocznych sprawozdaniach przesyłanych Komisji przez te uznane państwa trzecie.

(97) Doświadczenia z systemem organów kontrolnych i jednostek certyfikujących uznawanych przez Komisję do prowadzenia kontroli oraz wydawania certyfikatów w państwach trzecich na potrzeby przywozu produktów dających równoważne gwarancje pokazują, że te organy i jednostki stosują różne przepisy, i trudno byłoby uznać takie przepisy za równoważne z odpowiednimi przepisami Unii. Ponadto namnożenie standardów dla organów kontrolnych i jednostek certyfikujących utrudnia sprawowanie odpowiedniego nadzoru przez Komisję. Dlatego należy znieść system uznawania równoważności. Należy jednak dać tym organom kontrolnym i jednostkom certyfikującym wystarczający czas na przygotowanie się do uzyskania uznania na potrzeby przywozu produktów spełniających wymogi przepisów unijnych. Ponadto nowe przepisy dotyczące uznawania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących do celów przywozu produktów zgodnych z przepisami powinny obowiązywać już od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, aby dać Komisji możliwość przygotowania się do uznawania takich organów kontrolnych i jednostek certyfikujących od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

(98) Wprowadzanie do obrotu jako produkty ekologiczne wszelkich produktów przywożonych do Unii na podstawie jakichkolwiek regulacji przywozowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinno zależeć od dostępności informacji niezbędnych do zapewnienia identyfikowalności produktu w łańcuchu dostaw żywności.

(99) Aby zapewnić uczciwą konkurencję między podmiotami, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących dokumentów przeznaczonych dla organów celnych w państwach trzecich, w szczególności ekologicznych świadectw wywozowych.

(100) Aby zapewnić przejrzystość procedury uznawania i nadzoru stosowanej przez organy kontrolne i jednostki certyfikujące w kontekście przywozu produktów ekologicznych zgodnych z wymogami, a także skuteczność, efektywność i przejrzystość kontroli przywożonych produktów, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów w odniesieniu do dalszych kryteriów uznawania, organów kontrolnych i jednostek certyfikujących w kontekście przywozu produktów ekologicznych zgodnych z wymogami niniejszego rozporządzenia, jak również dalszymi kryteriami wycofywania takiego uznania, w odniesieniu do sprawowania nadzoru nad organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi uznanymi przez Komisję oraz w odniesieniu do kontroli i innych działań, które mają być prowadzone w tym celu przez organy kontrolne i jednostki certyfikujące.

(101) W przypadku stwierdzenia poważnych lub powtarzających się naruszeń w odniesieniu do certyfikacji lub kontroli i działań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz w przypadku gdy dany organ kontrolny lub jednostka certyfikująca nie podjęły terminowo stosownych działań naprawczych żądanych przez Komisję, uznanie tych organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących należy niezwłocznie wycofać.

(102) Aby zapewnić zarządzanie wykazem państw trzecich uznawanych do celów równoważności na podstawie rozporządzenia (WE) nr 834/2007, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących informacji, jakie mają być przesyłane przez te uznawane państwa trzecie, koniecznych do nadzoru nad ich uznawaniem oraz sprawowania tego nadzoru przez Komisję.

(103) Należy ustanowić przepisy, które zapewnią, by przepływ produktów ekologicznych, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz które zostały poddane kontroli w jednym z państw członkowskich, nie mógł być ograniczany w innym państwie członkowskim.

(104) W celu uzyskania wiarygodnych informacji do wdrożenia niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny regularnie dostarczać Komisji niezbędnych informacji. Dla zachowania jasności i przejrzystości państwa członkowskie powinny aktualizować wykazy właściwych organów, organów kontrolnych i jednostek certyfikujących. Wykaz organów kontrolnych i jednostek certyfikujących powinien być publicznie udostępniany przez państwa członkowskie i publikowany przez Komisję.

(105) W związku ze stopniowym wycofywaniem odstępstw dotyczących stosowania nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, nieekologicznie utrzymywanego drobiu oraz nieekologicznych zwierząt gospodarskich do celów rozrodu Komisja powinna przeanalizować kwestię dostępności takiego materiału w postaci ekologicznej na unijnym rynku. W tym celu oraz na podstawie danych dotyczących dostępności materiału ekologicznego zebranych za pośrednictwem bazy danych i systemów ustanowionych przez państwa członkowskie Komisja powinna po pięciu latach od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności oraz powodów ewentualnego ograniczonego dostępu podmiotów ekologicznych do takiego materiału.

(106) W związku ze stopniowym wycofywaniem odstępstw dotyczących stosowania nieekologicznej paszy białkowej dla drobiu i świń oraz na podstawie przekazywanych co roku przez państwa członkowskie danych dotyczących dostępności takiej paszy białkowej w postaci ekologicznej na rynku unijnym Komisja powinna po pięciu latach od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności oraz powodów ewentualnego ograniczonego dostępu podmiotów ekologicznych do takiej ekologicznej paszy białkowej.

(107) Aby uwzględnić zmiany w zakresie dostępności na rynku ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, zwierząt ekologicznych oraz ekologicznej paszy białkowej dla drobiu i świń, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących zakończenia lub przedłużenia odstępstw i zezwoleń dotyczących stosowania nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, zwierząt nieekologicznych lub nieekologicznej paszy białkowej dla drobiu i świń.

(108) Należy ustanowić środki mające zapewnić sprawne wprowadzenie ram prawnych regulujących przywóz produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji do Unii, zmienionych niniejszym rozporządzeniem.

(109) Ponadto należy ustalić termin wygaśnięcia uznania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących do celów równoważności przyznanej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 834/2007, jak również ustanowić przepisy regulujące sytuację do czasu wygaśnięcia ich uznania. Należy również ustanowić zasady dotyczące wniosków państw trzecich o uznanie do celów równoważności, które zostały złożone na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007, a które będą nadal w trakcie rozpatrywania w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(110) Aby zapewnić zarządzanie wykazem organów kontrolnych i jednostek certyfikujących uznanych do celów równoważności na podstawie rozporządzenia (WE) nr 834/2007, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących informacji, które organy kontrolne i jednostki certyfikujące powinny przesyłać, celem dokonania nadzoru nad ich uznawaniem oraz w odniesieniu do sprawowania tego nadzoru przez Komisję.

(111) Aby ułatwić dokończenie rozpatrywania wniosków państw trzecich o uznanie do celów równoważności, które będą w toku w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania niektórych aktów dotyczących przepisów proceduralnych niezbędnych do rozpatrzenia będących w toku wniosków państw trzecich.

(112) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: dokumentów, które mają być przedkładane w związku z uznawaniem wcześniejszych okresów jako części okresu konwersji; minimalnego okresu karmienia mlekiem matki w okresie ssania i niektórych przepisów technicznych dotyczących pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich i praktyk gospodarskich; szczegółowych przepisów dla gatunków lub grup gatunków alg i zwierząt akwakultury w odniesieniu do gęstości obsady i określonych cech systemów produkcji i systemów zamkniętych; technik dopuszczonych w przetwarzaniu produktów żywnościowych i paszowych, wydawania zezwoleń dla produktów i substancji, które mogą być ogólnie stosowane w produkcji ekologicznej, a w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej w szczególności, jak również wycofywania takich zezwoleń oraz w odniesieniu do procedur dotyczących zezwoleń i wykazów takich produktów i substancji oraz – w stosownych przypadkach – opisu, wymogów dotyczących składu i warunków stosowania takich produktów.

(113) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: wymogów technicznych dotyczących ustanowienia i utrzymania baz danych do celów prowadzenia wykazu dostępnego ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin lub materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji uzyskanego metodą produkcji ekologicznej, w odniesieniu do wymogów technicznych dotyczących ustanowienia i utrzymania systemów udostępniania danych dotyczących ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin lub materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub zwierząt ekologicznych lub ekologicznych młodocianych osobników zwierząt akwakultury, oraz specyfikacji dotyczących gromadzenia danych w tym celu; ustaleń w zakresie udziału podmiotów w tych systemach oraz szczegółów informacji, jakie mają być przekazywane przez państwo członkowskie w odniesieniu do odstępstw od stosowania ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, zwierząt ekologicznych i paszy ekologicznej, oraz w odniesieniu do dostępności na rynku niektórych produktów ekologicznych.

(114) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: środków, które mają być przyjmowane przez podmioty i poddawane przez nie przeglądowi, a służące identyfikacji i zapobieganiu ryzyku zanieczyszczenia produkcji ekologicznej i produktów ekologicznych niedopuszczonymi produktami i substancjami; kroków proceduralnych, które mają być podejmowane w przypadku podejrzenia niezgodności, oraz stosownych dokumentów; metod wykrywania i oceny obecności niedozwolonych produktów i substancji, a także w odniesieniu do szczegółów i formatu informacji, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie Komisji i pozostałym państwom członkowskim w odniesieniu do wyników postępowań wyjaśniających dotyczących obecności niedozwolonych produktów lub substancji.

(115) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: szczegółowych wymogów dotyczących znakowania i reklamy niektórych produktów w okresie konwersji oraz praktycznych ustaleń dotyczących stosowania, prezentacji, składu i rozmiaru oznaczeń odnoszących się do kodów organów kontrolnych i jednostek certyfikujących oraz stosowania, prezentacji, składu i rozmiaru oznaczania miejsca uprawy surowców rolnych, przydzielania kodów organom kontrolnym i jednostkom certyfikującym oraz w odniesieniu do oznaczania miejsca uprawy surowców rolnych.

(116) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze dotyczące: szczegółów i specyfikacji dotyczących formy i środków technicznych zgłaszania właściwym organom przez podmioty i grupy podmiotów prowadzonej przez nie działalności; metod publikacji wykazów takich podmiotów i grup podmiotów oraz w odniesieniu do procedur i metod publikacji opłat, które mogą być pobierane w związku z kontrolami; szczegółów i specyfikacji dotyczących formy certyfikatu dla podmiotów i grup podmiotów oraz środków technicznych, za pomocą których będzie on wydawany; a także składu i wielkości grupy podmiotów, w odniesieniu do stosownych dokumentów i systemów ewidencji, systemu wewnętrznej identyfikowalności oraz wykazu podmiotów, jak również wymiany informacji między grupami podmiotów a właściwymi organami, organami kontrolnymi lub jednostkami certyfikującymi oraz wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją.

(117) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: minimalnego odsetka wszystkich kontroli urzędowych, które mają by przeprowadzone bez zapowiedzi oraz minimalnego odsetka dodatkowych kontroli, jak również minimalnej liczby próbek, które należy pobrać, i podmiotów, które należy skontrolować w danej grupie podmiotów; dokumentacji dotyczącej wykazania zgodności, oświadczeń i innych powiadomień niezbędnych do celów kontroli urzędowych, w odniesieniu do stosownych praktycznych środków zapewnienia zgodności; w odniesieniu do jednolitych ustaleń dotyczących przypadków, w których właściwe organy mają podjąć środki dotyczące podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności; w odniesieniu do informacji, które mają być przekazywane w przypadku podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności, w odniesieniu do odbiorców takich informacji oraz w odniesieniu do procedur do przekazywania takich informacji, w tym funkcjonalności systemu komputerowego.

(118) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: treści certyfikatów z inspekcji wydawanych przez państwa trzecie, w odniesieniu do procedury, jaką należy stosować przy wydawaniu oraz weryfikacji takich certyfikatów, w odniesieniu do środków technicznych, za pomocą których taki certyfikat jest wydawany; uznawania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących właściwych do prowadzenia kontroli i wydawania certyfikatów ekologicznych w państwach trzecich, a także w odniesieniu do wycofywania takiego uznawania, w odniesieniu do ustanawiania wykazów tych organów kontrolnych i jednostek certyfikujących; w odniesieniu do przepisów dotyczących zapewnienia stosowania środków w odniesieniu do przypadków podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności, w szczególności tych, które wpływają na integralność przywożonych produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji; w odniesieniu do ustanawiania wykazu państw trzecich uznawanych na podstawie art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 oraz zmiany tego wykazu; a także przepisów służących zapewnieniu stosowania środków w odniesieniu do przypadków podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności, w szczególności tych, które wpływają na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przywożonych z tych państw.

(119) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: systemu, który ma być stosowany do przekazywania informacji niezbędnych do wdrażania i monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do szczegółów dotyczących informacji, które mają być przekazywane, i terminu, w którym takie informacje mają być przekazane; a także w odniesieniu do ustanowienia wykazu organów kontrolnych i jednostek certyfikujących uznawanych na podstawie art. 33 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 i zmiany tego wykazu.

(120) Uprawnienia wykonawcze powierzone Komisji powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([1]).

(121) W należycie uzasadnionych przypadkach dotyczących nieuczciwych praktyk lub praktyk niezgodnych z zasadami i przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, ochrony zaufania konsumentów lub ochrony uczciwej konkurencji między podmiotami Komisja – w sytuacji gdy z uwagi na pilny interes nadrzędny jest to konieczne dla zapewnienia stosowania środków w odniesieniu do przypadków podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności podlegających kontroli uznanych organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących – powinna być uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych mających natychmiastowe zastosowanie.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(122) Należy wprowadzić przepis w celu zapewnienia możliwości wyczerpania zapasów produktów po rozpoczęciu stosowania niniejszego rozporządzenia, które zostały wytworzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 834/2007 przed tą datą.

(123) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności zapewnienie uczciwej konkurencji i właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów ekologicznych, jak również zapewnienie zaufania konsumentów do tych produktów oraz do logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymaganą harmonizację przepisów dotyczących produkcji ekologicznej możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(124) Należy wyznaczyć taką datę rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, która dawałaby podmiotom możliwość dostosowania się do nowych wymogów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady produkcji ekologicznej oraz przepisy dotyczące produkcji ekologicznej, związanej z tym certyfikacji, oraz stosowania przy znakowaniu i w materiałach reklamowych oznaczeń odnoszących się do produkcji ekologicznej, a także przepisy dotyczące dodatkowych kontroli oprócz kontroli ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2017/625.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do następujących produktów pochodzenia rolnego, w tym produktów akwakultury i pszczelarstwa, wymienionych w załączniku I do TFUE oraz do produktów będących pochodnymi takich produktów – w przypadku gdy produkty te są lub mają być wytwarzane, przygotowywane, znakowane, dystrybuowane, wprowadzane do obrotu lub przywożone do Unii lub wywożone z Unii:

a) żywe lub nieprzetworzone produkty rolne, w tym nasiona i inny materiał rozmnożeniowy roślin;

b) przetworzone produkty rolne przeznaczone do wykorzystania jako żywność;

c) pasze;

Niniejsze rozporządzenie stosuje się także do niektórych innych wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia produktów ściśle powiązanych z rolnictwem, które są lub mają być wytwarzane, przygotowywane, znakowane, dystrybuowane, wprowadzane do obrotu, przywożone do Unii lub z niej wywożone.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do każdego podmiotu uczestniczącego w działaniach, na jakimkolwiek etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji, odnoszących się do produktów, o których mowa w ust. 1.

3. Żywienie zbiorowe realizowane przez zakłady żywienia zbiorowego zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 nie podlega niniejszemu rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji określonych w niniejszym ustępie.

Państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe lub, w przypadku ich braku, prywatne normy w zakresie produkcji, znakowania i kontroli produktów pochodzących z działań w ramach żywienia zbiorowego. Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej nie jest wykorzystywane w znakowaniu, w prezentacjach lub reklamach takich produktów oraz nie jest wykorzystywane w celu reklamowania zakładu żywienia zbiorowego.

4. O ile nie określono inaczej, niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla powiązanych przepisów Unii, w szczególności przepisów w dziedzinach bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego, zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin oraz dotyczących materiału rozmnożeniowego roślin.

5. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczegółowych aktów Unii dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, a w szczególności dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ([1]) oraz rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych w celu zmiany, poprzez dodanie dalszych produktów do wykazu lub poprzez zmianę tych dodanych wpisów, wykazu produktów zawartego w załączniku I. Do zamieszczenia w tym wykazie kwalifikują się jedynie produkty ściśle powiązane z produktami rolnymi.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „produkcja ekologiczna" oznacza stosowanie, w tym w okresie konwersji, o którym mowa w art. 10, metod produkcji zgodnych z niniejszym rozporządzeniem na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji;

2) „produkt ekologiczny" oznacza produkt pochodzący z produkcji ekologicznej, inny niż produkt wytworzony w okresie konwersji, o którym mowa w art. 10. Produkty myślistwa lub rybołówstwa nie są uznawane za produkty ekologiczne;

3) „surowiec rolny" oznacza produkt rolny, który nie został poddany żadnemu działaniu polegającemu na jego konserwacji lub przetworzeniu;

4) „środki zapobiegawcze" oznaczają środki, które mają być podejmowane przez podmioty na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji w celu zapewnienia ochrony różnorodności biologicznej oraz jakości gleby, środki zapobiegające szkodnikom i chorobom oraz kontroli nad nimi oraz środki, które mają być podejmowane w celu uniknięcia negatywnych skutków dla środowiska oraz zdrowia zwierząt i roślin;

5) „środki ostrożności" oznaczają środki, które mają być podejmowane przez podmioty na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji w celu zapobieżenia zanieczyszczeniu produktami lub substancjami, które nie są dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz w celu zapobieżenia pomieszaniu produktów ekologicznych z nieekologicznymi;

6) „konwersja" oznacza przejście z produkcji nieekologicznej na produkcję ekologiczną w wyznaczonym czasie, w okresie którego stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące produkcji ekologicznej;

7) „produkt w okresie konwersji" oznacza produkt wytworzony w okresie konwersji, o którym mowa w art. 10;

8) „gospodarstwo" oznacza wszystkie jednostki produkcyjne funkcjonujące pod jednolitym zarządem w celu wytwarzania żywych lub nieprzetworzonych produktów rolnych – w tym produktów pochodzących z akwakultury i pszczelarstwa – o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), lub produktów wymienionych w załączniku I, innych niż olejki eteryczne i drożdże;

9) „jednostka produkcyjna" oznacza wszystkie zasoby wykorzystywane w gospodarstwie, takie jak obiekty produkcji podstawowej, działki rolne, pastwiska, obszary na otwartej przestrzeni, budynki inwentarskie lub ich części, ule, stawy rybne, systemy oraz obiekty zamknięte przeznaczone dla alg lub zwierząt akwakultury, jednostki prowadzące chów, koncesjonowane obszary nadbrzeżne lub dna morskiego oraz obiekty do składowania płodów rolnych, produktów upraw polowych, produktów z alg, produktów pochodzenia zwierzęcego, surowców i wszelkich innych odnośnych środków produkcji zarządzanych zgodnie z opisem w pkt 10, 11 lub 12;

10) „ekologiczna jednostka produkcyjna" oznacza jednostkę produkcyjną, z wyjątkiem będącej w okresie konwersji, o którym mowa w art. 10, która jest zarządzana zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej;

11) „jednostka produkcyjna w okresie konwersji" oznacza jednostkę produkcyjną, w okresie konwersji, o którym mowa w art. 10, która jest zarządzana zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej; może składać się z działek rolnych lub innych środków, dla których okres konwersji, o którym mowa w art. 10, rozpoczyna się w różnym momencie;

12) „nieekologiczna jednostka produkcyjna" oznacza jednostkę produkcyjną, która nie jest zarządzana zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej;

13) „podmiot" oznacza osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem na każdym znajdującym się pod jej kontrolą etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji;

14) „rolnik" oznacza osobę fizyczną lub prawną albo grupę osób fizycznych lub prawnych, niezależnie od statusu prawnego tej grupy i jej członków w prawie krajowym, prowadzącą działalność rolniczą;

15) „użytki rolne" oznaczają użytki rolne zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;

16) „rośliny" oznaczają rośliny zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;

17) „materiał rozmnożeniowy roślin" oznacza rośliny oraz wszystkie części roślin, w tym nasiona, na każdym etapie wzrostu, które są zdolne i przeznaczone do wytworzenia całych roślin;

18) „ekologiczny materiał heterogeniczny" oznacza grupę roślin w obrębie jednego taksonu botanicznego najniższego znanego stopnia, która:

a) wykazuje wspólne cechy fenotypowe;

b) charakteryzuje się wysokim stopniem różnorodności genetycznej i fenotypowej poszczególnych jednostek rozmnożeniowych, tak że ta grupa roślin jest reprezentowana przez materiał w całości, a nie przez niewielką liczbę jednostek;

c) nie jest odmianą w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 ([1]);

d) nie jest mieszanką odmian; oraz

e) została wytworzona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

19) „odmiana ekologiczna nadająca się do produkcji ekologicznej" oznacza odmianę w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2100/94, która:

a) charakteryzuje się wysokim stopniem różnorodności genetycznej i fenotypowej poszczególnych jednostek rozmnożeniowych; oraz

b) powstała w wyniku ekologicznych zabiegów rozmnożeniowych, o których mowa w załączniku II część I pkt 1.8.4 niniejszego rozporządzenia;

20) „roślina mateczna" oznacza zidentyfikowaną roślinę, z której pobiera się materiał rozmnożeniowy roślin do wytworzenia nowych roślin;

21) „pokolenie" oznacza grupę roślin stanowiącą jeden etap w linii pokrewieństwa roślin;

22) „produkcja roślinna" oznacza wytwarzanie produktów rolnych pochodzenia roślinnego, w tym pozyskiwanie w celach handlowych produktów z roślin dziko rosnących;

23) „produkty roślinne" oznaczają produkty roślinne zgodnie z definicją w art. 3 pkt 6) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;

24) „szkodnik" oznacza agrofaga zgodnie z definicją w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 ([2]);

25) „preparaty biodynamiczne" oznaczają mieszaniny tradycyjnie stosowane w rolnictwie biodynamicznym;

26) „środki ochrony roślin" oznaczają produkty, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;

27) „produkcja zwierzęca" oznacza chów zwierząt domowych lub udomowionych zwierząt lądowych, w tym owadów;

28) „wiata" oznacza dodatkową, zadaszoną, nieizolowaną, zewnętrzną część budynku przeznaczonego dla drobiu, w której najdłuższa strona zazwyczaj zabezpieczona jest ogrodzeniem z drutu lub siatki; panuje w niej klimat zewnętrzny, ma naturalne, oraz gdzie konieczne sztuczne oświetlenie, a podłoże wyłożone jest ściółką;

29) „młode kury" oznaczają młode zwierzęta z gatunku Gallus gallus w wieku poniżej 18 tygodni;

30) „kury nioski" oznaczają zwierzęta z gatunku Gallus gallus w wieku co najmniej 18 tygodni, przeznaczone do produkcji jaj do spożycia;

31) „powierzchnia użytkowa" oznacza powierzchnię użytkową zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy Rady 1999/74/WE ([3]);

32) „akwakultura" oznacza akwakulturę zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 25) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ([4]);

33) „produkty akwakultury" oznaczają produkty akwakultury zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 34) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2031 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylające dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE (Dz.U. L 317 z 23.11.2016, s. 4).

([3]) Dyrektywa Rady 1999/74/WE z dnia 19 lipca 1999 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony kur niosek (Dz.U. L 203 z 3.8.1999, s. 53).

([4]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

34) „zamknięty zakład akwakultury z systemem recyrkulacji" oznacza urządzenie na lądzie lub na statku, w którym ma miejsce akwakultura w zamkniętym środowisku wymagającym recyrkulacji wody i zależnym od stałych zewnętrznych dostaw energii w celu stabilizacji środowiska dla zwierząt akwakultury;

35) „energia ze źródeł odnawialnych" oznacza energię pozyskiwaną z niekopalnych, odnawialnych źródeł, taką jak energia wiatru, energia promieniowania słonecznego, energia geotermalna, energia fal, prądów i pływów morskich, hydroenergia, energia pozyskiwana z gazu pochodzącego ze składowisk odpadów, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz);

36) „wylęgarnia" oznacza miejsce rozmnażania, wylęgu i chowu na wczesnych etapach życia zwierząt akwakultury, w szczególności ryb oraz mięczaków, skorupiaków, i szkarłupni;

37) „podchowalnia" oznacza miejsce, w którym prowadzi się pośredni etap produkcji pomiędzy wylęgarnią a etapem wzrostowym. Etap podchowalni musi się zakończyć w pierwszej z trzech części cyklu produkcji z wyjątkiem gatunków przechodzących proces smoltyfikacji;

38) „zanieczyszczenie wody" oznacza zanieczyszczenie zgodnie z definicją w art. 2 pkt 33) dyrektywy 2000/60/WE oraz w art. 3 pkt 8) dyrektywy 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) w wodach, do których ma zastosowanie każda z tych dyrektyw;

39) „polikultura" oznacza chów w akwakulturze dwóch lub więcej gatunków zazwyczaj z różnych poziomów troficznych w tej samej jednostce kultury;

40) „cykl produkcyjny" oznacza długość życia zwierzęcia akwakultury lub alg od najwcześniejszego etapu życia (zapłodnione jaja w przypadku zwierząt akwakultury) do chwili zbioru;

41) „gatunki występujące lokalnie" oznacza gatunki akwakultury, które nie są gatunkami obcymi ani niewystępującymi miejscowo w rozumieniu, odpowiednio, art. 3 pkt 6) i 7) rozporządzenia Rady (WE) nr 708/2007 ([2]). Gatunki wymienione w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 708/2007 można uznać jako występujące lokalnie;

42) „opieka weterynaryjna" oznacza wszelkie działania lecznicze lub profilaktyczne podejmowane przeciwko wystąpieniu danej choroby;

43) „weterynaryjny produkt leczniczy" oznacza weterynaryjny produkt leczniczy w rozumieniu art. 1 pkt 2) dyrektywy 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([3]);

44) „przygotowanie" oznacza działania polegające na konserwowaniu lub przetwarzaniu produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji lub każde inne działanie, któremu poddawany jest nieprzetworzony produkt, niezmieniające produktu wyjściowego, takie jak ubój, rozbiór, czyszczenie lub młócenie jak również pakowanie, znakowanie lub wprowadzanie zmian w znakowaniu odnoszących się do produkcji ekologicznej;

45) „żywność" oznacza żywność zgodnie z definicją w art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 ([4]);

46) „pasza" oznacza paszę zgodnie z definicją w art. 3 pkt 4. rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

47) „materiał paszowy" oznacza materiał paszowy zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 ([5]);

48) „wprowadzenie do obrotu" oznacza wprowadzenie na rynek zgodnie z definicją w art. 3 pkt 8. rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

49) „identyfikowalność" oznacza zdolność do odnalezienia i śledzenia żywności, paszy lub któregokolwiek z produktów, o których mowa w art. 2 ust. 1, oraz każdej substancji mającej stać się lub połączyć się z żywnością, paszą lub którymkolwiek z produktów, o których mowa w art. 2 ust. 1, na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji;

50) „etapy produkcji, przygotowania i dystrybucji" oznaczają każdy etap, począwszy od podstawowej produkcji produktu ekologicznego aż do przechowywania, przetwarzania, transportu oraz sprzedaży lub zaopatrzenia konsumenta końcowego, włączając – w stosownych przypadkach – znakowanie, reklamę, przywóz, wywóz oraz działania podwykonawcze;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo (Dz.U. L 168 z 28.6.2007, s. 1).

([3]) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

([4]) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1).

51) „składnik" oznacza składnik zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 lub, w przypadku produktów innych niż żywność, każdą substancję lub produkt stosowane w procesie wytwarzania lub przygotowania produktów, która nadal jest obecna w produkcie końcowym, nawet w zmienionej postaci;

52) „znakowanie" oznacza wszelkie słowa, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy firmowe, ilustracje lub symbole odnoszące się do produktu i umieszczane na wszelkich opakowaniach, dokumentach, materiałach informacyjnych, etykietach, pierścieniach lub opaskach towarzyszących takiemu produktowi lub odnoszących się do niego;

53) „reklama" oznacza wszelką formę prezentacji produktów w każdej postaci innej niż etykieta, mającą wywrzeć wpływ lub kształtować postawy, przekonania lub zachowania lub mogącą wywierać taki wpływ, w celu bezpośredniego lub pośredniego promowania sprzedaży produktów;

54) „właściwe organy" oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 3) rozporządzenia (UE) 2017/625;

55) „organ kontrolny" oznacza organ kontrolny w rozumieniu art. 3 pkt 4) rozporządzenia (UE) nr 2017/625, lub organ uznany przez Komisję lub przez państwo trzecie uznane przez Komisję do celów prowadzenia kontroli w państwach trzecich w zakresie przywozu produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji do Unii;

56) „jednostka certyfikująca" oznacza jednostkę upoważnioną w rozumieniu art. 3 pkt 5) rozporządzenia (UE) 2017/625, lub jednostkę uznaną przez Komisję lub przez państwo trzecie uznane przez Komisję do celów prowadzenia kontroli w państwach trzecich w zakresie przywozu produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji do Unii;

57) „niezgodność" oznacza niezgodność z niniejszym rozporządzeniem lub niezgodność z aktami delegowanymi lub wykonawczymi przyjętymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

58) „organizm zmodyfikowany genetycznie" lub „GMO" oznacza organizm zmodyfikowany genetycznie zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE ([1]), który nie został uzyskany za pomocą technik modyfikacji genetycznej wyszczególnionych w załączniku IB do tej dyrektywy;

59) „wyprodukowany z GMO" oznacza pochodzący, w całości lub częściowo, z GMO, ale niezawierający GMO ani nieskładający się z GMO;

60) „wyprodukowany przy użyciu GMO" oznacza wytworzony przy użyciu GMO jako ostatniego żywego organizmu w procesie produkcji, ale niezawierający GMO, nieskładający się z GMO ani niewyprodukowany z GMO;

61) „dodatek do żywności" oznacza dodatek do żywności zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 ([2]);

62) „dodatki paszowe" oznaczają dodatki paszowe zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1831/2003 ([3]);

63) „wytworzony nanomateriał" oznacza wytworzony nanomateriał w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 ([4]);

64) „równoważność" oznacza realizację tych samych celów i zasad poprzez stosowanie wymogów zapewniających ten sam poziom zapewnienia zgodności;

65) „substancja pomocnicza w przetwórstwie" oznacza substancję pomocniczą w przetwórstwie zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1333/2008 – w odniesieniu do żywności oraz w art. 2 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 – w odniesieniu do paszy;

66) „enzym spożywczy" oznacza enzym spożywczy zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 ([5]);

67) „promieniowanie jonizujące" oznacza promieniowanie jonizujące zgodnie z definicją w art. 4 pkt 46 dyrektywy Rady 2013/59/Euratom ([6]);

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1831/2003 dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29).

([4]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego I Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1852/2001 (Dz.U. L 327 z 11.12.2015, s. 1).

([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności i zmieniające dyrektywę Rady 83/417/EWG, rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999, dyrektywę 2000/13/WE, dyrektywę Rady 2001/112/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 258/97 (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7).

([6]) Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1).

68) „żywność opakowana" oznacza żywność opakowaną zgodnie z definicją w art. 2 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;

69) „kurnik" oznacza stały lub ruchomy budynek przeznaczony do utrzymywania stad drobiu, w którym wszystkie powierzchnie są osłonięte dachem, włączając wiatę. W kurniku mogą być wydzielone odrębne pomieszczenia, z których każde będzie przeznaczone dla jednego stada;

70) „uprawa na podłożu glebowym" oznacza uprawę w żywej glebie lub glebie zmieszanej z produktami dozwolonymi w produkcji ekologicznej lub nawożonej nimi w powiązaniu z podglebiem i skałą macierzystą;

71) „produkty nieprzetworzone" oznaczają produkty nieprzetworzone zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. n) rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), niezależnie od czynności związanych z ich pakowaniem lub znakowaniem;

72) „produkty przetworzone" oznaczają produkty przetworzone zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. o) rozporządzenia (WE) nr 852/2004, niezależnie od czynności związanych z ich pakowaniem lub znakowaniem;

73) „przetwarzanie" oznacza przetwarzanie zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. m) rozporządzenia (WE) nr 852/2004; obejmuje to stosowanie substancji, o których mowa w art. 24 i 25 niniejszego rozporządzenia, natomiast nie obejmuje czynności związanych z pakowaniem lub znakowaniem;

74) „integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji" oznacza, że produkt nie wykazuje niezgodności, które:

   a) na dowolnym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji wpływałyby na cechy decydujące o tym, że produkt jest produktem ekologicznym lub produktem w okresie konwersji; lub

   b) byłyby powtarzalne lub celowe;

75) „wybieg" oznacza ogrodzony teren, który obejmuje część dającą zwierzętom schronienie przed niekorzystnymi warunkami pogodowymi.

ROZDZIAŁ II

CELE I ZASADY PRODUKCJI EKOLOGICZNEJ

Artykuł 4

Cele

W produkcji ekologicznej dąży się do osiągnięcia następujących ogólnych celów:

a) przyczynianie się do ochrony środowiska i klimatu;

b) utrzymywanie długotrwałej żyzności gleby;

c) przyczynianie się do wysokiego poziomu różnorodności biologicznej;

d) znaczne przyczynianie się do utrzymania nietoksycznego środowiska;

e) przyczynianie się do wysokich norm dobrostanu zwierząt oraz – w szczególności – do zaspokajania potrzeb behawioralnych charakterystycznych dla danego gatunku zwierząt;

f) zachęcanie do stosowania krótkich łańcuchów dostaw i produkcji lokalnej w różnych obszarach Unii;

g) zachęcanie do zachowania ras rzadkich lub lokalnych ras zagrożonych wyginięciem;

h) przyczynianie się do rozwoju podaży materiału genetycznego roślin dostosowanego do szczególnych potrzeb i celów rolnictwa ekologicznego;

i) przyczynianie się do wysokiego poziomu różnorodności biologicznej, w szczególności poprzez stosowanie zróżnicowanego materiału genetycznego roślin, takiego jak ekologiczny materiał heterogeniczny i odmiany ekologiczne nadające się do produkcji ekologicznej;

j) wspieranie rozwoju ekologicznej hodowli roślin, aby przyczyniać się do sprzyjających perspektyw gospodarczych dla sektora ekologicznego.

Artykuł 5

Zasady ogólne

Produkcja ekologiczna to zrównoważony system zarządzania oparty na następujących zasadach ogólnych:

a) poszanowanie naturalnych systemów i cykli oraz utrzymanie i polepszanie stanu gleby, wody i powietrza, zdrowia roślin i zwierząt oraz równowagi pomiędzy nimi;

b) ochrona elementów naturalnego krajobrazu, takich jak miejsca dziedzictwa przyrodniczego;

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).

c) korzystanie w odpowiedzialny sposób z energii i zasobów naturalnych, takich jak woda, gleba, materia organiczna i powietrze;

d) produkcja szerokiej gamy wysokiej jakości żywności i innych produktów rolnych i produktów akwakultury, zaspokajających zapotrzebowanie konsumentów na towary produkowane przy wykorzystaniu procesów niestanowiących zagrożenia dla środowiska, zdrowia ludzi, zdrowia roślin ani dla zdrowia i dobrostanu zwierząt;

e) zapewnienie integralności produkcji ekologicznej na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności i paszy;

f) odpowiednie zaprojektowanie procesów biologicznych i zarządzanie nimi, w oparciu o systemy ekologiczne oraz przy użyciu zasobów naturalnych, które są wewnętrzne w stosunku do systemu zarządzania przy zastosowaniu metod, które:

(i) wykorzystują żywe organizmy i mechaniczne metody produkcji;

(ii) polegają na prowadzeniu upraw w powiązaniu z glebą i prowadzeniu produkcji zwierzęcej w powiązaniu z gruntami rolnymi lub prowadzeniu akwakultury zgodnej z zasadą zrównoważonej eksploatacji zasobów wodnych;

(iii) wykluczają stosowanie GMO, produktów wytworzonych z GMO i produktów wytworzonych przy użyciu GMO, innych niż lecznicze produkty weterynaryjne;

(iv) opierają się na ocenie ryzyka, a także stosowaniu środków ostrożności oraz środków zapobiegawczych w stosownych przypadkach;

g) ograniczenie stosowania środków zewnętrznych, w przypadku gdy wymagane są środki zewnętrzne lub nie istnieją odpowiednie praktyki i metody zarządzania, o których mowa w lit. f), środki zewnętrzne ograniczają się do:

(i) środków pochodzących z produkcji ekologicznej, przy czym w przypadku materiału rozmnożeniowego roślin należy dać pierwszeństwo odmianom wyselekcjonowanym ze względu na ich zdolność zaspokojenia konkretnych potrzeb i realizacji celów rolnictwa ekologicznego;

(ii) substancji naturalnych lub substancji będących ich pochodnymi;

(iii) wolnorozpuszczalnych nawozów mineralnych;

h) dostosowywanie procesu produkcji, w razie konieczności i w ramach niniejszego rozporządzenia do uwzględnienia stanu sanitarnego, regionalnych różnic w równowadze ekologicznej, klimatu i warunków lokalnych, stopnia rozwoju i szczególnych praktyk gospodarskich;

i) wykluczenie z całego ekologicznego łańcucha żywnościowego klonowania zwierząt, chowu sztucznie wyhodowanych zwierząt poliploidalnych oraz promieniowania jonizującego;

j) zapewnianie wysokiego poziomu dobrostanu zwierząt z uwzględnieniem potrzeb specyficznych dla danego gatunku.

Artykuł 6

Szczegółowe zasady mające zastosowanie do działalności rolniczej i akwakultury

W odniesieniu do działalności rolniczej i akwakultury produkcja ekologiczna opiera się w szczególności na następujących szczegółowych zasadach:

a) utrzymywanie i poprawa życia w glebie i naturalnej żyzności gleby, stabilności gleby, potencjału retencyjnego gleby i jej różnorodności biologicznej, zapobieganie utraty przez glebę materii organicznej, zagęszczaniu i erozji gleby oraz zwalczanie tych zjawisk, a także odżywianie roślin głównie poprzez ekosystem gleby;

b) ograniczenie do minimum wykorzystania nieodnawialnych zasobów i środków zewnętrznych;

c) recykling odpadów i produktów ubocznych pochodzenia roślinnego i zwierzęcego jako materiału w produkcji roślinnej i zwierzęcej;

d) utrzymywanie zdrowia roślin poprzez stosowanie środków zapobiegawczych, w szczególności takich jak dobór odpowiednich gatunków, odmian lub materiału heterogenicznego odpornych na szkodniki i choroby, odpowiedni płodozmian, metody mechaniczne i fizyczne oraz ochrona naturalnych wrogów szkodników;

e) stosowanie nasion i zwierząt charakteryzujących się dużą różnorodnością genetyczną, odpornością na choroby i długowiecznością;

f) uwzględnienie w wyborze odmian roślin właściwości specyficznych systemów produkcji ekologicznej, w szczególności wydajności agronomicznej, odporności na choroby, dostosowania do różnorodnych lokalnych warunków glebowych i klimatycznych oraz uwzględniając naturalne bariery krzyżowania;

g) stosowanie ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, takiego jak materiał rozmnożeniowy roślin ekologicznego materiału heterogenicznego, oraz odmian ekologicznych nadających się do produkcji ekologicznej;

h) produkcja odmian ekologicznych przy wykorzystaniu naturalnych zdolności do rozmnażania oraz skupienie się na utrzymaniu w granicach naturalnych barier krzyżowania;

i) bez uszczerbku dla art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 oraz nadawanych przez państwa członkowskie na podstawie przepisów krajowych praw do ochrony odmian roślin – możliwości stosowania przez rolników materiału rozmnożeniowego roślin uzyskanego z ich własnych gospodarstw w celu rozwoju zasobów genetycznych dostosowanych do szczególnych warunków produkcji ekologicznej;

j) uwzględnienie w wyborze ras zwierząt wysokiego stopnia różnorodności genetycznej, zdolności zwierząt do dostosowania się do warunków lokalnych, ich wartości hodowlanej, długowieczności, żywotności oraz odporności na choroby lub problemy zdrowotne;

k) prowadzenie produkcji zwierzęcej dostosowanej do lokalnych warunków i powiązanej z gruntami rolnymi;

l) stosowanie praktyk hodowli zwierząt wzmacniających układ odpornościowy i naturalny system obrony przed chorobami, w tym poprzez zapewnienie regularnego ruchu oraz dostępu do obszarów na otwartej przestrzeni i pastwisk;

m) żywienie zwierząt gospodarskich paszą ekologiczną złożoną ze składników pochodzenia rolnego uzyskanych w produkcji ekologicznej oraz z naturalnych substancji nierolniczych;

n) wytwarzanie produktów ekologicznych pochodzenia zwierzęcego od zwierząt chowanych w gospodarstwach ekologicznych przez całe ich życie od momentu urodzenia lub wylęgu;

o) utrzymywanie zdrowia środowiska wodnego oraz jakości otaczających ekosystemów wodnych i lądowych w produkcji akwakultury;

p) żywienie organizmów wodnych paszą pochodzącą ze zrównoważonej eksploatacji zasobów rybackich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1380/2013 lub paszą ekologiczną złożoną ze składników pochodzenia rolnego pochodzących z produkcji ekologicznej, w tym akwakultury ekologicznej, oraz z naturalnych substancji nierolniczych;

q) unikanie wszelkich zagrożeń dla gatunków chronionych, które to zagrożenia mogłyby wynikać z produkcji ekologicznej.

Artykuł 7

Szczegółowe zasady mające zastosowanie do przetwarzania żywności ekologicznej

Produkcja ekologicznej żywności przetworzonej opiera się, w szczególności na następujących szczegółowych zasadach:

a) produkowanie żywności ekologicznej z ekologicznych składników pochodzenia rolnego;

b) ograniczenie do minimum stosowania dodatków do żywności, składników nieekologicznych pełniących głównie funkcje technologiczne i sensoryczne, jak również mikroelementów oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie i tylko w przypadku istotnej potrzeby technologicznej lub do szczególnych celów żywieniowych;

c) wykluczenie substancji i metod przetwarzania mogących wprowadzać w błąd co do prawdziwej natury danego produktu;

d) staranne przetwarzanie żywności ekologicznej, najlepiej przy zastosowaniu metod biologicznych, mechanicznych i fizycznych;

e) wykluczenie żywności zawierającej wytworzone nanomateriały lub składającej się z nich.

Artykuł 8

Szczegółowe zasady mające zastosowanie do przetwarzania paszy ekologicznej

Produkcja przetworzonej paszy ekologicznej opiera się w szczególności na następujących szczegółowych zasadach:

a) produkowanie paszy ekologicznej z ekologicznych materiałów paszowych;

b) ograniczenie do minimum stosowania dodatków paszowych oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie i tylko na wypadek istotnej potrzeby technologicznej lub zootechnicznej lub do szczególnych celów żywieniowych;

c) wykluczenie substancji i metod przetwarzania mogących wprowadzać w błąd co do prawdziwej natury danego produktu;

d) staranne przetwarzanie paszy ekologicznej, najlepiej przy zastosowaniu metod biologicznych, mechanicznych i fizycznych.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY DOTYCZĄCE PRODUKCJI

Artykuł 9

Ogólne przepisy dotyczące produkcji

1. Podmioty przestrzegają ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w niniejszym artykule.

2. Całe gospodarstwo jest zarządzane zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia mającymi zastosowanie do produkcji ekologicznej.

3. Do celów i zastosowań, o których mowa w art. 24 i 25 oraz w załączniku II, jedynie produkty i substancje dopuszczone zgodnie z tymi przepisami mogą być stosowane w produkcji ekologicznej, pod warunkiem że ich stosowanie w produkcji nieekologicznej zostało dopuszczone zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa unijnego oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z przepisami krajowymi opartymi na prawie unijnym. W produkcji ekologicznej dozwolone jest stosowanie następujących produktów i substancji, o których mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, pod warunkiem że zostały one dopuszczone na podstawie tego rozporządzenia:

a) sejfnerów, synergetyków i składników obojętnych będących składnikami środków ochrony roślin;

b) adiuwantów przeznaczonych do mieszania ze środkami ochrony roślin.

Stosowanie w produkcji ekologicznej produktów i substancji może być dozwolone w rolnictwie ekologicznym do celów innych niż objęte niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem, że ich stosowanie jest zgodne z zasadami ustanowionymi w rozdziale II.

4. Nie wolno poddawać działaniu promieniowania jonizującego żywności lub paszy ekologicznej lub surowców wykorzystywanych w żywności lub paszy ekologicznej.

5. Zakazane jest klonowanie zwierząt i chów sztucznie wyhodowanych zwierząt poliploidalnych.

6. Na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji podejmuje się w stosownych przypadkach środki zapobiegawcze i środki ostrożności.

7. Niezależnie od ust. 2 gospodarstwo może zostać podzielone na wyraźnie i skutecznie oddzielone jednostki produkcyjne: ekologiczne, w okresie konwersji i nieekologiczne, pod warunkiem, że w odniesieniu do nieekologicznych jednostek produkcyjnych:

a) w przypadku zwierząt gospodarskich – utrzymywane są różne gatunki;

b) w przypadku roślin – uprawia się różne odmiany, które można łatwo odróżnić.

W przypadku alg i zwierząt akwakultury utrzymywane mogą być te same gatunki pod warunkiem wyraźnego i skutecznego rozdzielenia miejsc produkcji lub jednostek.

8. W drodze odstępstwa od ust. 7 lit. b), w przypadku upraw wieloletnich, które wymagają co najmniej trzyletniego okresu uprawy, można uwzględnić różne odmiany trudne do rozróżnienia lub te same odmiany, pod warunkiem że dana produkcja stanowi część planu konwersji i pod warunkiem że konwersja ostatniej części danego obszaru przeznaczonego na produkcję ekologiczną rozpocznie się w możliwie najkrótszym okresie i zostanie ukończona w ciągu maksymalnie pięciu lat.

W takich przypadkach:

a) rolnik powiadamia właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą o rozpoczęciu zbiorów każdego z przedmiotowych produktów z co najmniej 48-godzinnym wyprzedzeniem;

b) po zakończeniu zbiorów rolnik informuje właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą o dokładnych ilościach zebranych w danych jednostkach, a także o środkach podjętych w celu oddzielenia produktów;

c) plan konwersji i środki, jakie mają być podjęte dla zapewnienia skutecznego i wyraźnego oddzielenia są co roku zatwierdzane przez właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą po rozpoczęciu planu konwersji.

9. Wymogi dotyczące różnych gatunków i odmian ustanowione w ust. 7 lit. a) i b) nie mają zastosowania w przypadku ośrodków badawczych i oświatowych, szkółek roślin, podmiotów zajmujących się produkcją nasion oraz pracami hodowlanymi.

10. W przypadku gdy w sytuacjach, o których mowa w ust. 7, 8 i 9, nie wszystkie jednostki produkcyjne gospodarstwa są zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, podmioty:

a) przechowują produkty stosowane w ekologicznych jednostkach produkcyjnych i jednostkach produkcyjnych w okresie konwersji oddzielnie od produktów stosowanych w nieekologicznych jednostkach produkcyjnych;

b) przechowują oddzielnie produkty wytworzone w ekologicznych jednostkach produkcyjnych, jednostkach produkcyjnych w okresie konwersji i nieekologicznych jednostkach produkcyjnych;

c) zachowują odpowiednią dokumentację w celu wykazania skutecznego oddzielenia tych jednostek produkcyjnych i tych produktów.

11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających ust. 7 niniejszego artykułu poprzez dodanie dalszych przepisów dotyczących podziału gospodarstwa na ekologiczne jednostki produkcyjne, jednostki produkcyjne w okresie konwersji i nieekologiczne jednostki produkcyjne, w szczególności w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I, lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

Artykuł 10

Konwersja

1. Rolnicy i podmioty produkujące algi lub zwierzęta akwakultury muszą przestrzegać okresu konwersji. Podczas całego okresu konwersji stosują oni wszystkie przepisy dotyczące produkcji ekologicznej ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności obowiązujące przepisy dotyczące konwersji ustanowione w niniejszym artykule oraz w załączniku II.

2. Okres konwersji rozpoczyna się najwcześniej z chwilą, gdy rolnik lub podmiot produkujący algi lub zwierzęta akwakultury poinformuje o swojej działalności właściwe organy zgodnie z art. 34 ust. 1, w tym państwie członkowskim, w którym ten rolnik lub podmiot prowadzi swoją działalność i jego gospodarstwo podlega systemowi kontroli.

3. Żaden wcześniejszy okres nie może zostać uznany z mocą wsteczną za część okresu konwersji z wyjątkiem przypadków, gdy:

a) działki rolne danego podmiotu były objęte środkami określonymi w programie wprowadzonym w życie na mocy rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, celem zapewnienia, aby na tych działkach rolnych nie były stosowane produkty lub substancje inne niż dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej; lub

b) dany podmiot może przedstawić dowód, że te działki rolne stanowiły obszary naturalne lub użytki rolne i przez okres co najmniej trzech lat nie były na nich stosowane produkty lub substancje niedopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej.

4. Produkty wytworzone podczas okresu konwersji nie są wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne ani jako produkty w okresie konwersji.

Niemniej jednak następujące produkty wytworzone w okresie konwersji i zgodnie z ust. 1 mogą być wprowadzane do obrotu jako produkty w okresie konwersji:

a) materiał rozmnożeniowy roślin, pod warunkiem że zachowano okres konwersji wynoszący co najmniej 12 miesięcy;

b) produkty spożywcze pochodzenia roślinnego oraz paszowe pochodzenia roślinnego, pod warunkiem że dany produkt zawiera tylko jeden składnik roślinny pochodzenia rolnego oraz pod warunkiem że przed zbiorem zachowano okres konwersji wynoszący co najmniej 12 miesięcy.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik II część II pkt 1.2.2 poprzez dodanie przepisów dotyczących konwersji dla gatunków innych niż gatunki regulowane w załączniku II część II w dniu 17 czerwca 2018 r. lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

6. Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje akty wykonawcze precyzujące, jakie dokumenty należy dostarczyć w celu uznania z mocą wsteczną wcześniejszego okresu zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 11

Zakaz stosowania GMO

1. GMO, produkty wytworzone z GMO i produkty wytworzone przy użyciu GMO nie są wykorzystywane w produkcji ekologicznej w żywności i paszy ani jako żywność, pasza, substancje pomocnicze w przetwórstwie, środki ochrony roślin, nawozy, środki poprawiające właściwości gleby, materiał rozmnożeniowy roślin, mikroorganizmy lub zwierzęta.

2. Do celów zakazu ustanowionego w ust. 1, jeżeli chodzi o GMO i produkty wytworzone z GMO do zastosowania w żywności lub paszy, podmioty mogą polegać na informacji zawartej na etykietach produktu, które zostały załączone do produktu lub dostarczone na podstawie dyrektywy 2001/18/WE, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 ([1]) lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1830/2003 ([2]) lub jakimkolwiek dokumencie towarzyszącym dostarczonym na ich podstawie.

3. Podmioty mogą zakładać, że w produkcji zakupionej żywności i paszy nie wykorzystano żadnych GMO ani żadnych produktów wytworzonych z GMO, w przypadku gdy produkty te nie są opatrzone etykietą ani jej nie dostarczono, ani nie towarzyszy im żaden dokument wydany na podstawie aktów prawnych, o których mowa w ust. 2, chyba że z otrzymanych przez nie innych informacji wynika, że znakowanie przedmiotowych produktów nie jest zgodne z tymi aktami prawnymi.

4. Do celów zakazu ustanowionego w ust. 1 w odniesieniu do produktów nieobjętych ust. 2 i 3 podmioty stosujące nieekologiczne produkty zakupione od stron trzecich żądają od sprzedawcy potwierdzenia, że te produkty nie zostały wytworzone z GMO ani wytworzone przy ich użyciu.

Artykuł 12

Przepisy dotyczące produkcji roślinnej

1. Podmioty produkujące rośliny lub produkty roślinne przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów zawartych w załączniku II część I.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik II część I pkt 1.3 i 1.4 w odniesieniu do odstępstw;

b) załącznik II część I pkt 1.8.5 w odniesieniu do stosowania materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji oraz nieekologicznego materiału rozmnożeniowego;

c) załącznik II część I pkt 1.9.5 poprzez dodanie dalszych przepisów dotyczących porozumień między podmiotami prowadzącymi gospodarstwa rolne lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów;

d) załącznik II część I pkt 1.10.1 poprzez dodanie dalszych środków dotyczących ochrony przed szkodnikami i chwastami lub poprzez zmianę tych dodanych środków;

e) załącznik II część I poprzez dodanie dalszych szczegółowych przepisów i praktyk dotyczących uprawy określonych roślin i produktów roślinnych, w tym przepisów dotyczących skiełkowanych nasion, lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

Artykuł 13

Szczegółowe przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu materiału rozmnożeniowego roślin ekologicznego materiału heterogenicznego

1. Materiał rozmnożeniowy roślin ekologicznego materiału heterogenicznego może być wprowadzany do obrotu bez konieczności przestrzegania wymogów dotyczących rejestracji i bez konieczności przestrzegania certyfikacji kategorii materiału przedbazowego, bazowego i kwalifikowanego lub wymogów dla innych kategorii, które to wymogi zostały zawarte w dyrektywach 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 98/56/WE, 2002/53/WE, 2002/54/WE, 2002/55/WE, 2002/56/WE, 2002/57/WE, 2008/72/WE oraz 2008/90/WE lub w aktach przyjętych na podstawie tych dyrektyw.

2. Materiał rozmnożeniowy roślin ekologicznego materiału heterogenicznego, o którym mowa w ust. 1, może być wprowadzany do obrotu po powiadomieniu przez dostawcę o danym ekologicznym materiale heterogenicznym odpowiedzialnych organów urzędowych, o których mowa w dyrektywach 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 98/56/WE, 2002/53/WE, 2002/54/WE, 2002/55/WE, 2002/56/WE, 2002/57/WE, 2008/72/WE oraz 2008/90/WE, dokonanym za pomocą dossier zawierającego:

a) dane kontaktowe wnioskodawcy;

b) gatunki i oznaczenia ekologicznego materiału heterogenicznego;

c) opis głównych cech agronomicznych i fenotypowych wspólnych dla tej grupy roślin, w tym techniki uprawy, wszelkie dostępne wyniki testów dotyczące tych cech, informacje o kraju produkcji oraz zastosowanym materiale macierzystym;

d) oświadczenie wnioskodawcy dotyczące prawdziwości elementów zawartych w lit. a), b) i c); oraz

e) reprezentatywną próbkę.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. dotyczące możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniające dyrektywę 2001/18/WE (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 24).

Powiadomienie to przesyła się listem poleconym – lub każdym innym środkiem komunikacji akceptowanym przez organy urzędowe – z żądaniem potwierdzenia odbioru.

Trzy miesiące od daty podanej na potwierdzeniu odbioru, pod warunkiem że nie zażądano dodatkowych informacji ani nie przekazano dostawcy żadnej formalnej odmowy ze względu na niekompletność dossier lub brak zgodności według definicji zawartej w art. 3 pkt 57, uznaje się, że odpowiedzialny organ urzędowy przyjął powiadomienie i jego treść.

Po wyraźnym lub dorozumianym potwierdzeniu powiadomienia odpowiedzialny organ urzędowy może umieścić w wykazie informacje o zgłoszonym ekologicznym materiale heterogenicznym. Umieszczenie w wykazie jest dla dostawcy bezpłatne.

O umieszczeniu w wykazie ekologicznego materiału heterogenicznego powiadamiane są właściwe organy innych państw członkowskich i Komisja.

Taki ekologiczny materiał heterogeniczny spełnia wymogi aktów delegowanych przyjętych zgodnie z ust. 3.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie przepisów dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu materiału rozmnożeniowego roślin ekologicznego materiału heterogenicznego określonych rodzajów lub gatunków w odniesieniu do:

a) opisu ekologicznego materiału heterogenicznego, w tym odnośnych technik uprawy i metod produkcji oraz zastosowanego materiału macierzystego;

b) minimalnych wymogów jakościowych dotyczących partii materiału siewnego, w tym tożsamości, określonej czystości, zdolności kiełkowania i jakości sanitarnej;

c) znakowania i pakowania;

d) informacji i próbek produkcji, które mają być przechowywane przez podmioty zawodowe;

e) w stosownych przypadkach, zasad utrzymania ekologicznego materiału heterogenicznego.

Artykuł 14

Przepisy dotyczące produkcji zwierzęcej

1. Podmioty utrzymujące zwierzęta gospodarskie przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część II oraz w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik II część II pkt 1.3.4.2, 1.3.4.4.2 i 1.3.4.4.3 poprzez zmniejszenie odsetków w odniesieniu do pochodzenia zwierząt, po tym jak zostanie osiągnięta wystarczająca dostępność zwierząt ekologicznych na rynku unijnym;

b) załącznik II część II pkt 1.6.6 w odniesieniu do ograniczeń dotyczących azotu organicznego powiązanego z łączną obsadą zwierząt;

c) załącznik II część II pkt 1.9.6.2 lit. b) w odniesieniu do dokarmiania rodzin pszczelich;

d) załącznik II część II pkt 1.9.6.3 lit. b) i e) w odniesieniu do dopuszczalnych środków do dezynfekcji pasiek oraz metod i środków do zwalczania *Varroa destructor*;

e) załącznik II część II poprzez dodanie szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zwierzęcej dla gatunków innych niż gatunki regulowane w tej części w dniu 17 czerwca 2018 r. lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów w odniesieniu do:

   (i) odstępstw dotyczących pochodzenia zwierząt;

   (ii) żywienia;

   (iii) pomieszczeń i praktyk gospodarskich;

   (iv) ochrony zdrowia;

   (v) dobrostanu zwierząt.

3. Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje akty wykonawcze w odniesieniu do załącznika II część II zawierające przepisy dotyczące:

a) minimalnego okresu, o którym mowa w pkt 1.4.1 lit. g), którego należy przestrzegać w odniesieniu do karmienia zwierząt mlekiem matki w okresie ssania;

b) obsady zwierząt i minimalnej powierzchni pomieszczeń i przestrzeni otwartych, jakich należy przestrzegać dla określonych gatunków zwierząt gospodarskich, w celu zaspokojenia rozwojowych, fizjologicznych i etologicznych potrzeb zwierząt, zgodnie z pkt 1.6.3, 1.6.4 i 1.7.2;

c) właściwości i wymogów technicznych w odniesieniu do minimalnej powierzchni pomieszczeń i przestrzeni otwartych;

d) właściwości i wymogów technicznych w odniesieniu do budynków i wybiegów dla wszystkich gatunków zwierząt gospodarskich, innych niż pszczoły w celu zaspokojenia —rozwojowych, fizjologicznych i etologicznych potrzeb zwierząt, zgodnie z pkt 1.7.2;

e) wymogów dotyczących roślinności i właściwości obiektów zapewniających schronienie oraz obszarów na otwartej przestrzeni.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 15

Przepisy dotyczące produkcji alg i zwierząt akwakultury

1. Podmioty będące producentami alg i zwierząt akwakultury przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część III oraz w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik II część III pkt 3.1.3.3 w odniesieniu do pasz dla mięsożernych zwierząt akwakultury;

b) załącznik II część III pkt 3.1.3.4 poprzez dodanie dalszych szczegółowych przepisów dotyczących pasz dla niektórych zwierząt akwakultury lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów;

c) załącznik II część III pkt 3.1.4.2 w odniesieniu do leczenia weterynaryjnego zwierząt akwakultury;

d) załącznik II część III poprzez dodanie dalszych szczegółowych warunków dla danego gatunku w zakresie gospodarowania stadem podstawowym, hodowli i wychowu osobników młodocianych lub poprzez zmianę tych dodanych szczegółowych warunków.

3. Komisja – w stosownych przypadkach – przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dla danego gatunku lub grupy gatunków dotyczące obsady oraz szczegółowych cech systemów produkcji i systemów zamkniętych w celu zapewnienia, aby zostały zaspokojone określone potrzeby danego gatunku.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

4. Do celów niniejszego artykułu oraz załącznika II część III „gęstość obsady" oznacza masę w relacji pełnej zwierząt akwakultury na metr sześcienny wody w dowolnym momencie etapu wzrostowego, a w przypadku płastugokształtnych i krewetek – masę na metr kwadratowy powierzchni.

Artykuł 16

Przepisy dotyczące produkcji żywności przetworzonej

1. Podmioty będące producentami żywności przetworzonej przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część IV oraz w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik II część IV pkt 1.4 w odniesieniu do środków ostrożności i środków zapobiegawczych, które mają być podejmowane przez podmioty;

b) załącznik II część IV pkt 2.2.2 w odniesieniu do rodzajów oraz składu produktów i substancji dopuszczonych do stosowania w żywności przetworzonej a także warunki, na jakich można je stosować;

c) załącznik II część IV pkt 2.2.4 w odniesieniu do obliczania udziału procentowego składników pochodzenia rolnego, o których mowa w art. 30 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (i), w tym dodatków do żywności dopuszczonych na podstawie art. 24 do stosowania w produkcji ekologicznej, które są uznawane jako składniki pochodzenia rolnego do celów takiego obliczenia.

Te akty delegowane nie zawierają możliwości stosowania substancji aromatycznych lub preparatów aromatycznych, które nie są ani naturalne – w rozumieniu art. 16 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), ani ekologiczne.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające techniki dopuszczone przy przetwarzaniu produktów spożywczych.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34).

Artykuł 17

Przepisy dotyczące produkcji paszy przetworzonej

1. Podmioty będące producentami paszy przetworzonej przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część V oraz w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik II część V pkt 1.4 poprzez dodanie dalszych środków ostrożności i środków zapobiegawczych, które mają być podejmowane przez podmioty, lub poprzez zmianę tych dodanych środków.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające techniki dopuszczone przy przetwarzaniu produktów paszowych.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 18

Przepisy dotyczące produkcji wina

1. Podmioty wytwarzające produkty w sektorze wina przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część VI.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik II część VI pkt 3.2 poprzez dodanie dalszych praktyk enologicznych, praktyk i procesów, które są zakazane lub poprzez zmianę tych dodanych elementów;

b) załącznik II część VI pkt 3.3.

Artykuł 19

Przepisy dotyczące produkcji drożdży wykorzystywanych jako żywność lub pasza

1. Podmioty produkujące drożdże do wykorzystania jako żywność lub pasza przestrzegają w szczególności szczegółowych przepisów dotyczących produkcji zawartych w załączniku II część VII.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik II część VII pkt 1.3 poprzez dodanie dalszych szczegółowych przepisów dotyczących produkcji drożdży lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

Artykuł 20

Brak niektórych przepisów dotyczących produkcji określonych gatunków zwierząt gospodarskich i gatunków zwierząt akwakultury

Do czasu przyjęcia:

a) dodatkowych ogólnych wymogów dla gatunków zwierząt gospodarskich innych niż ustanowione w załączniku II część II pkt 1.9, zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. e);

b) aktów wykonawczych, o których mowa w art. 14 ust. 3, dla gatunków zwierząt gospodarskich; lub

c) aktów wykonawczych, o których mowa w art. 15 ust. 3, dla gatunków lub grup gatunków zwierząt akwakultury

państwo członkowskie może stosować szczegółowe krajowe przepisy dotyczące produkcji dla określonych gatunków lub grup gatunków zwierząt w odniesieniu do zagadnień, które mają być objęte przepisami, o których mowa w lit. a), b) i c), pod warunkiem że te przepisy krajowe są zgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz pod warunkiem że nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu wytworzonych poza ich terytorium produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 21

Przepisy dotyczące produktów niemieszczących się w kategoriach produktów, o których mowa w art. 12–19

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik II poprzez dodanie szczegółowych przepisów dotyczących produkcji, a także przepisów dotyczących obowiązku poddania konwersji, w odniesieniu do produktów, które nie należą do kategorii produktów, o których mowa w art. 12–19, lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

Te akty delegowane opierają się na celach i zasadach produkcji ekologicznej ustanowionych w rozdziale II i są zgodne z ogólnymi przepisami dotyczącymi produkcji ustanowionymi w art. 9, 10 i 11 oraz istniejące szczegółowe przepisy dotyczące produkcji ustanowione dla podobnych produktów w załączniku II. Akty te określają wymogi dotyczące w szczególności dopuszczonych lub zakazanych zabiegów, praktyk i substancji lub okresów konwersji dla danych produktów.

2. W przypadku braku szczegółowych przepisów dotyczących produkcji, o których mowa w ust. 1:

a) podmioty – w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1 – przestrzegają zasad ustanowionych w art. 5 i 6, odpowiednio zasad ustanowionych w art. 7 oraz ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9–11;

b) państwo członkowskie może – w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1 – stosować szczegółowe krajowe przepisy dotyczące produkcji, pod warunkiem że przepisy te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz pod warunkiem że nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu wytworzonych poza ich terytorium produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 22

Przyjęcie wyjątkowych zasad produkcji

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie:

a) kryteriów pozwalających zakwalifikować okoliczności katastroficzne będące skutkiem „niekorzystnego zjawiska klimatycznego", „chorób zwierząt", „incydentu środowiskowego", „klęski żywiołowej" lub „katastrofy" zgodnie z odpowiednimi definicjami w art. 2 ust. 1 lit. h), i), j), k) i l) rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, jak również każdej porównywalnej sytuacji;

b) szczegółowych przepisów obejmujących ewentualne odstępstwa od niniejszego rozporządzenia, stanowiące, w jaki sposób państwa członkowskie mają postępować w takich katastroficznych okolicznościach, jeżeli zdecydują się zastosować niniejszy artykuł; oraz

c) szczegółowych przepisów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości w takich przypadkach.

Te kryteria i przepisy podlegają zasadom produkcji ekologicznej ustanowionym w rozdziale II.

2. W przypadkach, w których państwo członkowskie formalnie uznało dane zdarzenie za klęskę żywiołową, o czym mowa w art. 18 ust. 3 lub art. 24 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i zdarzenie to uniemożliwia przestrzeganie przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, to państwo członkowskie może na czas określony i do chwili, kiedy możliwe będzie przywrócenie produkcji ekologicznej, przyznać odstępstwa od przepisów dotyczących produkcji z zastrzeżeniem zasad ustanowionych w rozdziale II oraz wszelkich aktów delegowanych przyjętych zgodnie z ust. 1.

3. Państwa członkowskie mogą zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w ust. 1, przyjmować środki pozwalające na kontynuację lub przywrócenie produkcji ekologicznej w przypadku wystąpienia okoliczności katastroficznych.

Artykuł 23

Zbieranie, pakowanie, transport i przechowywanie

1. Podmioty zapewniają, aby produkty ekologiczne i produkty w okresie konwersji były zbierane, pakowane, transportowane i przechowywane zgodnie z przepisami zawartymi w załączniku III.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) załącznik III sekcja 2;

b) załącznik III sekcja 3, 4 i 6 poprzez dodanie dalszych specjalnych przepisów dotyczących transportu i przyjmowania określonych produktów lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

Artykuł 24

Dopuszczanie produktów i substancji stosowanych w produkcji ekologicznej

1. Komisja może dopuścić niektóre produkty i substancje do stosowania w produkcji ekologicznej – i umieścić wszelkie takie dopuszczone produkty i substancje w ograniczonych wykazach – w następujących celach:

a) jako substancje czynne do stosowania w środkach ochrony roślin;

b) jako nawozy, środki poprawiające właściwości gleby i odżywki;

c) jako nieekologiczny materiał paszowy pochodzenia roślinnego, z alg, pochodzenia zwierzęcego lub z drożdży lub jako materiał paszowy pochodzenia mikrobiologicznego lub mineralnego;

d) jako dodatki paszowe i substancje pomocnicze w przetwórstwie;

e) jako produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji stawów, klatek, basenów, torów wodnych, budynków lub instalacji stosowanych w produkcji zwierzęcej;

f) jako produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji budynków i instalacji stosowanych w produkcji roślinnej, w tym używanych w gospodarstwie rolnym do przechowywania;

g) jako produkty do czyszczenia i dezynfekcji obiektów służących do przetwarzania i przechowywania.

2. Oprócz produktów i substancji dozwolonych zgodnie z ust. 1 Komisja może dopuścić niektóre produkty i substancje do stosowania w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej oraz drożdży stosowanych jako żywność lub pasza – i umieścić wszelkie takie dopuszczone produkty i substancje w ograniczonych wykazach – w następujących celach:

a) jako dodatki do żywności i substancje pomocnicze w przetwórstwie;

b) jako nieekologiczne składniki pochodzenia rolnego, które mają być stosowane w produkcji ekologicznej żywności przetworzonej;

c) jako substancje pomocnicze w przetwórstwie używane w produkcji drożdży i produktów drożdżowych.

3. Dopuszczanie produktów i substancji, o których mowa w ust. 1, do stosowania w produkcji ekologicznej odbywa się zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozdziale II i następującymi kryteriami ocenianymi całościowo:

a) mają podstawowe znaczenie dla zrównoważonej produkcji oraz dla przewidzianego zastosowania;

b) wszystkie odnośne produkty i substancje są pochodzenia roślinnego, z alg, zwierzęcego, mikrobiologicznego lub mineralnego, z wyjątkiem przypadków, gdy produkty lub substancje z takich źródeł nie są dostępne w wystarczającej ilości lub jakości lub jeżeli nie są dostępne środki alternatywne;

c) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. a):

   (i) ich stosowanie ma podstawowe znaczenie dla zwalczania szkodników, których nie można zwalczyć za pomocą alternatywnych metod biologicznych, fizycznych lub hodowlanych lub praktyk uprawy ani nie istnieją inne skuteczne sposoby ich opanowania;

   (ii) jeżeli takie produkty nie są pochodzenia roślinnego, z alg, zwierzęcego, mikrobiologicznego ani mineralnego i nie są one identyczne z ich postacią naturalną, warunki ich stosowania wykluczają wszelki bezpośredni kontakt z jadalnymi częściami uprawy;

d) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. b), ich stosowanie ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia lub utrzymania żyzności gleby lub dla spełnienia szczegółowych wymogów odżywczych danej uprawy lub określonych celów w zakresie nawożenia gleby;

e) w przypadku produktów, o których mowa w ust. 1 lit. c) i d):

   (i) ich wykorzystanie jest niezbędne do utrzymania zdrowia zwierząt, ich dobrostanu i żywotności oraz przyczynia się do zapewnienia właściwej diety zaspokajającej fizjologiczne i behawioralne potrzeby odnośnych gatunków lub też ich wykorzystanie jest niezbędne do wytwarzania lub konserwacji paszy, ponieważ niemożliwe byłoby produkowanie lub konserwowanie pasz bez stosowania tych substancji;

   (ii) pasza pochodzenia mineralnego, elementy śladowe, witaminy lub prowitaminy są pochodzenia naturalnego, z wyjątkiem przypadków, gdy produkty lub substancje z takich źródeł nie są dostępne w wystarczającej ilości lub jakości lub jeżeli nie są dostępne środki alternatywne;

   (iii) stosowanie nieekologicznych materiałów paszowych pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego jest niezbędne, gdy nie jest dostępny w wystarczającej ilości materiał paszowy pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego wyprodukowany zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej;

   (iv) stosowanie nieekologicznych przypraw, ziół i melasy jest niezbędne, ponieważ takie produkty są niedostępne w postaci ekologicznej; zostały wyprodukowane lub przygotowane bez rozpuszczalników chemicznych oraz ich stosowanie jest ograniczone do 1 % dawki pokarmowej dla danego gatunku, obliczanej corocznie jako odsetek suchej masy paszy pochodzenia rolnego.

4. Dopuszczanie produktów i substancji, o których mowa w ust. 2, do stosowania w produkcji przetworzonej żywności ekologicznej lub do produkcji drożdży używanych jako żywność lub pasza odbywa się zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozdziale II i następującymi kryteriami ocenianymi całościowo:

a) nie są dostępne produkty ani substancje alternatywne dopuszczone zgodnie z niniejszym artykułem ani techniki zgodne z niniejszym rozporządzeniem;

b) bez użycia tych produktów i substancji nie byłoby możliwe produkowanie ani konserwowanie żywności ani zaspokojenie danych wymogów żywieniowych przewidzianych w przepisach Unii;

c) te produkty i substancje są pochodzenia naturalnego i mogły zostać poddane tylko procesom mechanicznym, fizycznym, biologicznym, enzymatycznym lub mikrobiologicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy produkty lub substancje z takich źródeł nie są dostępne w wystarczającej ilości lub jakości;

d) nie jest dostępny w wystarczającej ilości składnik ekologiczny.

5. Dopuszczenie do stosowania syntetyzowanych chemicznie produktów i substancji zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu ogranicza się ściśle do przypadków, w których stosowanie środków zewnętrznych, o których mowa w art. 5 lit. g), przyczyniałoby się do powstania niedopuszczalnych skutków dla środowiska.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających ust. 3 i 4 niniejszego artykułu poprzez dodanie dalszych kryteriów dotyczących wydawania zezwoleń na stosowanie produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, ogólnie w produkcji ekologicznej, a w szczególności w produkcji przetworzonej żywności ekologicznej, jak również dalszych kryteriów do wycofywania takich zezwoleń lub poprzez zmianę tych dodanych kryteriów.

7. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że produkt lub substancja powinny zostać dodane do – lub usunięte z – wykazów dopuszczonych produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 i 2, lub że należy zmienić wymogi stosowania, o których mowa w przepisach dotyczących produkcji, to państwo członkowskie zapewnia, by dokumentacja uzasadniająca powody włączenia, wycofania lub innych zmian została oficjalne przesłana Komisji i pozostałym państwom członkowskim oraz podana do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem unijnego i krajowego prawodawstwa o ochronie danych.

Komisja publikuje wszelkie wnioski, o których mowa w niniejszym ustępie.

8. Komisja dokonuje regularnego przeglądu wykazów, o których mowa w niniejszym artykule.

Przeglądu wykazu składników nieekologicznych, o których mowa w ust. 2, dokonuje się co najmniej raz do roku.

9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące zezwoleń na stosowanie produktów i substancji, o których mowa w ust. 1 i 1a, w produkcji ekologicznej ogółem oraz w produkcji przetworzonej żywności ekologicznej w szczególności, albo dotyczące wycofania takich zezwoleń, jak również ustanawiające procedury, które należy zastosować w celu udzielenia takich zezwoleń, i wykazy takich produktów i substancji, a także, w stosownych przypadkach, ich opis, wymogi co do składu oraz warunki stosowania.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 25

Dopuszczanie przez państwa członkowskie nieekologicznych składników pochodzenia rolnego do stosowania w przetworzonej żywności ekologicznej

1. W przypadku gdy jest to konieczne do zapewnienia dostępu do niektórych składników pochodzenia rolnego oraz w przypadku gdy takie składniki nie są dostępne w postaci ekologicznej w wystarczającej ilości, na wniosek podmiotu państwo członkowskie może zezwolić na tymczasowe – maksymalnie przez sześć miesięcy – stosowanie na swoim terytorium nieekologicznych składników pochodzenia rolnego w produkcji przetworzonej żywności ekologicznej. Takie zezwolenie ma zastosowanie do wszystkich podmiotów w tym państwie członkowskim.

2. Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie za pomocą komputerowego systemu umożliwiającego elektroniczną wymianę dokumentów i informacji udostępnionego przez Komisję o wszelkich zezwoleniach udzielonych na swoim terytorium zgodnie z ust. 1

3. Państwo członkowskie może przedłużyć zezwolenie przewidziane w ust. 1 maksymalnie dwa razy o sześć miesięcy, pod warunkiem że żadne z państw członkowskich nie wyraziło sprzeciwu, wskazując za pośrednictwem systemu, o którym mowa w ust. 2, że takie składniki są dostępne w postaci ekologicznej w wystarczającej ilości.

4. Organ kontrolny lub jednostka certyfikująca uznane zgodnie z art. 46 ust. 1 mogą udzielić tymczasowego zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na okres maksymalnie sześciu miesięcy podmiotom w państwach trzecich, które wystąpią o takie zezwolenie i które podlegają kontroli takiemu organowi kontroli lub jednostce certyfikującej, pod warunkiem że wymogi zawarte w tym ustępie są spełnione w danym państwie trzecim. Zezwolenie może zostać przedłużone maksymalnie dwa razy o sześć miesięcy.

5. W przypadku gdy po dwóch przedłużeniach tymczasowego pozwolenia, na podstawie obiektywnych informacji państwo członkowskie stwierdzi, że dostępność takiego składnika w postaci ekologicznej nadal jest niewystarczająca do zaspokojenia jakościowych i ilościowych potrzeb podmiotów, może złożyć wniosek do Komisji zgodnie z art. 24 ust. 7.

Artykuł 26

Gromadzenie danych dotyczących dostępności na rynku ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji, zwierząt ekologicznych i ekologicznych młodocianych osobników zwierząt akwakultury

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by została utworzona i była regularnie aktualizowana baza danych zawierająca wykaz dostępnego na jego terytorium ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji, z wyjątkiem sadzonek, ale z uwzględnieniem sadzeniaków ziemniaka.

2. Państwa członkowskie dysponują systemami pozwalającymi podmiotom, które prowadzą obrót ekologicznym materiałem rozmnożeniowym roślin lub materiałem rozmnożeniowym roślin w okresie konwersji, zwierzętami ekologicznymi lub ekologicznymi młodocianymi osobnikami zwierząt akwakultury i które są w stanie dostarczać je w wystarczających ilościach i w rozsądnym terminie, na podanie do wiadomości publicznej – na zasadzie dobrowolności, bezpłatnie, wraz z ich nazwą i danymi kontaktowymi – informacji dotyczących:

a) ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji, takiego jak heterogeniczny ekologiczny materiał rozmnożeniowy, lub jego odmiany ekologiczne nadające się do produkcji ekologicznej, z wyjątkiem sadzonek, ale z uwzględnieniem sadzeniaków ziemniaka; ilości wagowe tego materiału i okres w roku, kiedy jest on dostępny; taki materiał umieszcza się w wykazie, podając co najmniej jego systematyczną nazwę łacińską;

b) zwierząt ekologicznych, dla których można wprowadzić odstępstwo zgodnie z załącznikiem II część II pkt 1.3.4.4; liczby dostępnych zwierząt w podziale na płeć; informacji – w stosownych przypadkach – dotyczących różnych gatunków zwierząt pod względem dostępnych ras i linii; ras zwierząt, wieku zwierząt i wszelkich innych właściwych informacji;

c) ekologicznych młodocianych osobników zwierząt akwakultury dostępnych w danym gospodarstwie oraz ich statusu zdrowotnego zgodnie z dyrektywą Rady 2006/88/WE [1] i zdolności produkcyjnej w odniesieniu do każdego z gatunków akwakultury.

3. Państwa członkowskie mogą również ustanowić systemy pozwalające podmiotom, które prowadzą obrót rasami i liniami dostosowanymi do produkcji ekologicznej zgodnie z załącznikiem II część II pkt 1.3.3 lub ekologicznymi młodymi kurami i które są w stanie dostarczać te zwierzęta w wystarczających ilościach i w rozsądnym terminie, na podanie do wiadomości publicznej stosownych informacji na zasadzie dobrowolności, bezpłatnie, wraz z ich nazwą i danymi kontaktowymi.

4. Podmioty, które zdecydują się na umieszczenie informacji na temat materiału rozmnożeniowego roślin, zwierząt lub młodocianych osobników zwierząt akwakultury w systemach, o których mowa w ust. 2 i 3, zapewniają, by informacje te były regularnie aktualizowane oraz usuwane z wykazu, kiedy tylko dany materiał rozmnożeniowy roślin, zwierzęta lub młodociane osobniki zwierząt akwakultury przestaną być dostępne.

5. Do celów ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie mogą dalej korzystać z już istniejących odpowiednich systemów informacji.

6. Komisja podaje do wiadomości publicznej odnośnik do każdej z krajowych baz danych lub systemów na poświęconej temu stronie internetowej Komisji, pozwalając w ten sposób użytkownikom na dostęp do takich baz danych lub systemów w całej Unii.

7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu podania:

a) danych technicznych dotyczących ustanowienia i utrzymania baz danych, o których mowa w ust. 1, oraz systemów, o których mowa w ust. 2;

b) specyfikacji dotyczących gromadzenia informacji, o których mowa w ust. 1 i 2;

c) specyfikacji dotyczących ustaleń w zakresie udziału w prowadzeniu baz danych, o których mowa w ust. 1, oraz systemów, o których mowa w ust. 2 i 3; oraz

d) szczegółów dotyczących informacji, które mają być dostarczane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 53 ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 27

Obowiązki i działania w przypadku podejrzenia niezgodności

W przypadku gdy podmiot podejrzewa, że produkt, który został przez niego wytworzony, przygotowany lub przywieziony lub który otrzymał on od innego podmiotu, nie jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem, podmiot ten, z zastrzeżeniem art. 28 ust. 2:

a) identyfikuje i odseparowuje dany produkt;

b) sprawdza, czy podejrzenie niezgodności może zostać uzasadnione;

c) nie wprowadza danego produktu do obrotu jako produktu ekologicznego lub w okresie konwersji i nie stosuje go w produkcji ekologicznej, chyba że podejrzenie niezgodności można wykluczyć;

d) w przypadku gdy podejrzenie niezgodności jest uzasadnione lub gdy nie można go wykluczyć, niezwłocznie informuje odpowiedni właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – odpowiedni organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą, oraz podając – w stosownych przypadkach – dostępne informacje;

e) w pełni współpracuje – z odpowiednim właściwym organem lub, w stosownych przypadkach, z odpowiednim organem kontrolnym lub jednostką certyfikującą – w zakresie weryfikowania i identyfikowania przyczyn podejrzewanej niezgodności.

[1] Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

Artykuł 28

Środki ostrożności w celu zapobiegania obecności niedopuszczonych produktów i substancji

1. Aby zapobiec zanieczyszczeniu produktami lub substancjami, które nie zostały dopuszczone zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej, podmioty podejmują następujące środki ostrożności na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji:

a) wprowadzają i utrzymują środki, które są proporcjonalne i adekwatne do celów identyfikacji ryzyka zanieczyszczenia produkcji i produktów ekologicznych niedopuszczonymi produktami lub substancjami, w tym systematycznie identyfikują punkty krytyczne;

b) wprowadzają i utrzymują proporcjonalne i adekwatne środki w celu zapobiegania ryzyku zanieczyszczenia produkcji i produktów ekologicznych niedopuszczonymi produktami lub substancjami;

c) dokonują regularnego przeglądu i dostosowania takich środków; oraz

d) przestrzegają innych stosownych wymogów niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić oddzielenie produktów ekologicznych, w okresie konwersji i produktów nieekologicznych.

2. W przypadku gdy podmiot podejrzewa, że – z uwagi na obecność w produkcie przeznaczonym do stosowania lub wprowadzania do obrotu jako produkt ekologiczny lub produkt w okresie konwersji produktu lub substancji, które nie są dopuszczone zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej – produkt nie jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem, podmiot ten:

a) identyfikuje i odseparowuje dany(-e) produkt(y);

b) sprawdza, czy podejrzenie może zostać uzasadnione;

c) nie wprowadza danego produktu do obrotu jako produktu ekologicznego lub produktu w okresie konwersji i nie stosuje ich w produkcji ekologicznej, chyba że podejrzenie można wykluczyć;

d) w przypadku gdy podejrzenie jest uzasadnione lub gdy nie można go wykluczyć, niezwłocznie informuje odpowiedni właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – odpowiedni organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą, podając – w stosownych przypadkach – dostępne elementy;

e) w pełni współpracuje – z odpowiednim właściwym organem lub, w stosownych przypadkach, z odpowiednim organem kontrolnym lub jednostką certyfikującą – w zakresie identyfikacji i zweryfikowania przyczyn obecności niedopuszczonych produktów lub substancji.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające jednolite przepisy precyzujące:

a) kroki proceduralne, którymi mają kierować się podmioty zgodnie z ust. 2 lit. a)–e) oraz stosowne dokumenty, które należy przedstawić;

b) proporcjonalne i adekwatne środki, które podmioty mają podejmować i poddawać przeglądowi, aby identyfikować i zapobiegać ryzyku zanieczyszczenia, zgodnie z ust. 1 lit. a), b) i c).

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 29

Środki, które należy podejmować w przypadku stwierdzenia obecności niedopuszczonych produktów lub substancji

1. W przypadku gdy właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostka certyfikująca otrzymają uzasadnione informacje na temat obecności produktów lub substancji, które nie zostały zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej, lub zostaną poinformowane przez podmiot zgodnie z art. 28 ust. 2 lit. d) lub wykryją takie produkty lub substancje w produkcie ekologicznym lub produkcie w okresie konwersji:

a) przeprowadza niezwłocznie urzędowe postępowanie wyjaśniające zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625, celem określenia źródeł i przyczyn w celu zweryfikowania zgodności z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy i z art. 28 ust. 1; takie postępowanie powinno zostać ukończone najszybciej jak to możliwe, w rozsądnym terminie, biorąc pod uwagę trwałość danego produktu i złożoność sprawy;

b) tymczasowo zakazuje zarówno wprowadzania danych produktów do obrotu jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, jak i ich stosowania w produkcji ekologicznej do czasu otrzymania wyników postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w lit. a).

2. Danego produktu nie wprowadza się do obrotu jako produktu ekologicznego lub produktu w okresie konwersji w przypadku, gdy właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostka certyfikująca stwierdziły, że dany podmiot:

a) stosował produkty lub substancje, które nie zostały dopuszczone zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej;

b) nie podjął środków ostrożności, o których mowa w art. 28 ust. 1; lub

c) nie podjął środków w odpowiedzi na żądania wystosowane uprzednio przez właściwe organy, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące.

3. Podmiot będący stroną ma możliwość przedstawienia uwag do wyników postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1 lit. a). Właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, organ kontrolny lub jednostka certyfikująca zachowują dokumentację dotyczącą przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego.

W przypadku gdy jest to wymagane dany podmiot podejmuje takie środki naprawcze, jakie są konieczne, aby zapobiec zanieczyszczeniu w przyszłości.

4. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wdrażania niniejszego artykułu, obecności produktów i substancji, które nie zostały dopuszczone zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej oraz na temat oceny krajowych przepisów, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. Sprawozdaniu temu – w stosownych przypadkach – może towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący dalszej harmonizacji.

5. Państwa członkowskie, które mają przepisy przewidujące, że produkty zawierające więcej niż określony poziom produktów lub substancji niedopuszczonych zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej, nie mogą być wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne, mogą nadal stosować te przepisy, pod warunkiem że przepisy te nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu produktów wytworzonych w innych państwach członkowskich jako produkty ekologiczne, w przypadku gdy te produkty zostały wytworzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Państwa członkowskie, które stosują niniejszy ustęp, niezwłocznie informują o tym Komisję.

6. Właściwe organy dokumentują wyniki postępowań wyjaśniających, o których mowa w art. 1, jak również dokumentują wszelkie środki podjęte przez nie w celu opracowania najlepszych praktyk i dalszych środków w celu zapobiegania obecności produktów i substancji, które nie zostały zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej.

Państwa członkowskie udostępniają takie informacje innym państwom członkowskim i Komisji za pośrednictwem komputerowego systemu umożliwiającego elektroniczną wymianę dokumentów i informacji udostępnionego przez Komisję.

7. Państwa członkowskie mogą wprowadzić na swoim terytorium odpowiednie środki w celu zapobiegania niezamierzonemu występowaniu w rolnictwie ekologicznym produktów i substancji niedopuszczonych zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej. Takie środki nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu produktów wytworzonych w innych państwach członkowskich jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, w przypadku gdy te produkty zostały wytworzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Państwa członkowskie, które stosują niniejszy ustęp, niezwłocznie informują o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające jednolite przepisy precyzujące:

a) metody, które mają być stosowane przez właściwe organy lub – w stosownych przypadkach – przez organy kontrolne lub jednostki certyfikujące, dla celów wykrywania i oceny obecności produktów i substancji niedopuszczonych zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit pierwszy do stosowania w produkcji ekologicznej;

b) szczegóły i format informacji, które mają być udostępnione przez państwa członkowskie do Komisji i innych państw członkowskich zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

9. Do dnia 31 marca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji drogą elektroniczną stosowne informacje o przypadkach z udziałem zanieczyszczeń niedopuszczonymi produktami lub substancjami w poprzednim roku, w tym informacje gromadzone w punktach kontroli granicznej dotyczące charakteru wykrytego zanieczyszczenia, a w szczególności przyczyny, źródła oraz poziomu zanieczyszczenia, a także ilości i charakteru zanieczyszczonych produktów. Te informacje są gromadzone przez Komisję za pomocą systemu komputerowego udostępnianego przez Komisję i stosowane jako pomoc przy opracowywaniu najlepszych praktyk w celu zapobiegania zanieczyszczeniom.

ROZDZIAŁ IV

ZNAKOWANIE

Artykuł 30

Stosowanie terminów związanych z produkcją ekologiczną

1. Do celów niniejszego rozporządzenia uznaje się, że produkt opatrzony jest terminem odnoszącym się do produkcji ekologicznej, jeżeli przy znakowaniu, w materiałach reklamowych lub dokumentach handlowych taki produkt, jego składniki lub materiały paszowe stosowane do ich produkcji opisywane są za pomocą terminów sugerujących nabywcy, że produkt ten, jego składniki lub materiały paszowe zostały wytworzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W szczególności, terminy wymienione w załączniku IV, oraz ich pochodne i wersje skrócone, jak np. „bio" i „eko", używane samodzielnie lub łącznie, mogą być stosowane na terytorium Unii i we wszystkich językach wymienionych w tym załączniku do celów znakowania i reklamy produktów, o których mowa w art. 2 ust. 1, zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

2. W przypadku produktów, o których mowa w art. 2 ust. 1, terminy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie mogą być używane nigdzie w Unii w żadnym z języków wymienionych w załączniku IV w znakowaniu, materiałach reklamowych ani dokumentach handlowych produktów niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

Ponadto w znakowaniu ani reklamie nie stosuje się żadnych terminów, w tym terminów stosowanych w znakach towarowych lub nazwach przedsiębiorstw, ani praktyk, jeżeli mogą one wprowadzić konsumenta lub użytkownika w błąd poprzez sugerowanie, że produkt lub jego składniki są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

3. Produkty wytworzone podczas okresu konwersji nie mogą być znakowane ani reklamowane jako produkty ekologiczne ani jako produkty w okresie konwersji.

Jednak materiał rozmnożeniowy roślin, produkty spożywcze pochodzenia roślinnego i produkty paszowe pochodzenia roślinnego wytworzone w okresie konwersji, które są zgodne z art. 10 ust. 4, mogą być znakowane i reklamowane jako produkty w okresie konwersji przy wykorzystaniu sformułowania „w okresie konwersji" lub odpowiadającego mu terminu, wraz z terminami, o których mowa w ust. 1.

4. Terminów, o których mowa w ust. 1 i 3, nie można stosować w odniesieniu do produktu, który na etykiecie lub w reklamie musi zgodnie z prawem Unii mieć oznaczenie, że zawiera on GMO, składa się z GMO lub został wyprodukowany przy użyciu GMO.

5. W odniesieniu do żywności przetworzonej terminy, o których mowa w ust. 1, można stosować:

a) w opisie handlowym oraz w wykazie składników, w przypadku gdy taki wykaz jest obowiązkowy zgodnie z przepisami Unii, pod warunkiem że:

   (i) żywność przetworzona jest zgodna z przepisami dotyczącymi produkcji zawartymi w załączniku II część IV oraz z przepisami ustanowionymi zgodnie z art. 16 ust. 3;

   (ii) co najmniej 95 % masy jej składników pochodzenia rolnego stanowią składniki ekologiczne; oraz

   (iii) w przypadku środków aromatyzujących – są one stosowane tylko dla naturalnych substancji aromatycznych i naturalnych preparatów aromatycznych znakowanych zgodnie z art. 16 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 i w przypadku gdy wszystkie składniki smakowe i substancje pomocnicze w środku aromatyzującym są ekologiczne;

b) jedynie w wykazie składników, pod warunkiem że:

   (i) mniej niż 95 % masy składników pochodzenia rolnego to składniki ekologiczne i pod warunkiem że składniki te są zgodne z przepisami dotyczącymi produkcji zawartymi w niniejszym rozporządzeniu; oraz

   (ii) żywność przetworzona jest zgodna z przepisami dotyczącymi produkcji zawartymi w załączniku II część IV pkt 1.5, pkt 2.1 lit. a), pkt 2.1 lit. b) i pkt 2.2.1 oraz z przepisami ustanowionymi zgodnie z art. 16 ust. 3;

c) w opisie handlowym i w wykazie składników, pod warunkiem że:

   (i) głównym składnikiem są produkty łowiectwa lub rybołówstwa;

   (ii) termin, o którym mowa w ust. 1, wyraźnie wiąże się w opisie handlowym z innym składnikiem, który jest ekologiczny i różni się od głównego składnika;

   (iii) wszystkie inne składniki pochodzenia rolnego są ekologiczne; oraz

   (iv) żywność jest zgodna z załącznikiem II część IV pkt 1.5, pkt 2.1 lit. a), pkt 2.1 lit. b) i pkt 2.2.1 oraz z przepisami ustanowionymi zgodnie z art. 16 ust. 3.

W wykazie składników, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c), podaje się, które składniki są ekologiczne. Odniesienia do produkcji ekologicznej mogą pojawić się wyłącznie w połączeniu ze składnikami ekologicznymi.

W wykazie składników, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b) i c), podawany jest łączny odsetek składników ekologicznych w stosunku do całkowitej ilości składników pochodzenia rolnego.

Terminy, o których mowa w ust. 1, stosowane w wykazie składników, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, oraz oznaczenie odsetka, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, prezentowane są w tym samym kolorze oraz mają identyczny rozmiar i format czcionki jak inne oznaczenia znajdujące się w wykazie składników.

6. Jeżeli chodzi o paszę przetworzoną, terminy, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane w opisie handlowym i w wykazie składników, pod warunkiem że:

a) pasza przetworzona jest zgodna z przepisami dotyczącymi produkcji zawartymi w załączniku II części II, III i V oraz ze szczegółowymi przepisami ustanowionymi zgodnie z art. 16 ust. 3;

b) wszystkie składniki pochodzenia rolnego zawarte w paszy przetworzonej są ekologiczne; oraz

c) co najmniej 95 % suchej masy produktu jest ekologiczne.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających:

a) niniejszy artykuł poprzez dodanie dalszych przepisów dotyczących znakowania produktów wymienionych w załączniku I lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów; oraz

b) wykaz terminów zawarty w załączniku IV, przy uwzględnieniu zmian językowych w państwach członkowskich.

8. Komisja może przyjmować akty wykonawcze, aby ustanowić szczegółowe wymogi dotyczące stosowania ust. 3 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 31

Znakowanie produktów i substancji stosowanych w produkcji roślinnej

Niezależnie od zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia określonego w art. 2 ust. 1 produkty i substancje stosowane w środkach ochrony roślin lub jako nawozy, środki poprawiające właściwości gleby i odżywki dopuszczone zgodnie z art. 9 i 24 mogą nosić oznaczenie wskazujące, że dane produkty lub substancje są dopuszczone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem do stosowania w produkcji ekologicznej.

Artykuł 32

Obowiązkowe oznaczenia

1. W przypadku gdy produkty opisywane są terminami, o których mowa w art. 30 ust. 1, w tym produkty znakowane jako produkty w okresie konwersji zgodnie z art. 30 ust. 3:

a) na etykiecie umieszcza się również kod organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, którym podlega podmiot, który zrealizował ostatni etap produkcji lub przygotowania; oraz

b) w przypadku żywności opakowanej na opakowaniu umieszcza się również logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 33, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 30 ust. 3, art. 30 ust. 5 lit. b) i c).

2. W przypadku stosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, w tym samym polu widzenia co logo umieszcza się oznaczenie miejsca, w którym wyprodukowano surowce rolne, z których składa się produkt – oznaczenie to przyjmuje odpowiednio jedną z następujących form:

a) „rolnictwo UE", gdy surowiec rolny wyprodukowano w Unii;

b) „rolnictwo spoza UE", gdy surowiec rolny wyprodukowano w państwach trzecich;

c) „rolnictwo UE/rolnictwo spoza UE", gdy część surowców rolnych wyprodukowano w Unii, a część w państwie trzecim.

Do celów akapitu pierwszego słowo „rolnictwo" zastępuje się słowem „akwakultura". Słowa „UE" lub „spoza UE" mogą być zastąpione lub uzupełnione nazwą państwa lub nazwą państwa i regionu, jeżeli wszystkie surowce rolne, z których składa się produkt, wyprodukowano w danym państwie oraz – w stosownych przypadkach – w tym regionie.

W przypadku oznaczenia miejsca, w którym wyprodukowano surowce rolne, z których składa się produkt, o których mowa w akapicie pierwszym i trzecim można nie uwzględniać składników o małym udziale wagowym, pod warunkiem że łączny udział tych nieuwzględnianych składników nie przekracza 5 % całkowitej masy surowców rolnych.

Słowa „UE" lub „spoza UE" nie są prezentowane w kolorze, rozmiarze ani formacie czcionki bardziej wyeksponowanym niż nazwa produktu.

3. Oznaczenia, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu oraz w art. 33 ust. 3, umieszczane są w eksponowanym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne i nieusuwalne.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających ust. 2 niniejszego artykułu oraz art. 33 ust. 3 poprzez dodanie dalszych przepisów dotyczących znakowania lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące:

a) praktycznych ustaleń stosowania, prezentacji, kompozycji i rozmiarów oznaczeń, o których mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2 niniejszego artykułu oraz w art. 33 ust. 3;

b) przydzielania kodów organom kontrolnym i jednostkom certyfikującym;

c) oznaczania zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz art. 33 ust. 3 miejsca, gdzie wyprodukowano surowce rolne.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 33

Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej

1. Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej może być używane w znakowaniu oraz w prezentacjach i reklamach produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej może być również stosowane do celów informacyjnych i edukacyjnych związanych z istnieniem i reklamą samego logo jako takiego, pod warunkiem że takie zastosowanie nie wprowadzi konsumentów w błąd co do ekologicznej produkcji określonych produktów i pod warunkiem że logo to będzie powielane zgodnie z przepisami zawartymi w załączniku V. W takim przypadku wymogi art. 32 ust. 2 i załącznik V pkt 1.7 nie mają zastosowania.

Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej nie jest wykorzystywane w odniesieniu do żywności przetworzonej, o której mowa w art. 30 ust. 5 lit. b) i c), i produktów w okresie konwersji, o których mowa w art. 30 ust. 3.

2. Z wyjątkiem przypadków dotyczących stosowania zgodnie z ust. 1 akapit drugi logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej stanowi poświadczenie urzędowe zgodnie z art. 86 i 91 rozporządzenia (UE) 2017/625.

3. Używanie logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej w przypadku produktów przywożonych z państw trzecich nie jest obowiązkowe. W przypadkach, w których logo to zamieszczane jest na etykietach takich produktów, zamieszczane jest na nich także oznaczenie, o którym mowa w art. 32 ust. 2.

4. Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej jest zgodne z modelem określonym w załączniku V oraz przepisami zawartymi w tym załączniku.

5. Krajowe i prywatne logo mogą być używane w znakowaniu oraz w prezentacjach i reklamach produktów zgodnych z niniejszym rozporządzeniem.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik V w odniesieniu do logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej oraz dotyczących go przepisów.

ROZDZIAŁ V

CERTYFIKACJA

Artykuł 34

System certyfikacji

1. Przed wprowadzeniem wszelkich produktów do obrotu jako „ekologiczne" lub „w okresie konwersji" lub przed okresem konwersji podmioty oraz grupy podmiotów, o których mowa w art. 36, produkujące, przygotowujące, dystrybuujące lub przechowujące produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, które przywożą takie produkty z państwa trzeciego lub je wywożą do państwa trzeciego lub które wprowadzają takie produkty do obrotu, zgłaszają swoją działalność właściwym organom państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest ich działalność oraz w którym ich przedsiębiorstwo podlega systemowi kontroli.

W przypadku gdy właściwe organy przekazały swoje obowiązki lub przekazały niektóre zadania w zakresie kontroli urzędowych lub niektóre zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi więcej niż jednemu organowi kontrolnemu lub więcej niż jednej jednostce certyfikującej, podmioty lub grupy podmiotów wskazują w powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą, która sprawdza zgodność ich działalności z niniejszym rozporządzeniem i dostarcza certyfikat, o którym mowa w art. 35 ust. 1.

2. Podmioty, które sprzedają opakowane produkty ekologiczne bezpośrednio konsumentowi lub użytkownikowi końcowemu są zwolnione z obowiązku powiadamiania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz z obowiązku posiadania certyfikatu, o którym mowa w art. 35 ust. 2, pod warunkiem że nie produkują, nie przygotowują ani nie przechowują do celów innych niż związane z punktem sprzedaży lub przywozem takich produktów z państwa trzeciego ani nie zlecają podwykonawstwa tych czynności innemu podmiotowi.

3. W przypadku gdy podmioty lub grupy podmiotów zlecają podwykonawstwo jakiejkolwiek części działalności stronom trzecim, zarówno podmioty lub grupy podmiotów, jak i strony trzecie, którym zlecono podwykonawstwo działalności, postępują zgodnie z ust. 1, chyba że dany podmiot oświadczył lub grupa podmiotów oświadczyła w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, że odpowiedzialność za produkcję ekologiczną pozostaje w gestii danego podmiotu lub danej grupy podmiotów i nie została ona przekazana podwykonawcy. W takich przypadkach zgodność objętych podwykonawstwem czynności z niniejszym rozporządzeniem jest weryfikowana przez właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – przez organ kontrolujący lub jednostkę certyfikującą w ramach kontroli podmiotów lub grupy podmiotów, które zleciły podwykonawstwo części swojej działalności.

4. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć organ lub zatwierdzić jednostkę mającą przyjmować powiadomienia, o których mowa w ust. 1.

5. Podmioty, grupy podmiotów i podwykonawcy zachowują dokumentację różnych rodzajów prowadzonej działalności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

6. [....] państwa członkowskie prowadzą aktualizowane wykazy zawierające nazwy i adresy podmiotów i grup podmiotów, które zgłosiły swoją działalność zgodnie z ust. 1, i podają do wiadomości publicznej – w odpowiedni sposób, w tym za pomocą odnośników do jednej strony internetowej – obszerny wykaz tych danych wraz z informacjami dotyczącymi certyfikatów wydanych podmiotom i grupom podmiotów, zgodnie z art. 35 ust. 1. Państwa członkowskie przestrzegają wymogów w zakresie ochrony danych osobowych wynikających z rozporządzenia (UE) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

7. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy podmiot lub każda grupa podmiotów, które przestrzegają niniejszego rozporządzenia i które – w przypadku gdy pobiera się opłatę zgodnie z art. 78 i 80 rozporządzenia (UE) 2017/625 – uiszczają rozsądnej wysokości opłaty pokrywające koszty kontroli, były uprawnione do bycia objętymi systemem kontroli. Państwa członkowskie zapewniają, by wszelkie opłaty, które mogą być pobierane, były podawane do wiadomości publicznej.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających załącznik II w odniesieniu do wymogów dotyczących zachowania dokumentacji.

9. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu podania szczegółowych informacji i specyfikacji dotyczących:

a) formatu i środków technicznych służących powiadamianiu, o którym mowa w ust. 1;

b) metod publikowania wykazów, o których mowa w ust. 6; oraz

c) procedur i metod publikowania informacji o wysokości opłat, o których mowa w ust. 7.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 35

Certyfikat

1. Właściwe organy lub, w stosownych przypadkach, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące wydają certyfikat każdemu podmiotowi lub każdej grupie podmiotów, które zgłosiły swoją działalność zgodnie z art. 34 ust. 1 i przestrzegają niniejszego rozporządzenia. Certyfikat:

a) jest w miarę możliwości wydawany w formie elektronicznej

b) umożliwia co najmniej identyfikację podmiotu lub grupy podmiotów, w tym wykazu członków, kategorii produktów objętych certyfikatem oraz okresu jego ważności;

c) zaświadcza on również, że zgłoszona działalność jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, oraz

d) jest wydawany zgodnie ze wzorem zawartym w załączniku VI.

2. Bez uszczerbku dla ust. 8 niniejszego artykułu i art. 34 ust. 2 podmioty i grupy podmiotów nie wprowadzają do obrotu produktów, o których mowa w art. 2 ust. 1, jako produktów ekologicznych lub w okresie konwersji, chyba że posiadają już certyfikat, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

3. Certyfikat, o którym mowa w niniejszym artykule, stanowi świadectwo urzędowe w rozumieniu art. 86 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/625.

4. Podmiot lub grupa podmiotów nie są uprawnione do otrzymania certyfikatu od więcej niż jednej jednostki certyfikującej w odniesieniu do działań prowadzonych w jednym państwie członkowskim, jeżeli chodzi o tę samą kategorię produktów, nawet jeżeli ten podmiot lub grupa podmiotów zajmują się różnymi etapami produkcji, przygotowania i dystrybucji.

5. Członkowie grupy podmiotów nie są uprawnieni do otrzymania indywidualnego certyfikatu z tytułu jakiejkolwiek działalności objętej certyfikatem wydanym dla grupy podmiotów, do której należą.

6. Podmioty weryfikują certyfikaty swoich dostawców.

7. Do celów ust. 1 i 4 niniejszego artykułu wyróżnia się następujące kategorie produktów:

a) nieprzetworzone rośliny i produkty roślinne, w tym nasiona i inny materiał rozmnożeniowy roślin;

b) zwierzęta gospodarskie i nieprzetworzone produkty pochodzenia zwierzęcego;

c) algi i nieprzetworzone produkty akwakultury;

d) przetworzone produkty rolne, w tym produkty akwakultury, do wykorzystania jako żywność;

e) pasza;

f) wino;

g) inne produkty wyszczególnione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia lub nieobjęte poprzednimi kategoriami.

8. Państwa członkowskie mogą zwolnić z obowiązku posiadania certyfikatu, o którym mowa w ust. 2, podmioty, które sprzedają nieopakowane produkty ekologiczne inne niż pasza bezpośrednio konsumentowi końcowemu, pod warunkiem że podmioty te nie produkują, nie przygotowują ani nie przechowują w celach innych niż odnoszących się do punktu sprzedaży lub przywozu takich produktów z państw trzecich ani też nie zlecają podwykonawstwa tych czynności stronie trzeciej oraz pod warunkiem że:

a) taka sprzedaż nie przekracza 5 000 kg rocznie;

b) taka sprzedaż nie stanowi rocznego obrotu w odniesieniu do nieopakowanych produktów ekologicznych przekraczającego 20 000 EUR; lub

c) potencjalny koszt certyfikacji dla podmiotu przekracza 2 % łącznego obrotu nieopakowanymi produktami ekologicznymi sprzedanymi przez ten podmiot,

W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się zwolnić z obowiązku podmioty, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą one ustalić bardziej rygorystyczne progi, niż podano w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdej swojej decyzji dotyczącej zwolnienia z obowiązku podmiotów zgodnie z akapitem pierwszym, oraz o progach, do jakich takie podmioty są zwolnione.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających wzór certyfikatu określony w załączniku VI.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu podania szczegółów i specyfikacji dotyczących wzoru certyfikatu, o którym mowa w ust. 1, oraz środków technicznych, za pomocą których taki certyfikat jest wydawany.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 36

Grupa podmiotów

1. Każda grupa podmiotów:

a) składa się wyłącznie z członków którzy są rolnikami lub podmiotami produkującymi algi lub zwierzęta akwakultury, którzy ponadto mogą prowadzić działalność w zakresie przetwarzania, przygotowania lub wprowadzania do obrotu żywności lub paszy;

b) składa się wyłącznie z członków:

(i) dla których koszty certyfikacji indywidualnej stanowią ponad 2 % wartości obrotu każdego członka lub standardowej produkcji w produkcji ekologicznej i których roczna wartość obrotu produkcją ekologiczną nie przekracza 25 000 EUR lub których standardowa produkcja w produkcji ekologicznej nie przekracza wartości 15 000 EUR rocznie; lub

(ii) z których każdy ma gospodarstwo maksymalnie:

— o powierzchni pięciu hektarów;

— o powierzchni 0,5 hektara w przypadku szklarni; lub

— o powierzchni 15 hektarów – wyłącznie w przypadku trwałych użytków zielonych;

c) ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

d) ma osobowość prawną;

e) składa się wyłącznie z członków, którzy prowadzą działalność produkcyjną w niewielkiej odległości od siebie;

f) ustanawia wspólny system wprowadzania do obrotu produktów wytworzonych przez grupę; oraz

g) ustanawia system kontroli wewnętrznych składający się z udokumentowanego zestawu czynności i procedur kontrolnych, w ramach którego określona osoba lub organ odpowiada za sprawdzanie zgodności każdego członka grupy z niniejszym rozporządzeniem.

2. Właściwe organy, lub w stosownych przypadkach, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące wycofują certyfikat, o którym mowa w art. 35, dla całej grupy w przypadku, gdy niedociągnięcia w strukturze lub funkcjonowaniu systemu kontroli wewnętrznych, o którym mowa w ust. 1, w szczególności polegające na niewykrywaniu przypadków niezgodności z przepisami u poszczególnych członków grupy podmiotów wpływają na integralność produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez dodanie przepisów lub poprzez zmianę tych dodanych przepisów, w szczególności w odniesieniu do:

a) zadań poszczególnych członków grupy podmiotów;

b) kryteriów wyznaczania geograficznej bliskości członków grupy, takich jak wspólne korzystanie z obiektów lub zakładów;

c) ustanawiania i funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznych, w tym zakresu, treści i częstotliwości kontroli, które mają być przeprowadzane, oraz kryteriów stwierdzania niedociągnięć w strukturze lub funkcjonowaniu systemu kontroli wewnętrznych.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące:

a) składu i wielkości grupy podmiotów;

b) systemów dokumentacji i prowadzenia ewidencji, systemu wewnętrznej identyfikowalności oraz wykazu podmiotów;

c) wymiany informacji między grupami podmiotów oraz właściwymi organami, organami kontrolnymi lub jednostkami certyfikującymi, jak również między państwami członkowskimi a Komisją.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

KONTROLE URZĘDOWE I INNE CZYNNOŚCI URZĘDOWE

Artykuł 37

Związek z rozporządzeniem (UE) 2017/625 i dodatkowe przepisy dotyczące kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych w odniesieniu do do produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych

Szczegółowe przepisy zawarte w niniejszym rozdziale stosuje się – oprócz przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2017/625 i o ile nie przewidziano inaczej w art. 40 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, a także oprócz art. 29 niniejszego rozporządzenia i o ile nie przewidziano inaczej w art. 41 ust. 1 niniejszego rozporządzenia – do kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych prowadzonych w celu sprawdzenia w całym procesie na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji, że produkty, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, zostały wytworzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 38

Dodatkowe przepisy dotyczące kontroli urzędowych oraz czynności, które mają być podejmowane przez właściwe organy

1. Kontrole urzędowe prowadzone zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625 w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem obejmują w szczególności:

a) weryfikację stosowania przez podmioty środków zapobiegawczych i środków ostrożności, o których mowa w art. 9 ust. 6 i w art. 28 niniejszego rozporządzenia, na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji;

b) w przypadkach gdy w skład gospodarstwa wchodzą nieekologiczne jednostki produkcyjne lub jednostki produkcyjne w okresie konwersji – w odniesieniu do weryfikacji dokumentacji i środków lub procedur lub ustaleń wprowadzonych w celu zapewnienia wyraźnego i skutecznego podziału między ekologicznymi i nieekologicznymi jednostkami produkcyjnymi oraz jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji, jak również między odpowiednimi produktami wytworzonymi przez te jednostki, a także między substancjami i produktami stosowanymi w ekologicznych, w okresie konwersji i nieekologicznych jednostkach produkcyjnych – taka weryfikacja obejmuje kontrole działek, dla których wcześniejszy okres został uznany z mocą wsteczną jako część okresu konwersji oraz kontrole nieekologicznych jednostek produkcyjnych;

c) w przypadkach gdy podmioty równolegle zbierają produkty ekologiczne, produkty w okresie konwersji i produkty nieekologiczne lub je przygotowują lub przechowują w tej samej jednostce obszaru lub tych samych pomieszczeniach przygotowawczych lub transportują je do innych podmiotów lub jednostek, weryfikację dokumentacji oraz środków lub procedur lub ustaleń wprowadzonych w celu zapewnienia, by czynności były oddzielone w czasie lub przestrzeni, by zostały wdrożone odpowiednie środki dotyczące czyszczenia i – w stosownych przypadkach – środków służących zapobieganiu zastąpieniu produktów, by produkty ekologiczne oraz produkty w okresie konwersji były w każdym momencie oznaczone i by produkty ekologiczne, produkty w okresie konwersji i produkty nieekologiczne były przechowywane, zarówno przed czynnościami przygotowawczymi, jak i po nich, w oddzieleniu w czasie lub przestrzeni od siebie;

d) weryfikację ustanowienia i funkcjonowania systemu kontroli wewnętrznej grup podmiotów;

e) w przypadkach gdy podmioty są zwolnione z obowiązku powiadamiania zgodnie z art. 34 ust. 2 niniejszego rozporządzenia lub zwolnione z obowiązku posiadania certyfikatu, zgodnie z art. 35 ust. 8 niniejszego rozporządzenia, weryfikację, czy spełnione są wymogi dotyczące zwolnienia oraz weryfikację produktów sprzedawanych przez te podmioty.

2. Kontrole urzędowe przeprowadzane zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625 do celów weryfikacji zgodności z niniejszym rozporządzeniem są prowadzone w całym procesie na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji na podstawie prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności w rozumieniu art. 3 pkt 57) niniejszego rozporządzenia, określanego przy uwzględnieniu – oprócz elementów, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625 – w szczególności następujących elementów:

a) rodzaju, rozmiaru i struktury podmiotów i grup podmiotów;

b) długości okresu, podczas którego podmioty i grupy podmiotów zajmują się ekologiczną produkcją, przygotowaniem i dystrybucją;

c) wyników kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem;

d) momentu w czasie mającego znaczenie dla przeprowadzonych czynności;

e) kategorii produktów;

f) rodzaju, ilości i wartości produktów oraz ich zmianom w czasie;

g) możliwości pomieszania produktów lub zanieczyszczenia niedopuszczonymi produktami lub substancjami;

h) stosowania przez podmioty i grupy podmiotów odstępstw lub wyjątków od przepisów;

i) punktów krytycznych niezgodności i prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności na każdym etapie produkcji, przygotowania i dystrybucji;

j) zlecania podwykonawstwa zadań.

3. W każdym przypadku wszystkie podmioty i grupy podmiotów z wyjątkiem tych, o których mowa w art. 34 ust. 2 i w art. 35 ust. 8, podlegają weryfikacji zgodności co najmniej raz w roku.

Weryfikacja zgodności obejmuje kontrolę bezpośrednią na miejscu z wyjątkiem przypadków, gdy spełnione są następujące warunki:

a) wcześniejsze kontrole danego podmiotu lub danej grupy podmiotów nie wykazały żadnych przypadków niezgodności wypływających na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji co najmniej w ciągu trzech kolejnych lat; oraz

b) dany podmiot lub dana grupa podmiotów zostały ocenione na podstawie elementów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu oraz w art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625, jako stwarzające niskie prawdopodobieństwo wystąpienia niezgodności.

W tym przypadku okres między dwiema kontrolami bezpośrednimi na miejscu nie przekracza 24 miesięcy.

4. Kontrole urzędowe prowadzone zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625 w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem:

a) są prowadzone zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/625 przy jednoczesnym zapewnieniu, by minimalny odsetek wszystkich kontroli urzędowych podmiotów lub grup podmiotów był przeprowadzany bez zapowiedzi;

b) zapewniają, aby przeprowadzany był minimalny odsetek kontroli będących kontrolami dodatkowymi oprócz tych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu;

c) są przeprowadzane poprzez pobranie minimalnej liczby próbek pobieranych zgodnie z art. 14 lit. h) rozporządzenia (UE) 2017/625;

d) zapewniają, aby w ramach weryfikacji zgodności, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, kontrolowana była minimalna liczba podmiotów będących członkami grupy podmiotów.

5. Wydanie lub wznowienie certyfikatu, o którym mowa w art. 35 ust. 1, odbywa się na podstawie wyników weryfikacji zgodności, o której mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu.

6. Pisemny raport, który ma zostać sporządzony w odniesieniu do każdej kontroli urzędowej przeprowadzonej w celu weryfikacji zgodności z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/625, jest podpisywany przez dany podmiot lub daną grupę podmiotów w celu potwierdzenia otrzymania tego pisemnego raportu.

7. Art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/625 nie ma zastosowania do audytów i inspekcji przeprowadzanych przez właściwe organy w kontekście ich działań nadzorczych nad jednostkami certyfikującymi, którym przekazano niektóre zadania w zakresie kontroli urzędowych lub niektóre zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych:

a) uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie szczegółowych kryteriów i warunków przeprowadzania kontroli urzędowych, przeprowadzanych celem zapewnienia identyfikowalności na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji oraz zgodności z niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do:

   (i) sprawdzania dokumentacji rozliczeniowej;

   (ii) kontroli przeprowadzonych u określonych kategorii podmiotów;

   (iii) w stosownych przypadkach, okresu, w którym mają odbywać się kontrole przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z uwzględnieniem kontroli bezpośrednich na miejscu, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu; oraz konkretnych obiektów lub obszaru, w których mają się one odbywać;

b) zmieniających ust. 2 niniejszego artykułu poprzez dodanie dalszych elementów na podstawie doświadczeń praktycznych lub poprzez zmianę tych dodanych elementów.

9. Komisja może przyjmować akty wykonawcze, by ustalić:

a) minimalny odsetek wszystkich kontroli urzędowych podmiotów lub grup podmiotów, które mają zostać przeprowadzone bez zapowiedzi, o którym mowa w ust. 4 lit. a);

b) minimalny odsetek dodatkowych kontroli, o którym mowa w ust. 4 lit. b);

c) minimalną liczbę próbek, o której mowa w ust. 4 lit. c);

d) minimalną ilość podmiotów będących członkami grupy podmiotów, o której mowa w ust. 4 lit. d).

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 39

Dodatkowe przepisy dotyczące działań, które mają być podejmowane przez podmioty i grupy podmiotów

1. Oprócz spełniania obowiązków ustanowionych w art. 15 rozporządzenia (UE) 2017/625 podmioty i grupy podmiotów:

a) zachowują dokumentację w celu wykazania ich zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

b) dokonują wszelkich deklaracji i wymiany informacji, które są niezbędne do celów kontroli urzędowych;

c) wprowadzają stosowne środki praktyczne w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

d) zapewniają – w postaci deklaracji, która musi zostać podpisana i w razie konieczności być aktualizowana:

   (i) pełny opis ekologicznej jednostki produkcyjnej lub jednostki produkcyjnej w okresie konwersji oraz czynności, które mają zostać przeprowadzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

   (ii) stosowne środki praktyczne, które mają być podejmowane w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

(iii) aby przedsiębiorstwo:

— poinformowało na piśmie i bez zbędnej zwłoki nabywców produktów oraz dokonało wymiany odpowiednich informacji z właściwym organem lub – w stosownych przypadkach – z organem kontrolnym lub jednostką certyfikującą, w przypadku uzasadnionego podejrzenia wystąpienia niezgodności, podejrzenia wystąpienia niezgodności, której nie można wykluczyć, lub stwierdzenia niezgodności wpływającej na integralność produktów,

— zaakceptowało przekazanie dokumentacji kontrolnej w przypadku zmiany organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej lub – w przypadku wycofania z produkcji ekologicznej – przechowywanie przez co najmniej pięć lat dokumentacji kontrolnej przez ostatni organ kontrolny lub ostatnią jednostkę certyfikującą,

— bezzwłocznie poinformowało właściwy organ lub organ lub jednostkę wyznaczone zgodnie z art. 34 ust. 4, w przypadku wycofania się z produkcji ekologicznej, oraz

— zaakceptowało wymianę informacji między tymi organami lub jednostkami, w przypadku gdy podwykonawcy są kontrolowani przez różne organy kontrolne lub jednostki certyfikujące.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu podania szczegółowych informacji i specyfikacji dotyczących:

a) dokumentacji służącej wykazaniu zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

b) deklaracji i wymiany informacji, które są niezbędne do celów kontroli urzędowych;

c) stosownych środków praktycznych w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 40

Dodatkowe przepisy dotyczące przekazania zadań w zakresie kontroli urzędowych oraz zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi

1. Właściwe organy mogą przekazać jednostkom certyfikującym niektóre zadania w zakresie kontroli urzędowych i niektóre zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi jedynie wtedy, gdy – oprócz warunków zawartych w rozdziale III rozporządzenia (UE) 2017/625 – spełnione są następujące warunki:

a) przekazanie zadań zawiera szczegółowy opis przekazanych zadań w zakresie kontroli urzędowych i zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi, w tym obowiązki sprawozdawcze i inne określone obowiązki, oraz opis warunków, na jakich jednostka certyfikująca może je wykonywać. W szczególności jednostka certyfikująca przekazała właściwym organom do uprzedniego zatwierdzenia:

(i) swoją procedurę oceny ryzyka, która ma stwierdzić w szczególności podstawę intensywności i częstotliwości weryfikacji zgodności podmiotów i grup podmiotów oraz która ma być ustanowiona na podstawie elementów, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) 2017/625 oraz w art. 38 niniejszego rozporządzenia, której należy przestrzegać podczas kontroli urzędowych podmiotów i grup podmiotów;

(ii) standardowe procedury kontroli zawierające szczegółowy opis środków kontroli, które jednostka certyfikująca zobowiązuje się nałożyć na podmioty i grupy podmiotów podlegające jej kontroli;

(iii) wykaz środków zgodnych ze wspólnym katalogiem, o którym mowa w art. 41 ust. 4, które mają być stosowane wobec podmiotów i grup podmiotów w przypadku podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności;

(iv) ustalenia dotyczące skutecznego monitorowania odnośnie do zadań w zakresie kontroli urzędowych i zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi prowadzonymi wobec podmiotów i grup podmiotów oraz ustalenia dotyczące sprawozdawczości na temat tych zadań.

Jednostka certyfikująca powiadamia właściwy organ o wszelkich kolejnych zmianach elementów, o których mowa w ppkt (i)–(iv);

b) te właściwe organy mają procedury i ustalenia służące zapewnieniu nadzoru nad jednostkami certyfikującymi, w tym weryfikacji skuteczności, niezależności i obiektywności sposobu wykonywania powierzonych im zadań, w szczególności jeżeli chodzi o intensywność i częstotliwość weryfikacji zgodności;

Co najmniej raz w roku właściwe organy przeprowadzają zgodnie z art. 33 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/625 audyty jednostek certyfikujących, którym przekazały zadania w zakresie kontroli urzędowych lub zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi.

2. W drodze odstępstwa od art. 31 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/625 właściwe organy mogą przekazać jednostce certyfikującej uprawnienia do wydania decyzji dotyczącej zadań przewidzianych w art. 138 ust. 1 lit. b) i w art. 138 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.

3. Do celów art. 29 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) 2017/625 normą w odniesieniu do przekazywania niektórych zadań w zakresie kontroli urzędowych i niektórych zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi w celu weryfikacji zgodności z niniejszym rozporządzeniem, która jest odpowiednia w odniesieniu do zakresu niniejszego rozporządzenia, jest najnowsza ogłoszona wersja międzynarodowej zharmonizowanej normy „Wymagania ogólne dotyczące jednostek prowadzących systemy certyfikacji wyrobów", do której odniesienie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Właściwe organy nie przekazują jednostkom certyfikującym następujących oficjalnych zadań związanych z kontrolą lub zadań związanych z innymi czynnościami oficjalnymi:

a) nadzorowania i audytu innych organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących;

b) uprawnień do przyznawania zgód na zastosowanie odstępstw innych niż odstępstwa do stosowania materiału rozmnożeniowego roślin nieuzyskanego z produkcji ekologicznej;

c) upoważnienia do przyjmowania zgłoszeń o prowadzeniu działalności przez podmioty lub grupy podmiotów, na mocy art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

d) oceny prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, które określają częstotliwość kontroli bezpośrednich, którym mają być poddawane przesyłki ekologiczne przed ich zwolnieniem do swobodnego obrotu w Unii zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) 2017/625;

e) ustanawiania wspólnego katalogu środków, o którym mowa w art. 41 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

5. Właściwe organy nie przekazują zadań w zakresie kontroli urzędowych lub zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi osobom fizycznym.

6. Właściwe organy zapewniają, by informacje otrzymane od jednostek certyfikujących zgodnie z art. 32 rozporządzenia (UE) 2017/625 oraz informacje dotyczące środków stosowanych przez jednostki certyfikujące w przypadku stwierdzonej lub prawdopodobnej niezgodności były gromadzone i wykorzystywane przez właściwe organy do celów nadzoru nad działalnością tych jednostek certyfikujących.

7. W przypadku pełnego lub częściowego wycofania przez właściwy organ przekazania niektórych zadań w zakresie kontroli urzędowych lub niektórych zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi zgodnie z art. 33 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/625, podejmuje on decyzję co do ważności certyfikatów wydanych przez jednostki certyfikujące przed datą tego częściowego lub pełnego wycofania oraz informuje o tym zainteresowane podmioty.

8. Bez uszczerbku dla art. 33 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/625 przed pełnym lub częściowym wycofaniem przekazania zadań w zakresie kontroli urzędowych lub zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi w przypadkach, o których mowa w tej literze– właściwe organy mogą w pełni lub częściowo zawiesić to przekazanie:

a) na okres nieprzekraczający 12 miesięcy, podczas którego jednostka certyfikująca ma naprawić niedociągnięcia stwierdzone podczas audytów i inspekcji lub naprawić niezgodności, w odniesieniu do których wymieniane są informacje zgodnie z art. 43 niniejszego rozporządzenia z innymi organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi, z właściwymi organami, a także z Komisją; lub

b) na okres zawieszenia akredytacji, o której mowa w art. 29 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) 2017/625, w związku z art. 40 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

W przypadku zawieszenia przekazania dotyczącego zadań w zakresie kontroli urzędowych lub zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi zainteresowane jednostki certyfikujące nie wydają certyfikatów, o których mowa w art. 35 w odniesieniu do tych obszarów, dla których przekazanie zostało zawieszone. Właściwe organy podejmują decyzję co do ważności certyfikatów wydanych przez dane jednostki certyfikujące przed datą tego częściowego lub pełnego wycofania oraz informują zainteresowane podmioty o tej decyzji.

Bez uszczerbku dla art. 33 rozporządzenia (UE) 2017/625 właściwe organy znoszą zawieszenie przekazania zadań w zakresie kontroli urzędowych lub zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi możliwie jak najszybciej, od chwili gdy jednostka certyfikująca naprawiła niedociągnięcia lub niezgodności, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), lub kiedy jednostka akredytująca wznowiła akredytację, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b).

9. W przypadku gdy jednostka certyfikująca, której właściwe organy przekazały niektóre zadania w zakresie kontroli urzędowych lub niektóre zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi, została również uznana przez Komisję zgodnie z art. 46 ust. 1 niniejszego rozporządzenia do celów prowadzenia czynności kontrolnych w państwach trzecich, a Komisja zamierza wycofać lub wycofała uznanie dla tej jednostki certyfikującej, właściwe organy organizują audyty lub inspekcje danej jednostki certyfikującej w odniesieniu do jej działalności w państwach członkowskich, zgodnie z art. 33 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/625.

10. Jednostki certyfikujące przekazują właściwym organom:

a) do dnia 31 stycznia każdego roku wykaz podmiotów, które zostały objęte przez nią kontrolą do dnia 31 grudnia poprzedniego roku; oraz

b) do dnia 31 marca każdego roku informacje na temat kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzonych w poprzednim roku w kontekście przygotowania tej części sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 113 rozporządzenia (UE) 2017/625, która dotyczy produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych.

11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do warunków – dodatkowych wobec warunków ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu – przekazywania jednostkom certyfikującym zadań w zakresie kontroli urzędowych i zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi.

Artykuł 41

Dodatkowe przepisy dotyczące działań w przypadku niezgodności

1. Z zastrzeżeniem art. 29, w przypadku gdy właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostka certyfikująca podejrzewa lub otrzyma uzasadnione informacje, również od innych właściwych organów lub – w stosownych przypadkach – innych organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących, że podmiot zamierza stosować lub wprowadzić do obrotu produkt, który może nie być zgodny z niniejszym rozporządzeniem, ale nosi oznaczenie odwołujące się do produkcji ekologicznej, lub gdy taki właściwy organ, organ kontrolny lub jednostka certyfikująca zostaną poinformowane przez podmiot o podejrzewanej niezgodności zgodnie z art. 27:

a) niezwłocznie przeprowadza urzędowe postępowanie wyjaśniające zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625, w celu zweryfikowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem; takie postępowanie wyjaśniające musi zostać ukończone w najbliższym możliwym i rozsądnym terminie, z uwzględnieniem trwałości produktu i złożoności sprawy;

b) tymczasowo zakazuje zarówno wprowadzania danych produktów do obrotu jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji oraz ich stosowania w produkcji ekologicznej do czasu otrzymania wyników postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w lit. a). Przed podjęciem takiej decyzji właściwy organ lub – w stosownych przypadkach – organ kontrolny lub jednostka certyfikująca dają podmiotowi możliwość przedstawienia uwag.

2. W przypadku gdy wyniki postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1 lit. a), nie wskazują na występowanie niezgodności, która wpływałaby na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji, podmiotowi zezwala się na stosowanie przedmiotowych produktów lub na wprowadzanie ich do obrotu jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji.

3. Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki i przewidują sankcje niezbędne do tego, by zapobiec możliwości nieuczciwego stosowania oznaczeń, o których mowa w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia.

4. Właściwe organy wprowadzają wspólny katalog środków do stosowania na ich terytorium przez organy kontrolne i jednostki certyfikujące w przypadku podejrzenia wystąpienia niezgodności i stwierdzenia niezgodności.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu doprecyzowania jednolitych działań dotyczących przypadków, gdy właściwe organy mają podjąć środki dotyczące podejrzenia wystąpienia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 42

Dodatkowe przepisy dotyczące środków w przypadku niezgodności

1. W przypadku niezgodności wpływającej na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji, takiej jak wynikająca ze stosowania niedopuszczonych produktów, substancji lub technik, lub pomieszania z produktami nieekologicznymi, właściwe organy oraz – w stosownych przypadkach – organy kontrolne i jednostki certyfikujące zapewniają, by – oprócz środków, które mają zostać podjęte zgodnie z art. 138 rozporządzenia (UE) 2017/625 – w znakowaniu i reklamie całej przedmiotowej partii lub serii produkcyjnej nie umieszczano odniesień do produkcji ekologicznej.

2. W przypadku poważnej lub powtarzającej się lub stałej niezgodności właściwe organy i – w stosownych przypadkach – organy kontrolne i jednostki certyfikujące zapewniają, by – oprócz środków określonych w ust. 1 oraz wszelkich właściwych środków podjętych w szczególności zgodnie z art. 138 rozporządzenia UE 2017/625 – danym podmiotom lub danym grupom podmiotów zakazano na wskazany okres wprowadzania do obrotu produktów zawierających odniesienia do produkcji ekologicznej oraz by ich certyfikaty o których mowa w art. 35 zostały – w stosownych przypadkach – zawieszone lub cofnięte.

Artykuł 43

Dodatkowe przepisy dotyczące wymiany informacji

1. Oprócz obowiązków ustanowionych w art. 105 ust. 1 i art. 106 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/625, właściwe organy niezwłocznie przekazują pozostałym właściwym organom oraz Komisji informacje dotyczące każdego podejrzenia wystąpienia niezgodności wpływającej na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji.

Właściwe organy przekazują te informacje pozostałym właściwym organom i Komisji za pośrednictwem komputerowego systemu pozwalającego na elektroniczną wymianę dokumentów i informacji udostępnionego przez Komisję.

2. W przypadku podejrzenia wystąpienia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności w odniesieniu do produktów podlegających kontroli innych organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących, organy kontrolne i jednostki certyfikujące niezwłocznie informują te pozostałe organy kontrolne lub jednostki certyfikujące.

3. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące wymieniają inne stosowne informacje z pozostałymi organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi.

4. W przypadku otrzymania wniosku uzasadnionego potrzebą zagwarantowania, że dany produkt został wytworzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy kontrolne i jednostki certyfikujące wymieniają z innymi właściwymi organami oraz z Komisją informacje na temat wyników przeprowadzonych przez nie kontroli.

5. Właściwe organy wymieniają informacje dotyczące nadzoru nad jednostkami certyfikującymi z krajowymi jednostkami akredytującymi, w rozumieniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ([1]).

6. Właściwe organy podejmują odpowiednie środki i ustanawiają udokumentowane procedury w celu zapewnienia, by informacje dotyczące wyników kontroli były przekazywane agencji płatniczej w zależności od ich potrzeb do celów art. 58 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ([2]) oraz aktów przyjętych na podstawie tego artykułu.

7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające informacje, które mają być przekazywane przez właściwe organy, organy kontrolne i jednostki certyfikujące odpowiedzialne za kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe zgodnie z niniejszym artykułem, odpowiednich adresatów tych informacji, oraz procedury, za pomocą których te informacje mają być przekazywane, w tym funkcje systemu komputerowego, o którym mowa w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

ROZDZIAŁ VII

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 44

Eksport produktów ekologicznych

1. Produkt może zostać wywieziony z Unii jako produkt ekologiczny i zostać opatrzony logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, jeżeli jest zgodny z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do dokumentów przeznaczonych dla organów celnych w państwach trzecich, w szczególności w odniesieniu do wydawania ekologicznych świadectw wywozowych w miarę możliwości w formie elektronicznej, i poświadczania, że wywożone produkty ekologiczne są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

Artykuł 45

Import produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji

1. Produkt może zostać przywieziony z państwa trzeciego, celem wprowadzenia go do obrotu w Unii jako produkt ekologiczny lub jako produkt w okresie konwersji, jeżeli spełnione są trzy następujące warunki:

a) produkt ten jest produktem, o którym mowa w art. 2 ust. 1;

b) zastosowanie ma jedno z następujących:

(i) produkt jest zgodny z rozdziałami II, III i IV niniejszego rozporządzenia, a wszystkie podmioty i grupy podmiotów, o których mowa w art. 36, w tym eksporterzy w danym państwie trzecim, zostały poddane kontroli przez organy kontrolne lub jednostki certyfikujące uznane zgodnie z art. 46 i uzyskały od tych organów lub jednostek certyfikat potwierdzający, że wszystkie podmioty i grupy podmiotów oraz eksporterzy spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia;

(ii) w przypadku, gdy produkt pochodzi z państwa trzeciego uznanego zgodnie z art. 47, produkt ten spełnia warunki określone w odnośnej umowie handlowej; lub

(iii) w przypadku, gdy produkt pochodzi z państwa trzeciego, które jest uznawane zgodnie z art. 48, produkt ten jest zgodny z równoważnymi przepisami dotyczącymi produkcji i kontroli tego państwa trzeciego oraz został przywieziony ze świadectwem kontroli, potwierdzającym tę zgodność, wydanym przez właściwe organy, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące tego państwa trzeciego; oraz

c) podmioty w państwach trzecich są w stanie w dowolnym momencie dostarczyć importerom i krajowym organom w Unii i w tych państwach trzecich informacje pozwalające zidentyfikować podmioty będące ich dostawcami oraz organy kontrolne lub jednostki certyfikujące tych dostawców, z myślą o zapewnieniu identyfikowalności danych produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji. Informacje te udostępnia się również organom kontrolnym lub jednostkom certyfikującym importerów.

2. Komisja może zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 9 udzielać specjalnych zezwoleń na stosowanie produktów i substancji w państwach trzecich oraz w regionach najbardziej oddalonych Unii, z uwzględnieniem różnic w równowadze ekologicznej w produkcji roślinnej lub zwierzęcej, szczególnych warunków klimatycznych, tradycji i warunków lokalnych w tych obszarach. Takie specjalne zezwolenia mogą być przyznawane na odnawialny okres dwóch lat i podlegają zasadom ustanowionym w rozdziale II i kryteriom określonym w art. 24 ust. 3 i 6.

3. Ustalając kryteria pozwalające zakwalifikować daną sytuację jako okoliczności katastroficzne i ustanawiając zgodnie z art. 22 szczegółowe przepisy dotyczące postępowania w takich okolicznościach, Komisja uwzględnia różnice w równowadze ekologicznej, w klimacie i warunkach lokalnych w państwach trzecich i w regionach najbardziej oddalonych Unii.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące treści certyfikatów, o których mowa w ust. 1 lit. b), procedury, którą należy stosować przy ich wydawaniu, weryfikacji i środków technicznych, za pomocą których taki certyfikat jest wydawany, w szczególności w odniesieniu do roli właściwych organów, organów kontrolnych i jednostek certyfikujących, zapewniając identyfikowalność i zgodność produktów przywożonych z myślą o ich wprowadzeniu do obrotu na rynku unijnym jako produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji, o których mowa w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

5. Przestrzeganie warunków i środków przywozu do Unii produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji, o których mowa w ust. 1, jest weryfikowane w punktach kontroli granicznej, zgodnie z art. 47 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/625. Częstotliwość kontroli fizycznych, o których mowa w art. 49 ust. 2 tego rozporządzenia zależy od prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności w rozumieniu art. 3 pkt 57 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 46

Uznawanie organów kontrolnych i jednostek certyfikujących

1. Komisja może przyjmować akty wykonawcze uznające organy kontrolne i jednostki certyfikujące, które są właściwe do prowadzenia kontroli i wydawania certyfikatów ekologicznych w państwach trzecich, do wycofania uznania takich organów kontrolnych i jednostek certyfikujących, oraz do ustanowienia wykazu uznanych organów kontrolnych i jednostek certyfikujących.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

2. Organy kontrolne lub jednostki certyfikujące są uznawane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu do celów kontroli przywozu kategorii produktów wymienionych w art. 35 ust. 7, jeżeli spełniają następujące kryteria:

a) mają zarejestrowaną siedzibę w jednym państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

b) mają zdolność do przeprowadzania kontroli w celu zapewnienia, aby w odniesieniu do produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji, które mają być przywiezione do Unii, spełnione zostały warunki zawarte w art. 45 ust. 1 lit. a), lit. b) ppkt (i) oraz lit. c) i w niniejszym artykule;

c) gwarantują odpowiednią obiektywność i bezstronność i nie pozostają w żadnym konflikcie interesów w zakresie wykonywania ich zadań kontrolnych;

d) w przypadku jednostek certyfikujących – są one akredytowane zgodnie z właściwą zharmonizowaną normą „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi", do której odniesienie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

e) dysponują wiedzą ekspercką, wyposażeniem oraz infrastrukturą wymaganą do wykonywania zadań kontrolnych oraz mają wystarczającą liczbę odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników; oraz

f) spełniają wszelkie dodatkowe kryteria, które mogą zostać ustanowione w akcie delegowanym, przyjętym na podstawie ust. 7.

3. Akredytacja, o której mowa w ust. 2 lit. d), może zostać przyznana jedynie przez:

a) krajową jednostkę akredytującą w Unii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008; lub

b) jednostkę akredytującą spoza terytorium Unii będącą sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacyjnego.

4. Organy kontrolne i jednostki certyfikujące przesyłają Komisji wniosek o uznanie. Taki wniosek zawiera dokumentację techniczną z wszelkimi informacjami koniecznymi do zapewnienia, aby spełnione zostały kryteria określone w ust. 2.

Organy kontrolne przedkładają najnowszy raport z oceny wydany przez właściwy organ, a jednostki certyfikujące przedkładają certyfikat akredytacji wydany przez jednostkę akredytującą. W stosownych przypadkach, organy kontrolne lub jednostki certyfikujące przedkładają również najnowsze sprawozdania z przeprowadzanej na miejscu regularnej oceny, nadzoru oraz wieloletniej oceny ich działań.

5. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 4, i wszelkich innych istotnych informacji dotyczących danego organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, Komisja zapewnia odpowiedni nadzór nad uznanymi organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi, dokonując regularnego przeglądu ich działania i uznania. Do celów tego nadzoru Komisja może żądać od jednostek akredytujących lub od właściwych organów dodatkowych informacji.

6. Charakter nadzoru, o którym mowa w ust. 5 ustalany jest na podstawie oceny prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności, z uwzględnieniem w szczególności działalności organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, rodzaju produktów i podmiotów objętych przez nie kontrolą oraz zmian w zakresie przepisów dotyczących produkcji i środków kontrolnych.

Uznanie organów kontrolnych lub jednostek certyfikujących, o którym mowa w ust. 1, wycofuje się w szczególności niezwłocznie zgodnie z procedurą, o której mowa w tym ustępie, w przypadku stwierdzenia poważnych lub powtarzających się naruszeń w odniesieniu do certyfikacji lub kontroli i czynności ustanowionych zgodnie z ust. 8 oraz w przypadku, gdy dana jednostka certyfikująca lub dany organ kontrolny nie podejmie po otrzymaniu żądania Komisji – w czasie wyznaczonym przez Komisję– odpowiednich terminowych działań naprawczych. Taki okres jest ustalany stosownie do wagi problemu oraz zazwyczaj nie jest krótszy niż 30 dni.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych:

a) zmieniających ust. 2 niniejszego artykułu poprzez dodanie dalszych kryteriów, oprócz kryteriów już w nim ustanowionych, które mają być stosowane w przypadku uznawania uznania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i do wycofania takiego uznania, lub poprzez zmianę tych dodanych kryteriów.

b) uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do:

   (i) sprawowania nadzoru nad organami kontrolnymi i jednostkami certyfikującymi uznanymi przez Komisję zgodnie z ust. 1, w tym poprzez ocenę zgodności na miejscu; oraz

   (ii) w odniesieniu do kontroli i innych czynności, które mają być wykonywane przez te organy kontrolne lub jednostki certyfikujące.

8. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu zapewnienia stosowania środków związanych z przypadkami podejrzenia niezgodności lub stwierdzenia niezgodności, w szczególności tymi wpływającymi na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przywożonych w ramach uznania przewidzianego w niniejszym artykule. Środki te mogą polegać w szczególności na weryfikacji integralności produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przed wprowadzeniem ich do obrotu w Unii oraz, w stosownych przypadkach, zawieszeniu zezwolenia na wprowadzanie takich produktów do obrotu w Unii jako produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

9. W należycie uzasadnionych przypadkach z uwagi na pilny interes nadrzędny związany z nieuczciwymi praktykami lub praktykami niezgodnymi z zasadami i przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, ochrony zaufania konsumentów lub ochrony uczciwej konkurencji między podmiotami Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 55 ust. 3, przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie w celu podjęcia środków, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, lub podjęcia decyzji o wycofaniu uznania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 47

Równoważność na podstawie umowy handlowej

Uznane państwo trzecie, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lit. b) ppkt (ii), to państwo trzecie, które Unia uznała na podstawie umowy handlowej za posiadające system produkcji realizujący te same cele i stosujący te same zasady dzięki stosowaniu przepisów zapewniających taki sam poziom poświadczania zgodności co przepisy Unii.

Artykuł 48

Równoważność na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007

1. Uznane państwo trzecie, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lit. b) ppkt (iii), to państwo trzecie uznane do celów równoważności na mocy art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007, w tym państwo trzecie uznane w ramach środka przejściowego przewidzianego w art. 58 niniejszego rozporządzenia.

Takie uznanie wygasa w dniu 31 grudnia 2025 r.

2. Na podstawie rocznych sprawozdań przesyłanych Komisji do dnia 31 marca każdego roku przez państwa trzecie, o których mowa w ust. 1, i dotyczących wdrażania i egzekwowania ustanowionych przez te państwa środków kontrolnych oraz w świetle wszelkich innych uzyskanych informacji Komisja zapewnia należyte nadzorowanie uznanych państw trzecich poprzez regularne prowadzenie przeglądu ich uznania. Komisja może w tym celu zwrócić się o pomoc do państw członkowskich. Charakter nadzoru ustalany jest na podstawie oceny prawdopodobieństwa wystąpienia niezgodności, z uwzględnieniem w szczególności wielkości wywozu do Unii z danego państwa trzeciego, wyników działań monitorujących i nadzorczych przeprowadzonych przez właściwy organ oraz wyników poprzednich kontroli. Komisja regularnie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wyników dokonanego przez nią przeglądu.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia wykaz państw trzecich, o których mowa w ust. 1, oraz może zmieniać ten wykaz w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do informacji, które mają być przesyłane przez państwa trzecie wymienione zgodnie z ust. 3 niniejszego rozporządzenia, niezbędnych do nadzorowania ich uznawania przez Komisję, jak również sprawowania tego nadzoru przez Komisję, w tym poprzez kontrole na miejscu.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu zapewnienia stosowania środków związanych z przypadkami podejrzenia lub stwierdzenia niezgodności, w szczególności tymi wpływającymi na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przywożonych z państw trzecich, o których mowa w niniejszym artykule. Środki te mogą polegać w szczególności na weryfikacji integralności produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przed wprowadzeniem ich do obrotu w Unii oraz, w stosownych przypadkach, na zawieszeniu zezwolenia na wprowadzanie takich produktów do obrotu w Unii jako produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 49

Sprawozdanie Komisji na temat stosowania art. 47 i 48

Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja złoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat stanu stosowania art. 47 i 48, w szczególności w odniesieniu do uznawania państw trzecich do celów równoważności.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY OGÓLNE

SEKCJA 1

Swobodny przepływ produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji

Artykuł 50

Niezakazywanie i nieograniczanie wprowadzania do obrotu produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji

Właściwe organy, organy kontrolne i jednostki certyfikujące nie mogą, z przyczyn odnoszących się do produkcji, znakowania lub prezentacji produktów, zakazywać ani ograniczać obrotu produktami ekologicznymi lub produktami w okresie konwersji podlegającymi kontroli przez inny właściwy organ, organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą zlokalizowane w innym państwie członkowskim, jeżeli produkty te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem. W szczególności nie można przeprowadzać kontroli urzędowych ani innych czynności urzędowych poza tymi przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) 2017/625 ani też pobierać opłat z tytułu kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, poza opłatami przewidzianymi w rozdziale VI tego rozporządzenia.

SEKCJA 2

Informacje, sprawozdawczość i powiązane odstępstwa

Artykuł 51

Informacje dotyczące sektora i handlu ekologicznego

1. Każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji informacje konieczne do wykonania i monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia. W możliwie najszerszym zakresie takie informacje opierają się na ustanowionych źródłach danych. Komisja bierze pod uwagę zapotrzebowanie na dane oraz synergie pomiędzy potencjalnymi źródłami danych, w szczególności w odniesieniu do ich wykorzystania w celach statystycznych, w stosownych przypadkach.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące systemu, który ma być wykorzystywany do przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, szczegółów informacji, które mają być przekazywane, oraz daty, do jakiej należy je przekazać.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

Artykuł 52

Informacje dotyczące właściwych organów, organów kontrolnych i jednostek certyfikujących

1. Państwa członkowskie prowadzą regularnie aktualizowany wykaz zawierający:

a) nazwy i adresy właściwych organów; oraz

b) nazwy, adresy i numery kodów przydzielone organom kontrolnym i jednostkom certyfikującym.

Państwa członkowskie przekazują te wykazy i wszelkie ich zmiany Komisji oraz podają je do wiadomości publicznej, z wyjątkiem przypadku gdy takie przekazanie i publikacja miały już miejsce zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/625.

2. W oparciu o informacje przekazane na podstawie ust. 1 Komisja regularnie publikuje w internecie zaktualizowany wykaz organów kontrolnych i jednostek certyfikujących, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

Artykuł 53

Odstępstwa, zezwolenia i sprawozdanie

1. Odstępstwa od wymogu stosowania ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i zwierząt przewidziane w załączniku II część I pkt 1.8.5 oraz w załączniku II część II pkt 1.3.4.3 i 1.3.4.4, z wyjątkiem załącznika II część II pkt 1.3.4.4.2, wygasają w dniu 31 grudnia 2035 r.

2. Od dnia 1 stycznia 2028 r., w oparciu o wnioski dotyczące dostępności ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin i zwierząt zawarte w sprawozdaniu przewidzianym w ust. 7 niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających niniejsze rozporządzenie w następujący sposób:

a) zakończenie możliwości stosowania odstępstw, o których mowa w załączniku II część I pkt 1.8.5 i w załączniku II część II pkt 1.3.4.3 i 1.3.4.4, z wyjątkiem załącznika II część II pkt 1.3.4.4.2 we wcześniejszym terminie niż dzień 31 grudnia 2035 r. lub ich przedłużenie poza tę datę; lub

b) zakończenie możliwości stosowania odstępstwa, o którym mowa w załączniku II część II pkt 1.3.4.4.2.

3. Od dnia 1 stycznia 2026 r. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 54 aktów delegowanych zmieniających art. 26 ust. 2 lit. b) w celu rozszerzenia zakresu stosowania systemu informacyjnego, o którym mowa w art. 26 ust. 2, na młode kury oraz zmieniających załącznik II część II pkt 1.3.4.3, tak by odstępstwa dotyczące młodych kur opierały się na danych zebranych zgodnie z tym systemem.

4. Od dnia 1 stycznia 2025 r. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 54, na podstawie informacji dotyczących dostępności ekologicznej paszy białkowej dla drobiu i świń udostępnianych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu lub przedstawionych w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu – kończących zezwolenie na stosowanie nieekologicznej paszy białkowej w żywieniu drobiu i świń, o którym mowa w załączniku II część II pkt 1.9.3.1 lit. c) i pkt 1.9.4.2 lit. c) w terminie wcześniejszym niż dzień 31 grudnia 2025 r. lub przedłużających je poza ten termin.

5. Przedłużając odstępstwa lub zezwolenia, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, Komisja dokonuje tego jedynie na taki czas, w odniesieniu do którego posiadane przez nią informacje, w szczególności informacje dostarczane przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 6, potwierdzają brak dostępności na rynku unijnym materiału rozmnożeniowego roślin, zwierząt lub paszy.

6. Do dnia 30 czerwca każdego roku państwa członkowskie udostępniają Komisji i pozostałym państwom członkowskim:

a) informacje dostarczone do bazy danych, o której mowa w art. 26 ust. 1, oraz do systemów, o których mowa w art. 26 ust. 2, a także – w stosownych przypadkach – do systemów, o których mowa w art. 26 ust. 3;

b) informacje dotyczące zgód na stosowanie odstępstw przyznanych zgodnie z załącznikiem II część I pkt 1.8.5 i załącznikiem II część II pkt 1.3.4.3 i 1.3.4.4; oraz

c) informacje na temat dostępności na rynku unijnym ekologicznych pasz białkowych dla drobiu i świń oraz na temat zezwoleń przyznanych zgodnie z załącznikiem II część II pkt 1.9.3.1 lit. c) i pkt 1.9.4.2 lit. c).

7. Do dnia 31 grudnia 2025 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności na rynku unijnym oraz – w stosownych przypadkach – przyczyn ograniczonej dostępności:

a) ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin;

b) zwierząt ekologicznych objętych odstępstwami, o których mowa w załączniku II część II pkt 1.3.4.3 i 1.3.4.4;

c) ekologicznej paszy białkowej przeznaczonej do żywienia drobiu i świń pod warunkiem uzyskania zezwoleń, o których mowa w załączniku II część II pkt 1.9.3.1 lit. c) i pkt 1.9.4.2 lit. c).

Sporządzając to sprawozdanie, Komisja uwzględnia w szczególności dane zebrane zgodnie z art. 26 oraz informacje dotyczące odstępstw i zezwoleń, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY PROCEDURALNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

SEKCJA 1

Przepisy proceduralne

Artykuł 54

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 6, art. 9 ust. 11, art. 10 ust. 5, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 3, art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 2, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 2, art. 24 ust. 6, art. 26 ust. 5, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 8, art. 35 ust. 9, art. 36 ust. 3, art. 38 ust. 8, art. 40 ust. 11, art. 44 ust. 2, art. 46 ust. 7, art. 48 ust. 4, art. 53 ust. 2, 3 i 4, art. 57 ust. 3 oraz art. 58 ust. 2 na okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 2 ust. 6, art. 9 ust. 11, art. 10 ust. 5, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 3, art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 2, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 2, art. 24 ust. 6, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 8, art. 35 ust. 9, art. 36 ust. 3, art. 38 ust. 8, art. 40 ust. 11, art. 44 ust. 2, art. 46 ust. 7, art. 48 ust. 4, art. 53 ust. 2, 3 i 4, art. 57 ust. 3 oraz art. 58 ust. 2, może zostać odwołane w każdym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonego w niej uprawnienia. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 6, art. 9 ust. 11, art. 10 ust. 5, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 3, art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 2, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 2, art. 24 ust. 6, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 6, art. 34 ust. 8, art. 35 ust. 9, art. 36 ust. 3, art. 38 ust. 8, art. 40 ust. 11, art. 44 ust. 2, art. 46 ust. 7, art. 48 ust. 4, art. 53 ust. 2, 3 i 4, art. 57 ust. 3 oraz art. 58 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy – przed upływem tego terminu – zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 55

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany „Komitetem ds. Produkcji Ekologicznej". Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

4. Jeżeli komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

SEKCJA 2

Uchylenie, oraz przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 56

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (WE) nr 834/2007.

Rozporządzenie to jest jednak nadal stosowane do celów zakończenia analizy nadal nierozpatrzonych wniosków państw trzecich, zgodnie z art. 58 niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 57

Środki przejściowe dotyczące organów kontrolnych i jednostek certyfikujących uznanych na mocy art. 33 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 834/2007

1. Uznanie organów kontrolnych i jednostek certyfikujących udzielone na mocy art. 33 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wygasa najpóźniej w dniu 31 grudnia 2023 r.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia wykaz organów kontrolnych i jednostek certyfikujących uznanych na podstawie art. 33 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 oraz może zmienić ten wykaz w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 55 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w odniesieniu do informacji, które mają być przesyłane przez organy kontrolne i jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, niezbędnych do celu nadzorowania ich uznania przez Komisję, jak również sprawowania tego nadzoru przez Komisję, w tym poprzez ocenę zgodności na miejscu.

Artykuł 58

Środki przejściowe dotyczące wniosków państw trzecich przedłożonych na mocy art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007

1. Komisja ukończy analizę wniosków państw trzecich przedłożonych na mocy art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007, które nie zostały jeszcze rozpatrzone w dniu 17 czerwca 2018 r. Do analizy takich wniosków stosuje się to rozporządzenie.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 54 aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie przepisów proceduralnych niezbędnych do rozpatrywania wniosków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym informacji, które mają być przedkładane przez państwa trzecie.

Artykuł 59

Środki przejściowe dotyczące pierwszego uznania organów kontrolnych i jednostek certyfikujących

W drodze odstępstwa od daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 61 akapit drugi, art. 46 stosuje się od 17 czerwca 2018 r. w zakresie, w jakim jest to niezbędne, by umożliwić terminowe uznanie organów kontrolnych i jednostek certyfikujących.

Artykuł 60

Przepisy przejściowe dotyczące zapasów produktów ekologicznych wytworzonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 834/2007

Produkty wytworzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 834/2007 przed 1 stycznia 2021 r. mogą być wprowadzane do obrotu po tej dacie do wyczerpania zapasów.

Artykuł 61

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
A. TAJANI	L. PAVLOVA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK I

INNE PRODUKTY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1

— Drożdże używane jako żywność lub pasza,

— herbata paragwajska, kukurydza cukrowa, liście winorośli, rdzenie palmowe, kiełki chmielu i inne podobne jadalne części roślin i wytwarzane z nich produkty,

— sól morska i inne rodzaje soli stosowane w żywności i paszy,

— kokon jedwabnika nadający się do zwijania,

— naturalne gumy i żywice,

— wosk pszczeli,

— olejki eteryczne,

— zatyczki z korka naturalnego, nieaglomerowane i bez żadnych substancji wiążących,

— bawełna, niezgrzeblona i nieczesana,

— wełna, niezgrzeblona i nieczesana,

— skóry surowe i skóry niewyprawione,

— tradycyjne ziołowe preparaty na bazie roślin.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY DOTYCZĄCE PRODUKCJI, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIALE III

Część I: Przepisy dotyczące produkcji roślinnej

W uzupełnieniu przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9–12 przepisy ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji roślinnej.

1. Wymogi ogólne

1.1. Ekologiczne rośliny uprawne, z wyjątkiem tych, które rosną w sposób naturalny w wodzie, są produkowane w żywej glebie lub żywej glebie zmieszanej z materiałami i produktami dozwolonymi w produkcji ekologicznej lub nimi nawożonej w powiązaniu z podglebiem i skałą macierzystą.

1.2. Produkcja hydroponiczna oznaczająca metodę uprawy roślin, które nie rosną w sposób naturalny w wodzie, z korzeniami znajdującymi się jedynie w roztworze substancji odżywczej lub w podłożu obojętnym, do którego dodawana jest substancja odżywcza, jest zabroniona.

1.3. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.1 dozwolone są produkcja kiełków przez zwilżanie nasion oraz uzyskiwanie główek cykorii, włączając zanurzanie w czystej wodzie.

1.4. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.1 dozwolone są następujące praktyki:

a) uprawa roślin ozdobnych i ziół w doniczkach, które mają być sprzedawane konsumentowi końcowemu wraz z doniczką;

b) uprawa siewek lub sadzonek w pojemnikach do dalszego przesadzania.

1.5. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.1 uprawa bezglebowa na wyniesionych zagonach jest dozwolona wyłącznie na powierzchniach, które zostały certyfikowane jako ekologiczne dla tych praktyk przed dniem 28 czerwca 2017 r. w Finlandii, Szwecji i Danii. Nie jest dozwolone żadne powiększenie tych powierzchni.

Odstępstwo to przestaje obowiązywać w dniu 31 grudnia 2030 r.

Do dnia 31 grudnia 2025 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania uprawy bezglebowej na wyniesionych zagonach w rolnictwie ekologicznym. Sprawozdaniu temu może w stosownym przypadku towarzyszyć wniosek ustawodawczy dotyczący uprawy bezglebowej na wyniesionych zagonach w rolnictwie ekologicznym.

1.6. Wszelkie stosowane techniki produkcji roślinnej zapobiegają lub minimalizują przyczynianie się do zanieczyszczenia środowiska.

1.7. Konwersja

1.7.1. Aby rośliny i produkty roślinne mogły zostać uznane za produkty ekologiczne, przepisy dotyczące produkcji ustanowione w niniejszym rozporządzeniu należy stosować na działkach w okresie konwersji przez okres co najmniej dwóch lat przed wysiewem lub, w przypadku łąk lub upraw na pasze, przez okres co najmniej dwóch lat przed ich wykorzystaniem jako paszy ekologicznej lub, w przypadku roślin wieloletnich innych niż na pasze, przez co najmniej trzy lata przed pierwszym zbiorem produktów ekologicznych.

1.7.2. W przypadku gdy dany obszar lub jedna lub więcej jego działek zostały zanieczyszczone produktami lub substancjami niedopuszczonymi do stosowania w produkcji ekologicznej, właściwy organ może w odniesieniu do danego obszaru lub danych działek zadecydować o przedłużeniu okresu konwersji poza okres, o którym mowa w pkt 1.7.1,

1.7.3. W przypadku stosowania zabiegów przy pomocy produktu niedopuszczonego lub substancji niedopuszczonej do stosowania w produkcji ekologicznej właściwy organ wymaga nowego okresu konwersji zgodnie z pkt 1.7.1.

Okres ten może zostać skrócony w następujących dwóch przypadkach:

a) w przypadku zabiegów przy pomocy produktu niedopuszczonego lub substancji niedopuszczonej do stosowania w produkcji ekologicznej jako części obowiązkowego środka zwalczania szkodników lub chwastów, w tym organizmów kwarantannowych lub gatunków inwazyjnych, które to zabiegi są wymagane przez właściwy organ danego państwa członkowskiego;

b) w przypadku zabiegów przy pomocy produktu niedopuszczonego lub substancji niedopuszczonej do stosowania w produkcji ekologicznej jako części badań naukowych zatwierdzonych przez właściwy organ danego państwa członkowskiego.

1.7.4. W przypadkach, o których mowa w pkt 1.7.2 i 1.7.3, długość okresu konwersji wyznacza się, uwzględniając następujące wymogi:

a) proces degradacji danego produktu lub danej substancji musi gwarantować, po zakończeniu okresu konwersji, nieistotny poziom jego pozostałości w glebie oraz, w przypadku upraw wieloletnich, w roślinie;

b) produkty ze zbiorów po danych zabiegach nie mogą być wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne ani jako produkty w okresie konwersji.

1.7.4.1. Państwa członkowskie informują Komisję i inne państwa członkowskie o każdej podjętej przez nie decyzji, która ustanawia obowiązkowe środki związane z zabiegami przy użyciu produktu niedopuszczonego lub substancji niedopuszczonej do stosowania w produkcji ekologicznej.

1.7.4.2. W przypadku zabiegu z użyciem produktu niedopuszczonego lub substancji niedopuszczonej do stosowania w produkcji ekologicznej pkt 1.7.5 lit. b) nie ma zastosowania.

1.7.5. W przypadku terenów związanych z ekologiczną produkcją zwierzęcą:

a) przepisy dotyczące konwersji mają zastosowanie do całego obszaru jednostki produkcyjnej, na której wytwarzana jest pasza dla zwierząt.

b) niezależnie od pkt a) okres konwersji można skrócić do jednego roku dla pastwisk i obszarów na otwartej przestrzeni wykorzystywanych przez gatunki inne niż roślinożerne.

1.8. Pochodzenie roślin, w tym materiału rozmnożeniowego roślin

1.8.1. Do produkcji roślin i produktów roślinnych innych niż materiał rozmnożeniowy roślin stosuje się wyłącznie ekologiczny materiał rozmnożeniowy roślin.

1.8.2. Aby uzyskać ekologiczny materiał rozmnożeniowy roślin, który ma zostać użyty do produkcji produktów innych niż materiał rozmnożeniowy roślin, roślina mateczna i, w stosownych przypadkach, inne rośliny przeznaczone do produkcji materiału rozmnożeniowego roślin są uprawiane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez co najmniej jedno pokolenie, a w przypadku upraw wieloletnich – przez co najmniej jedno pokolenie podczas dwóch sezonów wegetacyjnych.

1.8.3. Przy wyborze ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin podmioty dają pierwszeństwo ekologicznemu materiałowi rozmnożeniowemu roślin, który jest odpowiedni dla rolnictwa ekologicznego.

1.8.4. W przypadku produkcji odmian ekologicznych nadających się do produkcji ekologicznej prace hodowlane są prowadzone w ekologicznych warunkach i są ukierunkowane na zwiększenie różnorodności genetycznej, w oparciu o naturalną plenność, a także o wydajność agronomiczną, odporność na choroby oraz dostosowanie do różnorodnych lokalnych warunków glebowych i klimatycznych.

Wszystkie praktyki namnażania z wyjątkiem kultur opartych na tkankach twórczych roślin podlegają certyfikowanemu zarządzaniu ekologicznemu.

1.8.5. Stosowanie materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji i nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin

1.8.5.1. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.8.1, w przypadku gdy dane zebrane w bazie danych, o której mowa w art. 26 ust. 1, lub systemie, o którym mowa w art. 26 ust. 2 lit. a), wykazują, że jakościowe lub ilościowe potrzeby podmiotu dotyczące odpowiedniego ekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, z wyjątkiem sadzonek, nie są spełnione, właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin zgodnie z warunkami ustanowionymi w pkt 1.8.5.3, 1.8.5.4 i 1.8.5.5.

Przed wystąpieniem o zgodę na zastosowanie takiego odstępstwa podmiot sprawdza bazę danych, o której mowa w art. 26 ust. 1, lub system, o którym mowa w art. 26 ust. 2 lit. a), aby zweryfikować, czy jego wniosek jest uzasadniony.

1.8.5.2. Organy kontrolne lub jednostki certyfikujące uznane zgodnie z art. 46 ust. 1 mogą zezwolić podmiotom w krajach trzecich na stosowanie w ekologicznej jednostce produkcyjnej materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin, gdy ekologiczny materiał rozmnożeniowy roślin nie jest dostępny w wystarczającej jakości lub ilości na terytorium kraju trzeciego, w którym jest zlokalizowany podmiot na warunkach ustanowionych w pkt 1.8.5.3, 1.8.5.4 i 1.8.5.5.

1.8.5.3. Nieekologiczny materiał rozmnożeniowy roślin nie jest zaprawiany środkami ochrony roślin innymi niż dopuszczone do zaprawiania nasion zgodnie z art. 24 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, chyba że chemiczne zaprawianie jest zalecane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/2031 do celów fitosanitarnych przez właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego w odniesieniu do wszystkich odmian danego gatunku na obszarze, na którym materiał rozmnożeniowy roślin ma być stosowany.

1.8.5.4. Zezwolenie na stosowanie materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin należy uzyskać przed siewem lub sadzeniem.

1.8.5.5. Zezwolenia na stosowanie materiału rozmnożeniowego roślin w okresie konwersji lub nieekologicznego materiału rozmnożeniowego roślin udziela się jedynie indywidualnym użytkownikom jednorazowo na jeden sezon, przy czym właściwy organ odpowiedzialny za ich udzielanie sporządza wykaz ilości dopuszczonego materiału rozmnożeniowego roślin.

1.9. Gospodarowanie glebą i nawożenie

1.9.1. W ekologicznej produkcji roślinnej stosuje się praktyki uprawy, które przyczyniają się do utrzymania lub zwiększenia ilości substancji organicznych w glebie, zwiększają jej stabilność i różnorodność biologiczną oraz zapobiegają zagęszczaniu i erozji gleby.

1.9.2. Żyzność i aktywność biologiczna gleby jest utrzymywana i zwiększana:

a) z wyjątkiem łąk i upraw wieloletnich na paszę– poprzez stosowanie wieloletniego płodozmianu, w tym obowiązkową uprawę roślin bobowatych jako uprawę podstawową lub okrywową w ramach płodozmianu i innych roślin na nawóz zielony;

b) w przypadku szklarni lub upraw wieloletnich innych niż rośliny na paszę – poprzez stosowanie krótkoterminowej uprawy roślin na nawóz zielony i roślin strączkowych, a także stosowanie różnorodnych roślin; oraz

c) we wszystkich przypadkach – poprzez stosowanie obornika lub materii organicznej, w obu przypadkach najlepiej przekompostowanych, pochodzących z produkcji ekologicznej.

1.9.3. W przypadku gdy potrzeby żywieniowe roślin nie mogą być zaspokojone przy pomocy środków przewidzianych w pkt 1.9.1 i 1.9.2, można używać – tylko w koniecznym zakresie – wyłącznie nawozów i środków poprawiających właściwości gleby dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24. Podmioty zachowują dokumentację stosowania tych produktów.

1.9.4. Całkowita masa odchodów zwierzęcych pochodzących od zwierząt gospodarskich, jak zdefiniowano w dyrektywie Rady 91/676/EWG, stosowanych w jednostkach produkcyjnych w okresie konwersji i ekologicznych jednostkach produkcyjnych jest taka, by ilość azotu nie przekraczała 170 kg rocznie na hektar użytków rolnych. Limit ten stosuje się wyłącznie do użycia obornika, suchego obornika i odwodnionego nawozu od drobiu, kompostowanych odchodów zwierzęcych, w tym nawozu od drobiu, kompostowanego obornika i płynnych odchodów zwierzęcych.

1.9.5. Podmioty prowadzące gospodarstwa rolne mogą zawierać pisemne umowy o współpracy w celu rozrzucania nadmiaru nawozu naturalnego pochodzącego z ekologicznych jednostek produkcyjnych wyłącznie z podmiotami prowadzącymi inne gospodarstwa rolne i przedsiębiorstwami przestrzegającymi przepisów dotyczących produkcji ekologicznej. Maksymalny limit, o którym mowa w pkt 1.9.4, wylicza się z uwzględnieniem wszystkich ekologicznych jednostek produkcyjnych zaangażowanych w taką współpracę.

1.9.6. Aby poprawić ogólny stan gleby lub poprawić dostępność składników odżywczych w glebie lub w uprawach, można stosować preparaty z mikroorganizmów.

1.9.7. Do aktywacji kompostu mogą być stosowane odpowiednie preparaty na bazie roślin i preparaty z mikroorganizmów.

1.9.8. Nie stosuje się mineralnych nawozów azotowych.

1.9.9. Można stosować preparaty biodynamiczne.

1.10. Ochrona przed szkodnikami i chwastami

1.10.1. Zapobieganie szkodom wyrządzanym przez szkodniki i chwasty polega przede wszystkim na ochronie poprzez:

— ich naturalnych wrogów,

— wybór gatunków, odmian i heterogenicznego materiału,

— płodozmian,

— techniki uprawy, takie jak biofumigacja, metody mechaniczne i fizyczne, oraz

— procesy termiczne, takie jak solaryzacja i, w przypadku upraw pod osłonami, płytka obróbka gleby parą (do maksymalnej głębokości 10 cm).

1.10.2. W przypadku gdy odpowiednia ochrona roślin przed szkodnikami nie jest możliwa z wykorzystaniem środków przewidzianych w pkt 1.10.1, lub w przypadku stwierdzonego zagrożenia dla uprawy, można stosować jedynie produkty i substancje dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 9 i 24 i tylko w zakresie, w jakim jest to niezbędne. Podmioty zachowują dokumentację dowodzącą konieczności stosowania takich produktów.

1.10.3. Jeżeli chodzi o produkty i substancje stosowane w pułapkach lub dozownikach produktów i substancji innych niż feromony, te pułapki lub dozowniki zapobiegają przenikaniu produktów i substancji do środowiska oraz stykaniu się tych produktów i substancji z uprawianymi roślinami. Wszystkie pułapki, w tym pułapki zawierające feromony, należy po użyciu zebrać, a następnie pozbyć się ich w bezpieczny sposób.

1.11. Produkty stosowane do czyszczenia i dezynfekcji

Do czyszczenia i dezynfekcji w produkcji roślinnej zezwala się wyłącznie na stosowanie produktów dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24.

1.12. Obowiązek zachowania dokumentacji

Podmioty zachowują dokumentację dotyczącą odnośnych działek i wielkości zbiorów.

1.13. Przygotowywanie produktów nieprzetworzonych

Jeżeli czynności związane z przygotowywaniem inne niż przetwarzanie są przeprowadzane na roślinach, do takich czynności stosuje się odpowiednio ogólne wymogi ustanowione w części IV pkt 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 i 2.2.3.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące poszczególnych roślin i produktów roślinnych

2.1. Przepisy dotyczące produkcji grzybów

W przypadku produkcji grzybów dopuszczalne jest stosowanie podłoży, które zawierają wyłącznie poniższe części składowe:

a) obornik i odchody zwierzęce:

(i) albo z ekologicznych jednostek produkcyjnych lub z jednostek będących w drugim roku konwersji; albo

(ii) określone w pkt 1.9.3, wyłącznie wtedy, gdy produkt, o którym mowa w ppkt (i), nie jest dostępny i pod warunkiem że masa tego obornika i tych odchodów zwierzęcych przed kompostowaniem nie przekracza 25 % łącznej masy wszystkich komponentów podłoża, z wyłączeniem materiału pokrywającego i dodanej wody;

b) produkty pochodzenia rolnego inne niż te, o których mowa w lit. a), pochodzące z ekologicznych jednostek produkcyjnych;

c) torf niepoddany obróbce chemicznej;

d) drewno nieimpregnowane środkami chemicznymi po ścięciu;

e) produkty mineralne, o których mowa w pkt 1.9.3, woda i gleba.

2.2. Przepisy dotyczące zbioru dziko rosnących roślin

Zbiór roślin dziko rosnących i ich części, rosnących w sposób naturalny na obszarach naturalnych, w lasach i na obszarach rolniczych, uznaje się za produkcję ekologiczną, pod warunkiem że:

a) w okresie co najmniej trzech lat przed zbiorem obszary te nie zostały poddane działaniu produktów lub substancji innych niż te dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z art. 9 i 24;

b) zbiór nie wpływa na równowagę siedliska przyrodniczego ani na utrzymanie gatunków na obszarze zbioru.

Część II: Przepisy dotyczące produkcji zwierzęcej

W uzupełnieniu przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 10, 11 i 14 przepisy ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji zwierzęcej.

1. Wymogi ogólne

1.1. Z wyjątkiem przypadku pszczelarstwa zabrania się produkcji zwierzęcej bez gruntów rolnych, w przypadku gdy rolnik zamierzający prowadzić ekologiczną produkcję zwierzęcą nie gospodaruje gruntami rolnymi ani nie zawarł pisemnej umowy o współpracy z innym rolnikiem, jeżeli chodzi o stosowanie ekologicznych jednostek produkcyjnych lub jednostek produkcyjnych w okresie konwersji dla tych zwierząt gospodarskich.

1.2. Konwersja

1.2.1. W przypadku równoczesnego rozpoczęcia konwersji jednostki produkcyjnej, w tym pastwisk lub jakiegokolwiek gruntu wykorzystywanego do produkcji paszy dla zwierząt i zwierząt istniejących w tej jednostce produkcyjnej na początku okresu konwersji tej jednostki produkcyjnej, o którym mowa w części I pkt 1.7.1 i 1.7.5 b), zwierzęta i produkty zwierzęce mogą zostać uznane za ekologiczne po zakończeniu okresu konwersji tej jednostki produkcyjnej, nawet gdy okres konwersji ustanowiony w pkt 1.2.2 niniejszej części w odniesieniu do rodzaju danego zwierzęcia jest dłuższy niż okres konwersji w odniesieniu do jednostki produkcyjnej.

Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.4.3.1, w przypadku jednoczesnej konwersji i podczas okresu konwersji jednostki produkcyjnej zwierzęta istniejące w tej jednostce produkcyjnej od początku okresu konwersji mogą być żywione paszą w okresie konwersji wyprodukowaną w jednostce produkcyjnej w okresie konwersji podczas pierwszego roku konwersji lub paszą zgodnie z pkt 1.4.3.1 lub paszą ekologiczną.

Zwierzęta nieekologiczne mogą zostać wprowadzone do jednostki produkcyjnej w okresie konwersji po rozpoczęciu okresu konwersji zgodnie z pkt 1.3.4.

1.2.2. Szczegółowe okresy konwersji dla kierunków produkcji zwierzęcej określono w następujący sposób:

a) 12 miesięcy – w przypadku bydła i koniowatych przeznaczonych do produkcji mięsa, a w każdym przypadku nie mniej niż trzy czwarte ich życia;

b) sześć miesięcy – w przypadku owiec, kóz i świń oraz zwierząt przeznaczonych do produkcji mleka;

c) 10 tygodni – w przypadku drobiu przeznaczonego do produkcji mięsa, z wyjątkiem kaczek rasy pekin, wprowadzonego w wieku poniżej trzech dni;

d) siedem tygodni – w przypadku kaczek rasy pekin wprowadzonych w wieku poniżej trzech dni;

e) sześć tygodni – w przypadku drobiu przeznaczonego do produkcji jaj, wprowadzonego w wieku poniżej trzech dni;

f) 12 miesięcy – w przypadku pszczół.

W okresie konwersji wosk należy wymienić na wosk pochodzący z pszczelarstwa ekologicznego.

Nieekologiczny wosk pszczeli można jednak stosować:

(i) w przypadku gdy wosk pochodzący z pszczelarstwa ekologicznego jest niedostępny na rynku;

(ii) w przypadku gdy dowiedziono, że jest on wolny od zanieczyszczeń produktami lub substancjami niedopuszczonymi do stosowania w produkcji ekologicznej; oraz

(iii) pod warunkiem że pochodzi on z komórek pszczelich;

g) trzy miesiące – w przypadku królików;

h) 12 miesięcy – w przypadku jeleniowatych.

1.3. Pochodzenie zwierząt

1.3.1. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących konwersji zwierzęta ekologiczne są urodzone lub wylęgają się i są chowane w ekologicznych jednostkach produkcyjnych.

1.3.2. W odniesieniu do hodowli zwierząt ekologicznych:

a) stosuje się naturalne metody reprodukcji; zezwala się na sztuczne zapłodnienie;

b) rozród nie jest wywoływany ani hamowany poprzez podawanie hormonów lub innych substancji o podobnym skutku, chyba że jest to forma leczenia weterynaryjnego stosowana indywidualnie w odniesieniu do danego zwierzęcia;

c) nie stosuje się innych form sztucznego rozrodu, takich jak klonowanie i przenoszenie zarodków;

d) przy wyborze ras uwzględnia się ich przydatność do produkcji ekologicznej i możliwość zapewnienia wysokiego dobrostanu. Wybór ras przyczynia się do zapobiegania wszelkim cierpieniom zwierząt i do unikania konieczności ich okaleczania.

1.3.3. Przy wyborze ras lub linii pierwszeństwo należy dać rasom lub liniom o dużej różnorodności genetycznej, bierze się też pod uwagę zdolność zwierząt do dostosowania się do warunków lokalnych, ich wartość hodowlaną, długowieczność, żywotność oraz odporność na choroby lub problemy zdrowotne, bez szkody dla ich dobrostanu. Ponadto przy wyborze ras lub linii zwierząt należy kierować się możliwością uniknięcia określonych chorób lub problemów zdrowotnych związanych z niektórymi rasami lub liniami wykorzystywanymi w intensywnej produkcji, takich jak zespół napięcia u świń, możliwie skutkujących otrzymaniem mięsa jasnego, miękkiego, cieknącego (PSE), a także nagłą śmiercią, spontanicznym poronieniem oraz trudnymi porodami wymagającymi cesarskiego cięcia. Pierwszeństwo należy nadać rodzimym rasom i liniom.

Aby wybrać rasy i linie zgodnie z akapitem pierwszym, podmioty wykorzystują informacje dostępne w systemach, o których mowa w art. 26 ust. 3.

1.3.4. Użycie zwierząt nieekologicznych

1.3.4.1. W drodze odstępstwa od pkt 1.3.1, do celów hodowlanych, zwierzęta, które były chowane nieekologicznie, mogą zostać wprowadzone do ekologicznej jednostki produkcyjnej, gdy dane rasy są zagrożone wyginięciem, o czym mowa w art. 28 ust. 10 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i aktów przyjętych na jego podstawie. W takim przypadku zwierzęta tych ras nie muszą być koniecznie nieródkami.

1.3.4.2. W drodze odstępstwa od pkt 1.3.1 przy odnowie pasiek w ekologicznej jednostce produkcyjnej rocznie 20 % matek pszczelich i rodzin pszczelich może być zastępowanych nieekologicznymi matkami pszczelimi i rodzinami, pod warunkiem że te matki pszczele i rodziny zostaną umieszczone w ulach zawierających plastry lub węzę pochodzące z ekologicznych jednostek produkcyjnych. W każdym przypadku raz w roku dopuszcza się wymianę jednej rodziny lub jednej matki pszczelej przez nieekologiczną rodzinę lub matkę pszczelą.

1.3.4.3. W drodze odstępstwa od pkt 1.3.1, gdy stado jest tworzone po raz pierwszy, lub jest odnawiane lub odbudowywane, oraz w przypadku gdy jakościowe i ilościowe potrzeby rolników nie mogą zostać spełnione, właściwy organ może postanowić, że drób chowany nieekologicznie może być wprowadzony do ekologicznej jednostki produkcji drobiu, pod warunkiem, że młode kury przeznaczone do produkcji jaj i drób przeznaczony do produkcji mięsa są w wieku poniżej trzech dni. Produkty z nich wytworzone mogą być uznane za ekologiczne wyłącznie, jeżeli przestrzegany jest okres konwersji ustalony w pkt 1.2.

1.3.4.4. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1.3.1, w przypadku gdy dane zebrane w ramach systemu, o którym mowa w art. 26 ust. 2 lit. b), wykazują, że jakościowe lub ilościowe potrzeby rolnika dotyczące zwierząt ekologicznych nie są spełnione, właściwe organy mogą zezwolić na wprowadzenie zwierząt z chowu nieekologicznego do ekologicznej jednostki produkcyjnej z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w pkt 1.3.4.4.1–1.3.4.4.4.

Przed zwróceniem się o takie odstępstwo rolnik sprawdza dane zebrane w ramach systemu, o którym mowa w art. 26 ust. 2 lit. b), aby zweryfikować, czy jego wniosek jest uzasadniony.

W przypadku podmiotów w państwach trzecich organy kontrolne oraz jednostki certyfikujące uznane zgodnie z art. 46 ust. 1 mogą zezwolić na wprowadzenie zwierząt z chowu nieekologicznego do ekologicznej jednostki produkcyjnej, gdy zwierzęta ekologiczne nie są dostępne w wystarczającej jakości lub ilości na terytorium kraju, w którym jest zlokalizowany podmiot.

1.3.4.4.1. W celu hodowli, w przypadku gdy stado jest utworzone po raz pierwszy, młode ssaki nieekologiczne należy chować zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej natychmiast po odsadzeniu. Ponadto od dnia, w którym zwierzęta są wprowadzane do stada, stosuje się następujące ograniczenia:

a) wiek bydła, koniowatych i jeleniowatych nie przekracza sześciu miesięcy;

b) wiek owiec i kóz nie przekracza 60 dni;

c) waga świń nie przekracza 35 kg;

d) wiek królików nie przekracza trzech miesięcy.

1.3.4.4.2. Do celów rozrodu samce i samice nieródki zwierząt z chowu nieekologicznego można wprowadzać w przypadku odnawiania stada. Są one następnie chowane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej. Ponadto liczba samic podlega następującym rocznym ograniczeniom:

a) można wprowadzić maksymalnie 10 % dorosłych koniowatych lub bydła i 20 % dorosłych świń, owiec, kóz, królików lub jeleniowatych;

b) w przypadku jednostek składających się z mniej niż 10 sztuk koniowatych, jeleniowatych lub bydła lub królików albo mniej niż pięciu świń, owiec lub kóz takie odnowienie ogranicza się do maksymalnie jednego zwierzęcia w roku.

1.3.4.4.3. Wartości procentowe, określone w pkt 1.3.4.4.2, mogą zostać zwiększone do 40 %, pod warunkiem że właściwy organ potwierdził, że spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) podjęto się znacznego powiększenia gospodarstwa;

b) zastąpiono jedną rasę drugą;

c) rozwinięto nową specjalizację w chowie zwierząt gospodarskich.

1.3.4.4.4. W przypadkach, o których mowa w pkt 1.3.4.4.1, 1.3.4.4.2 i 1.3.4.4.3, zwierzęta nieekologiczne mogą zostać uznane za ekologiczne, gdy przestrzegany jest okres konwersji ustalony w części II pkt 1.2 niniejszego załącznika. Okres konwersji ustalony w pkt 1.2.2 rozpoczyna się najwcześniej z chwilą wprowadzenia zwierząt do jednostki produkcyjnej w okresie konwersji.

1.3.4.4.5. W przypadkach, o których mowa w pkt 1.3.4.4.1–1.3.4.4.4, zwierzęta nieekologiczne albo są oddzielone od innych zwierząt gospodarskich, albo można je zidentyfikować przed końcem okresu konwersji, o którym mowa w pkt 1.3.4.4.4.

1.4. Żywienie

1.4.1. Wymogi ogólne w zakresie żywienia

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące przepisy:

a) pasze dla zwierząt gospodarskich pozyskuje się przede wszystkim z gospodarstwa rolnego, w którym zwierzęta są utrzymywane, lub z ekologicznych jednostek produkcyjnych lub jednostek produkcyjnych w okresie konwersji w ramach innych gospodarstw w tym samym regionie;

b) zwierzęta gospodarskie są żywione paszami ekologicznymi lub paszami w okresie konwersji zaspokajającymi potrzeby żywieniowe zwierząt na różnych etapach ich rozwoju. Żywienie ograniczone nie jest dozwolone w produkcji zwierzęcej, chyba że jest uzasadnione ze względów weterynaryjnych;

c) utrzymywanie zwierząt gospodarskich w warunkach, które mogą prowadzić do anemii, lub stosowanie diety powodującej taki skutek, jest zabronione;

d) tucz jest zawsze zgodny z normalnymi wzorcami żywieniowymi dla każdego gatunku i z zasadami dobrostanu zwierząt na każdym etapie procesu chowu. Zabronione jest wymuszone karmienie zwierząt;

e) z wyjątkiem pszczół, świń i drobiu zwierzęta gospodarskie mają stały dostęp do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki, lub mają stały dostęp do pasz objętościowych;

f) nie stosuje się stymulatorów wzrostu ani syntetycznych aminokwasów;

g) w okresie ssania preferuje się karmienie zwierząt mlekiem matki przez minimalny okres ustalony przez Komisję zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. a); w tym okresie nie używa się preparatów mlekozastępczych zawierających składniki syntetyzowane chemicznie lub składniki pochodzenia roślinnego;

h) materiały paszowe pochodzenia roślinnego, z alg, pochodzenia zwierzęcego lub z drożdży muszą być ekologiczne;

i) nieekologiczne materiały paszowe pochodzenia roślinnego, z alg, pochodzenia zwierzęcego lub z drożdży, materiały paszowe pochodzenia mikrobiologicznego lub mineralnego, dodatki paszowe oraz substancje pomocnicze w przetwórstwie mogą być stosowane wyłącznie w przypadku, gdy zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24.

1.4.2. Wypas

1.4.2.1. Wypas na gruntach ekologicznych

Bez uszczerbku dla pkt 1.4.2.2 zwierzęta ekologiczne są wypasane na gruntach ekologicznych. Zwierzęta nieekologiczne mogą jednak każdego roku korzystać, w ograniczonym czasie, z pastwisk ekologicznych, pod warunkiem że zwierzęta te były chowane w sposób przyjazny dla środowiska na obszarach wspieranych na mocy art. 23, 25, 28, 30, 31 i 34 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i że nie są one obecne na gruncie ekologicznym w tym samym czasie co zwierzęta ekologiczne.

1.4.2.2. Wypas na gruntach wspólnych oraz podczas spędu

1.4.2.2.1. Zwierzęta ekologiczne można wypasać na gruntach wspólnych, pod warunkiem że:

a) na gruntach wspólnych w ciągu co najmniej ostatnich trzech lat nie stosowano produktów lub substancji niedopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej;

b) zwierzęta nieekologiczne, korzystające ze wspólnych gruntów, były utrzymywane w sposób przyjazny dla środowiska na obszarach wspieranych na mocy art. 23, 25, 28, 30, 31 i 34 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013;

c) produkty zwierzęce wytworzone przez zwierzęta ekologiczne w trakcie korzystania przez nie ze wspólnych gruntów nie są uznawane jako produkty ekologiczne, chyba że można udowodnić odpowiednie odizolowanie od zwierząt nieekologicznych.

1.4.2.2.2. W trakcie spędu zwierzęta ekologiczne można wypasać na gruntach nieekologicznych, gdy są pędzone z jednego pastwiska na drugie. W tym okresie zwierzęta ekologiczne są oddzielone od innych zwierząt. Pasza nieekologiczna w postaci trawy i innych roślin, na których wypasane są zwierzęta, jest dozwolona:

a) przez okres maksymalnie 35 dni obejmujący zarówno wędrówkę na pastwisko, jak i powrót; lub

b) w odniesieniu do maksymalnie 10 % łącznej rocznej dawki pokarmowej obliczonej jako odsetek suchej masy pasz pochodzenia rolnego.

1.4.3. Pasza w okresie konwersji

1.4.3.1. W odniesieniu do gospodarstw rolnych, które produkują zwierzęta gospodarskie ekologiczne:

a) średnio do 25 % składu pokarmu mogą stanowić pasze pochodzące z produkcji w okresie konwersji z drugiego roku konwersji. Odsetek ten można zwiększyć do 100 % w przypadku gdy te pasze pochodzące z produkcji w okresie konwersji pochodzą z gospodarstwa, w którym utrzymywane są zwierzęta; oraz

b) do 20 % całkowitej średniej ilości pasz, którymi żywione są zwierzęta gospodarskie, może pochodzić z wypasania lub zbiorów na pastwiskach trwałych, działkach z uprawami wieloletnimi lub roślin wysokobiałkowych wysianych zasianych na gruntach zarządzanych ekologicznie w pierwszym roku konwersji, pod warunkiem że grunty te są częścią tego samego gospodarstwa.

Jeżeli do żywienia stosuje się oba rodzaje paszy w okresie konwersji, o których mowa w lit. a) i b), całkowity łączny odsetek takich pasz nie przekracza odsetka ustalonego w lit. a).

1.4.3.2. Wartości liczbowe zawarte w pkt 1.4.3.1 są obliczane corocznie jako odsetek suchej masy paszy pochodzenia roślinnego.

1.5. Ochrona zdrowia

1.5.1. Zapobieganie chorobom

1.5.1.1. Zapobieganie chorobom opiera się na doborze ras i linii, praktykach gospodarskich, stosowaniu paszy wysokiej jakości, zapewnianiu możliwości ruchu, odpowiedniej obsady oraz adekwatnych i odpowiednich pomieszczeń utrzymywanych w higienicznym stanie.

1.5.1.2. Dozwolone jest stosowanie immunologicznych weterynaryjnych produktów leczniczych.

1.5.1.3. Zabronione jest profilaktyczne stosowanie syntetyzowanych chemicznie alopatycznych weterynaryjnych produktów leczniczych, w tym antybiotyków oraz bolusów złożonych z syntetyzowanych chemicznie alopatycznych molekuł chemicznych.

1.5.1.4. Zabronione jest stosowanie stymulatorów wzrostu lub produktywności (w tym antybiotyków, kokcydiostatyków i innych sztucznych środków wspomagających wzrost) oraz hormonów i podobnych środków służących kontroli reprodukcji lub innym celom (np. wywoływaniu lub synchronizowaniu rui).

1.5.1.5. W przypadku pozyskiwania zwierząt gospodarskich z nieekologicznych jednostek produkcyjnych stosuje się, odpowiednio do miejscowych warunków, specjalne środki, takie jak badania przesiewowe lub okresy kwarantanny.

1.5.1.6. W odniesieniu do czyszczenia i dezynfekcji zezwala się wyłącznie na stosowanie produktów służących do czyszczenia i dezynfekcji budynków i urządzeń dla zwierząt gospodarskich dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24.

1.5.1.7. Pomieszczenia, kojce, sprzęt i wyposażenie należy prawidłowo czyścić i dezynfekować, aby zapobiec przenoszeniu infekcji i rozwojowi organizmów przenoszących choroby. Odchody, mocz, niezjedzone lub rozsypane pasze należy usuwać tak często, jak to jest niezbędne dla zminimalizowania odoru i uniknięcia przyciągania owadów lub gryzoni. Do likwidacji owadów i innych szkodników w budynkach i innych urządzeniach dla zwierząt gospodarskich można używać środków gryzoniobójczych (wyłącznie w pułapkach) i produktów i substancji dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 9 i 24.

1.5.2. Opieka weterynaryjna

1.5.2.1. W przypadku gdy pomimo wprowadzenia środków zapobiegawczych, mających na celu zapewnienie zdrowia zwierząt, zwierzęta zachorują lub ulegną zranieniu, należy natychmiast przystąpić do ich leczenia.

1.5.2.2. Choroby leczy się natychmiast, aby zapobiec cierpieniu zwierząt; jeżeli stosowanie leków roślinnych, homeopatycznych i innych jest nieodpowiednie, w razie konieczności, przy spełnieniu rygorystycznych warunków oraz na odpowiedzialność lekarza weterynarii można stosować syntetyzowane chemicznie alopatyczne weterynaryjne produkty lecznicze, w tym antybiotyki. W szczególności zostają określone ograniczenia w odniesieniu do cyklów leczenia oraz okresów karencji.

1.5.2.3. Materiały paszowe pochodzenia mineralnego dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24, dodatki dietetyczne dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24 oraz produkty fitoterapeutyczne i homeopatyczne mają pierwszeństwo przed leczeniem syntetyzowanymi chemicznie alopatycznymi weterynaryjnymi produktami leczniczymi, w tym antybiotykami, pod warunkiem, że ich działanie terapeutyczne jest skuteczne dla danego gatunku zwierząt oraz schorzenia, w jakim mają być one zastosowane.

1.5.2.4. Z wyjątkiem szczepień, leczenia chorób pasożytniczych i innych obowiązkowych programów zwalczania chorób, w przypadku gdy zwierzę lub grupa zwierząt przechodzi więcej niż trzy kuracje syntetyzowanymi chemicznie alopatycznymi weterynaryjnymi produktami leczniczymi, w tym antybiotykami, w okresie 12 miesięcy lub więcej niż jedną kurację, jeżeli ich cykl produkcyjny jest krótszy niż rok, dane zwierzęta gospodarskie ani produkty z nich otrzymane nie są sprzedawane jako produkty ekologiczne, a zwierzęta gospodarskie przechodzą okresy konwersji, o których mowa w pkt 1.2.

1.5.2.5. Okres karencji między podaniem zwierzęciu ostatniej dawki syntetyzowanego chemicznie alopatycznego weterynaryjnego produktu leczniczego, w tym antybiotyków, w normalnych warunkach stosowania a produkcją ekologiczną produktów pochodzących od lub z tego zwierzęcia ma być dwukrotnie dłuższy niż prawnie obowiązujący okres karencji określony w art. 11 dyrektywy 2001/82/WE, i wynosi co najmniej 48 godzin.

1.5.2.6. Dozwolone są zabiegi związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt wymagane na podstawie przepisów Unii.

1.6. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

1.6.1. Izolacja, ogrzewanie i wentylacja budynków zapewniają utrzymanie obiegu powietrza, poziomu kurzu, temperatury, względnej wilgotności powietrza oraz stężenia gazów w granicach zapewniających dobrostan zwierząt. Budynek umożliwia wystarczającą naturalną wentylację i wystarczający dopływ naturalnego światła.

1.6.2. Pomieszczenia dla zwierząt gospodarskich nie są obowiązkowe na terenach o odpowiednich warunkach klimatycznych umożliwiających utrzymywanie zwierząt na otwartej przestrzeni. W takich przypadkach zwierzęta mają dostęp do schronień lub przestrzeni zacienionej, by móc schronić się przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi.

1.6.3. Obsada zwierząt gospodarskich w budynkach zapewnia im komfort i dobrostan oraz spełnienie specyficznych dla danego gatunku potrzeb, oraz zależą w szczególności od gatunku, rasy i wieku zwierząt. Uwzględnia się także potrzeby behawioralne zwierząt, które zależą w szczególności od wielkości grupy i płci zwierząt. Obsada zapewnia dobrostan zwierząt poprzez udostępnienie im wystarczającej przestrzeni do naturalnego stania, poruszania się, łatwego kładzenia się, obracania, czyszczenia się, przyjmowania wszystkich naturalnych pozycji oraz wykonywania wszystkich naturalnych ruchów, takich jak przeciąganie się czy machanie skrzydłami.

1.6.4. Przestrzegane są minimalne powierzchnie pomieszczeń i otwartych wybiegów, a także szczegóły techniczne dotyczące pomieszczeń ustanowione w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 14 ust. 3.

1.6.5. Obszary na otwartej przestrzeni mogą być częściowo zadaszone. Wiaty nie są uważane za obszary na otwartej przestrzeni.

1.6.6. Łączna obsada zwierząt nie przekracza limitu 170 kg azotu organicznego rocznie na hektar użytków rolnych.

1.6.7. W celu wyznaczenia właściwej obsady zwierząt gospodarskich, o której mowa w pkt 1.6.6, właściwy organ ustala jednostki inwentarskie odpowiadające limitowi, o którym mowa w pkt 1.6.6, na podstawie wartości liczbowych ustanowionych w każdym z określonych wymogów dotyczących typu produkcji zwierzęcej.

1.6.8. W wychowie żadnego z gatunków zwierząt stosowanie klatek, boksów i płaskich podestów nie jest dopuszczone

1.6.9. Jeżeli zwierzę gospodarskie z przyczyn weterynaryjnych przebywa w odosobnieniu, należy je trzymać na obszarze o litym podłożu i zapewnić mu legowisko z wyściółką lub inne odpowiednie legowisko. Zwierzę musi mieć możliwość swobodnego obracania się i rozciągania się na całą swoją długość.

1.6.10. Zwierzęta ekologiczne nie mogą być utrzymywane na wybiegu znajdującym się na podłożu bardzo podmokłym lub bagiennym.

1.7. Dobrostan zwierząt

1.7.1. Wszystkie osoby zajmujące się utrzymywaniem zwierząt oraz zajmujące się zwierzętami podczas transportu i uboju mają niezbędną podstawową wiedzę na temat zdrowia i potrzeb związanych z dobrostanem zwierząt oraz umiejętności w tych dziedzinach, a także mają ukończone odpowiednie szkolenia wymagane w szczególności w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1/2005 ([1]) i rozporządzeniu Rady (WE) nr 1099/200 ([2]), aby zapewnić odpowiednie stosowanie przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

1.7.2. Praktyki gospodarskie, w tym obsada i warunki dotyczące pomieszczeń, zapewniają zaspokojenie potrzeb rozwojowych, fizjologicznych i etologicznych zwierząt.

([1]) 1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1).

([2]) 2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1).

1.7.3. Zwierzęta gospodarskie mają stały dostęp do obszarów na otwartej przestrzeni umożliwiających zwierzętom swobodne poruszanie się, najlepiej do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki pogodowe i sezon oraz stan gruntu, z wyjątkiem ograniczeń i obowiązków związanych z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt, które zostały nałożone na podstawie przepisów Unii.

1.7.4. Ogranicza się liczbę zwierząt gospodarskich, aby zminimalizować nadmierny wypas, zrycie gleby, erozję oraz zanieczyszczenia powodowane przez zwierzęta lub przez rozrzucanie obornika.

1.7.5. Utrzymywanie zwierząt gospodarskich na uwięzi i ich izolowanie jest zabronione, z wyjątkiem pojedynczych zwierząt przez ograniczony czas oraz w takim zakresie, w jakim jest to uzasadnione względami weterynaryjnymi. Izolowanie zwierząt gospodarskich może być dopuszczone przez ograniczony czas, jedynie gdy zagrożone jest bezpieczeństwo pracowników lub z uwagi na dobrostan zwierząt. Właściwe organy mogą zezwolić na trzymanie bydła na uwięzi w gospodarstwach posiadających maksymalnie 50 zwierząt (z wyłączeniem młodych osobników), jeżeli nie ma możliwości podzielenia zwierząt na grupy odpowiednie do ich sposobu zachowania się, pod warunkiem że mają one dostęp do pastwisk w okresie wypasania i mają dostęp do wybiegów co najmniej dwa razy w tygodniu wtedy, gdy wypasanie nie jest możliwe.

1.7.6. Czas trwania transportu zwierząt gospodarskich ogranicza się do minimum.

1.7.7. Unika się wszelkiego rodzaju cierpienia, bólu i stresu i ogranicza się je do minimum w trakcie całego życia zwierzęcia, w tym podczas uboju.

1.7.8. Bez uszczerbku dla dalszych zmian w przepisach Unii dotyczących dobrostanu zwierząt przycinanie ogonów owiec, przycinanie dziobów przeprowadzane w pierwszych trzech dniach życia oraz usuwanie rogów mogą być wyjątkowo dozwolone jedynie po rozpatrzeniu poszczególnych przypadków, gdy praktyki te poprawiają zdrowie, dobrostan lub higienę zwierząt gospodarskich lub gdy zagrożone jest bezpieczeństwo pracowników. Usuwanie zawiązków rogów może być dozwolone jedynie po rozpatrzeniu poszczególnych przypadków, gdy poprawia ono zdrowie, dobrostan lub higienę zwierząt gospodarskich lub gdy zagrożone jest bezpieczeństwo pracowników. Właściwy organ dopuszcza stosowanie tych zabiegów wyłącznie w przypadku, gdy podmiot zgłosił i właściwie uzasadnił potrzebę ich przeprowadzenia oraz będą one wykonane przez wykwalifikowany personel.

1.7.9. Wszelkie cierpienie zwierząt należy ograniczyć do minimum poprzez zastosowanie odpowiedniego znieczulenia lub analgezji i zaangażowanie wykwalifikowanego personelu do przeprowadzania zabiegów, a także wykonywanie zabiegów w najbardziej odpowiednim wieku zwierzęcia.

1.7.10. Dopuszcza się przeprowadzanie fizycznej kastracji w przypadkach uzasadnionych utrzymaniem jakości produktów i tradycyjnymi praktykami produkcyjnymi, ale wyłącznie na warunkach zawartych w pkt 1.7.9.

1.7.11. Załadunek i rozładunek zwierząt odbywa się bez stosowania przymusu i wykorzystania jakiegokolwiek rodzaju elektrycznej lub innej bolesnej stymulacji. Stosowanie alopatycznych środków uspokajających, zarówno przed transportem, jak i podczas transportu, jest zabronione.

1.8. Przygotowywanie produktów nieprzetworzonych

Jeżeli czynności związane z przygotowywaniem inne niż przetwarzanie są przeprowadzane na zwierzętach gospodarskich, ogólne wymogi określone w części IV pkt 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 i 2.2.3 stosuje się odpowiednio do takich czynności.

1.9. Dodatkowe przepisy ogólne

1.9.1. W odniesieniu do bydła, owiec, kóz i koniowatych

1.9.1.1. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące przepisy:

a) co najmniej 60 % paszy pochodzi z tego samego gospodarstwa lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe lub gdy taka pasza nie jest dostępna, produkowana jest we współpracy z innymi ekologicznymi jednostkami produkcyjnymi lub jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji oraz z podmiotami produkującymi pasze przy użyciu paszy i materiału paszowego z tego samego regionu. Odsetek ten zostanie zwiększony do 70 % od dnia 1 stycznia 2023 r.;

b) zwierzęta mają zapewniony dostęp do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki;

c) niezależnie od lit. b) zapewnia się dostęp do pastwisk lub obszarów na otwartej przestrzeni bykom w wieku powyżej jednego roku;

d) w przypadku gdy zwierzęta mają dostęp do pastwisk w okresie wypasu, a system pomieszczeń zimowych daje zwierzętom swobodę ruchu, w miesiącach zimowych można odstąpić od obowiązku zapewnienia im obszarów na otwartej przestrzeni;

e) system chowu opiera się na maksymalnym wykorzystaniu pastwisk, stosownie do ich dostępności w różnych porach roku;

f) co najmniej 60 % suchej masy dziennej dawki pokarmowej stanowi pasza objętościowa, zielona, susz paszowy lub kiszonka. W odniesieniu do zwierząt przeznaczonych do produkcji mleka dopuszcza się obniżenie do 50 % udziału tych pasz maksymalnie przez okres trzech miesięcy podczas wczesnej laktacji.

1.9.1.2. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące wymogi:

a) w pomieszczeniach podłoga jest gładka, ale nie śliska;

b) w pomieszczeniach jest wystarczająco dużo wygodnej, czystej i suchej powierzchni do leżenia lub wypoczynku o konstrukcji litej bez listew. Na powierzchni wypoczynkowej znajduje się obszerne, suche miejsce do leżenia wyłożone ściółką. Ściółka składa się ze słomy lub innego odpowiedniego naturalnego materiału. Ściółka może być ulepszona i wzbogacona dowolnymi produktami mineralnymi dopuszczonymi jako nawóz lub środek poprawiający żyzność gleby do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

c) niezależnie od art. 3 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) oraz art. 3 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 2008/119/WE ([1]), trzymanie cieląt w wieku powyżej tygodnia w indywidualnych boksach jest zabronione, chyba że w odniesieniu do pojedynczych zwierząt przez ograniczony okres oraz w takim zakresie, w jakim jest to konieczne ze względów weterynaryjnych;

d) jeżeli cielę z przyczyn weterynaryjnych przebywa w odosobnieniu, trzyma się je na obszarze o litym podłożu i zapewnia mu legowisko z wyściółką. Cielę musi mieć możliwość swobodnego obracania się i rozciągnięcia na całą swoją długość.

1.9.2. W odniesieniu do jeleniowatych

1.9.2.1. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące przepisy:

a) co najmniej 60 % paszy pochodzi z tego samego gospodarstwa lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe lub gdy taka pasza nie jest dostępna, jest produkowane we współpracy z innymi ekologicznymi jednostkami produkcyjnymi lub jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji oraz z podmiotami produkującymi pasze przy użyciu paszy i materiału paszowego z tego samego regionu. Odsetek ten zostanie zwiększony do 70 % od dnia 1 stycznia 2023 r.;

b) zwierzęta mają zapewniony dostęp do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki;

c) w przypadku gdy zwierzęta mają dostęp do pastwisk w okresie wypasu, a system pomieszczeń zimowych daje zwierzętom swobodę ruchu, w miesiącach zimowych można odstąpić od obowiązku zapewnienia im obszarów na otwartej przestrzeni;

d) system chowu opiera się na maksymalnym wykorzystaniu pastwisk, stosownie do ich dostępności w różnych porach roku;

e) co najmniej 60 % suchej masy dziennej dawki pokarmowej stanowi pasza objętościowa, zielona, susz paszowy lub kiszonka. W odniesieniu do samic jeleniowatych produkujących mleko dopuszcza się obniżenie do 50 % udziału tych pasz maksymalnie przez okres trzech miesięcy podczas wczesnej laktacji;

f) w okresie wegetacji na wybiegu musi być zapewniona możliwość naturalnego wypasu Utrzymywanie zwierząt na wybiegach, które nie są w stanie zapewnić paszy do wypasu, jest zakazane.;

g) dokarmianie jest dozwolone wyłącznie w przypadku niewystarczających możliwości wypasu w związku ze złymi warunkami pogodowymi;

h) zwierzętom trzymanym na wybiegach należy zapewnić czystą i świeżą wodę. W przypadku braku łatwo dostępnego dla zwierząt naturalnego źródła wody należy zapewnić miejsca pojenia zwierząt.

1.9.2.2. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące przepisy:

a) jeleniowate mają zapewnione kryjówki, schronienia i płoty, które nie stanowią zagrożenia dla zwierząt;

b) na wybiegach jeleni zwierzęta muszą móc tarzać się w błocie, co umożliwia im czyszczenie sierści oraz regulację temperatury ciała;

([1]) Dyrektywa Rady 2008/119/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt (Dz.U. L 10 z 15.1.2009, s. 7).

c) we wszystkich pomieszczeniach podłoga jest gładka, ale nie śliska;

d) we wszystkich pomieszczeniach jest wystarczająco dużo wygodnej, czystej i suchej powierzchni do leżenia/wypoczynku o konstrukcji litej bez listew. Na powierzchni wypoczynkowej znajduje się obszerne, suche miejsce do leżenia wyłożone ściółką. Ściółka składa się ze słomy lub innego odpowiedniego naturalnego materiału. Ściółka może być ulepszona i wzbogacona dowolnymi produktami mineralnymi dopuszczonymi na podstawie art. 24 jako nawóz lub środek poprawiający żyzność gleby do stosowania w produkcji ekologicznej;

e) miejsca żywienia zakłada się na obszarach osłoniętych przed działaniem warunków pogodowych i dostępnych zarówno dla zwierząt, jak i opiekujących się nimi ludzi. Podłoże w pobliżu miejsc żywienia jest utwardzone, natomiast paśnik na paszę musi być zadaszony;

f) jeżeli nie można zapewnić stałego dostępu do paszy, miejsca żywienia są tak zaprojektowane, aby wszystkie zwierzęta mogły żywić się jednocześnie.

1.9.3. W przypadku świń

1.9.3.1. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące wymogi:

a) co najmniej 30 % paszy pochodzi z tego samego gospodarstwa lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe lub taka pasza nie jest dostępna, jest produkowane we współpracy z innymi ekologicznymi jednostkami produkcyjnymi lub jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji oraz z podmiotami produkującymi pasze przy użyciu paszy i materiału paszowego z tego samego regionu;

b) do dziennej dawki pokarmowej dodaje się paszę objętościową, zieloną, susz paszowy lub kiszonkę;

c) w przypadku gdy rolnicy nie mogą pozyskać paszy białkowej wyłącznie z produkcji ekologicznej i właściwy organ potwierdził, że ekologiczna pasza białkowa nie jest dostępna w wystarczającej ilości, nieekologiczna pasza białkowa może być stosowana do dnia 31 grudnia 2025 r., pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

(i) jest ona niedostępna w postaci ekologicznej;

(ii) została wyprodukowana lub przygotowana bez rozpuszczalników chemicznych;

(iii) jej zastosowanie ogranicza się do żywienia prosiąt o wadze do 35 kg określonymi związkami białka; oraz

(iv) maksymalny dozwolony odsetek w okresie 12 miesięcy w odniesieniu do tych zwierząt nie przekracza 5 %. Należy obliczyć odsetek suchej masy pasz pochodzenia rolnego.

1.9.3.2. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące przepisy:

a) w pomieszczeniach podłoga jest gładka, ale nie śliska;

b) w pomieszczeniach jest wystarczająco dużo wygodnej, czystej i suchej powierzchni do leżenia lub wypoczynku o konstrukcji litej bez listew. Na powierzchni wypoczynkowej znajduje się obszerne, suche miejsce do leżenia wyłożone ściółką. Ściółka składa się ze słomy lub innego odpowiedniego naturalnego materiału. Ściółka może być ulepszona i wzbogacona dowolnymi produktami mineralnymi dopuszczonymi jako nawóz lub środek poprawiający żyzność gleby do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

c) należy zawsze zapewnić legowisko ze ściółką zrobioną ze słomy lub innego odpowiedniego materiału na tyle duże, aby wszystkie świnie w zagrodzie mogły w tym samym czasie położyć się w sposób powodujący zajęcie przez każdą z nich możliwie największej przestrzeni;

d) lochy utrzymuje się w grupach, z wyjątkiem końcowego okresu ciąży i w okresie karmienia, w którym lochy muszą mieć możliwość swobodnego poruszania się na swoich wybiegach a ich ruchy mogą być ograniczane tylko przez krótki czas;

e) z zastrzeżeniem dodatkowych wymogów dotyczących słomy, kilka dni przed przewidywanym terminem oproszenia, lochom zapewnia się słomę lub inny odpowiedni naturalny materiał w wystarczającej ilości, aby umożliwić im zbudowanie gniazda;

f) wybiegi umożliwiają świniom załatwianie potrzeb fizjologicznych i rycie. Do celów rycia można stosować różne podłoża.

1.9.4. W przypadku drobiu

1.9.4.1. Pochodzenie zwierząt

Aby zapobiec stosowaniu intensywnych metod produkcji, drób chowa się do osiągnięcia minimalnego wieku ubojowego albo utrzymuje się wolno rosnące linie drobiu przystosowane do chowu na otwartej przestrzeni.

Właściwy organ określa kryteria dotyczące linii wolno rosnących lub sporządza wykaz takich linii, a także udostępnia te informacje podmiotom, innym państwom członkowskim i Komisji.

W przypadku gdy dany rolnik nie korzysta z wolno rosnących linii drobiu, obowiązuje następujący minimalny wiek ubojowy:

a) 81 dni w przypadku kurczaków;

b) 150 dni w przypadku kapłonów;

c) 49 dni w przypadku kaczek rasy pekin;

d) 70 dni w przypadku samic kaczki piżmowej;

e) 84 dni w przypadku samców kaczki piżmowej;

f) 92 dni w przypadku kaczek krzyżówek;

g) 94 dni w przypadku perlic;

h) 140 dni w przypadku samców indyka oraz gęsi przeznaczonych do pieczenia; oraz

i) 100 dni w przypadku samic indyka.

1.9.4.2. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące przepisy:

a) co najmniej 30 % paszy pochodzi z samego gospodarstwa lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe lub gdy taka pasza nie jest dostępna, jest produkowane we współpracy z innymi ekologicznymi jednostkami produkcyjnymi lub jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji oraz z podmiotami produkującymi pasze przy użyciu paszy i materiału paszowego z tego samego regionu;

b) do dziennej dawki pokarmowej dodaje się paszę objętościową, zieloną, susz paszowy lub kiszonkę;

c) w przypadku gdy rolnicy nie mogą uzyskać paszy białkowej wyłącznie z produkcji ekologicznej dla gatunków drobiu i właściwy organ potwierdził, że ekologiczna pasza białkowa nie jest dostępna w wystarczającej ilości, nieekologiczna pasza białkowa może być używana do dnia 31 grudnia 2025 r., pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

(i) jest ona niedostępna w postaci ekologicznej;

(ii) została wyprodukowana lub przygotowana bez rozpuszczalników chemicznych;

(iii) jej zastosowanie ogranicza się do żywienia młodego drobiu określonymi związkami białka; oraz

(iv) maksymalny dozwolony odsetek w okresie 12 miesięcy w odniesieniu do tych zwierząt nie przekracza 5 %. Należy obliczyć odsetek suchej masy pasz pochodzenia rolnego.

1.9.4.3. Dobrostan zwierząt

Skubanie żywego drobiu jest zakazane.

1.9.4.4. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące wymogi:

a) co najmniej jedna trzecia powierzchni podłogi jest lita, tj. nie jest zbudowana z listew ani krat, oraz jest pokryta ściółką, taką jak słoma, wióry drzewne, piasek lub torf;

b) w kurnikach dla kur niosek dostępna jest wystarczająco duża powierzchnia do gromadzenia odchodów;

c) budynki opróżnia się ze zwierząt gospodarskich przed wprowadzeniem nowej partii chowanego drobiu. W tym czasie budynki i urządzenia należy wyczyścić i zdezynfekować. Ponadto po zakończeniu chowu każdej partii drobiu zagrody pozostawia się puste przez okres ustalony przez państwa członkowskie w celu odtworzenia roślinności. Wymogi te nie dotyczą przypadków, gdy drób nie jest chowany w partiach, nie jest trzymany na wybiegach i porusza się swobodnie przez cały dzień;

d) drób ma dostęp do terenów na otwartej przestrzeni co najmniej przez jedną trzecią życia. Jednakże kury nioski i drób do uboju muszą mieć dostęp do terenów na otwartej przestrzeni co najmniej przez jedną trzecią życia, z wyjątkiem okresowych ograniczeń nałożonych na podstawie przepisów Unii;

e) w ciągu całego dnia zapewniony jest stały dostęp do otwartej przestrzeni od możliwie jak najwcześniejszego wieku oraz zawsze gdy pozwalają na to warunki fizjologiczne i fizyczne, z wyjątkiem okresowych ograniczeń nałożonych na podstawie przepisów Unii;

f) na zasadzie odstępstwa od pkt 1.6.5 w przypadku ptaków hodowlanych i młodych kur w wieku poniżej 18 tygodni, gdy spełnione są warunki określone w pkt 1.7.3 w odniesieniu do ograniczeń i obowiązków związanych z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt nałożone na podstawie przepisów Unii i gdy w związku z tym ptaki hodowlane i młode kury w wieku poniżej 18 tygodni nie mają dostępu do obszarów na otwartej przestrzeni, wiaty uznaje się za obszary na otwartej przestrzeni i w takich przypadkach są ogrodzone siatkami z drutu oddzielającymi od innych ptaków;

g) obszary na otwartej przestrzeni dla drobiu umożliwiają ptakom łatwy dostęp do odpowiedniej liczby poideł;

h) obszary na otwartej przestrzeni dla drobiu są pokryte głównie roślinnością;

i) jeżeli dostępność pasz występujących na danym obszarze jest ograniczona, na przykład z powodu długoterminowej pokrywy śnieżnej lub suszy, dokarmianie za pomocą paszy objętościowej stanowi część diety drobiu;

j) w przypadku gdy drób jest trzymany w pomieszczeniach zamkniętych w związku z ograniczeniami lub obowiązkami nałożonymi na podstawie przepisów Unii, ptaki mają stały dostęp do wystarczających ilości paszy objętościowej i odpowiedniego materiału pozwalającego na zaspokojenie ich potrzeb etologicznych;

k) ptactwo wodne ma dostęp do strumienia, stawu, jeziora lub sadzawki w każdym przypadku, gdy pozwalają na to warunki pogodowe i higieniczne, tak aby możliwe było zaspokojenie potrzeb specyficznych dla określonych gatunków i spełnienie wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt; gdy warunki pogodowe nie pozwalają na taki dostęp, ptactwo ma dostęp do wody, która umożliwia im zanurzenie głowy i wyczyszczenie upierzenia;

l) światło naturalne może być uzupełnione światłem sztucznym, tak aby maksymalny czas oświetlenia w ciągu doby wynosił 16 godzin z nieprzerwanym co najmniej ośmiogodzinnym okresem odpoczynku nocnego bez światła sztucznego;

m) całkowita powierzchnia użytkowa kurników dla drobiu rzeźnego w jednostce produkcyjnej nie przekracza 1 600 m^2;

n) w jednym pomieszczeniu kurnika nie dopuszcza się więcej niż 3 000 kur niosek.

1.9.5. W przypadku królików

1.9.5.1. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące wymogi:

a) co najmniej 70 % paszy pochodzi z samego gospodarstwa lub, w przypadku gdy nie jest to możliwe lub gdy taka pasza nie jest dostępna, jest produkowane we współpracy z innymi ekologicznymi jednostkami produkcyjnymi lub jednostkami produkcyjnymi w okresie konwersji oraz z podmiotami produkującymi pasze przy użyciu paszy i materiału paszowego z tego samego regionu;

b) króliki mają zapewniony dostęp do pastwisk, kiedy tylko pozwalają na to warunki;

c) system utrzymania opiera się na maksymalnym wykorzystaniu pastwisk, stosownie do ich dostępności w poszczególnych porach roku;

d) gdy trawa nie jest dostępna w dostatecznej ilości, zapewnia się pasze włókniste, taki jak słoma lub siano. Rośliny pastewne stanowią co najmniej 60 % diety.

1.9.5.2. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące wymogi:

a) w pomieszczeniach jest wystarczająco dużo wygodnej, czystej i suchej powierzchni do leżenia/wypoczynku o konstrukcji litej bez listew. Na powierzchni wypoczynkowej znajduje się obszerne, suche miejsce do leżenia wyłożone ściółką. Ściółka składa się ze słomy lub innego odpowiedniego naturalnego materiału. Ściółka może być ulepszona i wzbogacona dowolnymi produktami mineralnymi dopuszczonymi jako nawóz lub środek poprawiający żyzność gleby do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

b) króliki utrzymuje się w grupach;

c) gospodarstwa utrzymują rasy odporne, dostosowane do warunków zewnętrznych;

d) króliki mają dostęp do:

(i) zadaszonego schronienia z ciemnymi kryjówkami;

(ii) wybiegu zewnętrznego z roślinnością, najlepiej do pastwiska;

(iii) podwyższonej platformy, na której mogą siadać, wewnątrz lub na zewnątrz;

(iv) materiału do budowy gniazd dla wszystkich samic karmiących.

1.9.6. W przypadku pszczół

1.9.6.1. Pochodzenie zwierząt

W przypadku pszczelarstwa pierwszeństwo nadaje się gatunkowi Apis mellifera i jego miejscowym ekotypom.

1.9.6.2. Żywienie

W odniesieniu do żywienia stosuje się następujące przepisy:

a) na zakończenie sezonu produkcyjnego ule pozostawia się z zapasem miodu i pyłku dla pszczół wystarczającym do przetrwania zimy;

b) sztuczne dokarmianie rodzin pszczelich dopuszcza się wyłącznie, gdy przetrwanie uli jest zagrożone ze względu na warunki klimatyczne. W takim przypadku w dokarmianiu rodzin pszczelich stosuje się ekologiczny miód, ekologiczny syrop cukrowy lub ekologiczny cukier.

1.9.6.3. Ochrona zdrowia

W odniesieniu do ochrony zdrowia stosuje się następujące przepisy:

a) do celów ochrony ramek, uli i plastrów, w szczególności przed szkodnikami, dopuszcza się wyłącznie stosowanie środków gryzoniobójczych, używanych w pułapkach, i właściwych produktów i substancji dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 9 i 24;

b) dopuszcza się stosowanie środków fizycznych do dezynfekcji pasiek, takich jak stosowanie gorącej pary oraz bezpośredniego opalania;

c) dopuszcza się praktykę niszczenia czerwi wyłącznie w celu odizolowania zakażenia *Varroa destructor*;

d) jeżeli pomimo środków zapobiegawczych rodziny zachorują lub zostaną zainfekowane, natychmiast przystępuje się do ich leczenia i, w razie konieczności, można umieścić je w izolowanych pasiekach;

e) w przypadkach zarażenia *Varroa destructor* dopuszcza się stosowanie kwasu mrówkowego, mlekowego, octowego i szczawiowego, a także mentolu, tymolu, eukaliptolu lub kamfory;

f) jeżeli stosuje się leczenie syntetyzowanymi chemicznie alopatycznymi produktami leczniczymi, w tym antybiotykami, innymi niż produkty i substancje dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 9 i 24, na okres leczenia rodziny poddawane leczeniu umieszcza się w izolowanych pasiekach, a cały wosk wymienia się na wosk pochodzący z pasiek ekologicznych. Następnie dla takich rodzin stosuje się przez okres 12 miesięcy konwersję przewidzianą w pkt 1.2.2.

1.9.6.4. Dobrostan zwierząt

W odniesieniu do pszczelarstwa stosuje się następujące dodatkowe przepisy ogólne:

a) zabrania się niszczenia pszczół na plastrach jako metody związanej ze zbiorem produktów pszczelarskich;

b) zabrania się okaleczania pszczół, takiego jak przycinanie skrzydeł matce pszczelej.

1.9.6.5. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące przepisy:

a) pasieki są umieszczane na obszarach, które zapewniają źródła nektaru i pyłku składające się zasadniczo z roślin uprawianych ekologicznie lub, odpowiednio, z roślinności naturalnej, lub lasów, które nie są zarządzane zgodnie z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej, lub upraw poddawanych jedynie działaniu metod o niewielkim oddziaływaniu na środowisko;

b) pasieki znajdują się w dostatecznej odległości od źródeł mogących prowadzić do zanieczyszczenia produktów pszczelich lub do niskiej zdrowotności pszczół;

c) pasieka jest tak zlokalizowana, aby w promieniu 3 km od pasieki źródłami nektaru i pyłku były zasadniczo rośliny uprawiane metodami ekologicznymi lub roślinność naturalna lub uprawy poddawane jedynie działaniu metod o niewielkim oddziaływaniu na środowisko, odpowiadających metodom określonym w art. 28 i 30 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, które nie stanowią zagrożenia dla kwalifikacji pszczelarstwa jako ekologicznego. Wymogi te nie dotyczą obszarów, na których nie ma kwitnienia lub ule są w stanie uśpienia;

d) ule i materiały stosowane w pszczelarstwie są wykonywane zasadniczo z naturalnych materiałów niestwarzających ryzyka zanieczyszczenia środowiska ani produktów pszczelarskich;

e) wosk pszczeli stosowany do nowych węz pochodzi z ekologicznych jednostek produkcyjnych;

f) w ulach dopuszcza się stosowanie wyłącznie produktów naturalnych, takich jak propolis, wosk i oleje roślinne;

g) zabrania się stosowania syntetycznych repelentów podczas czynności pozyskiwania miodu;

h) zabrania się pozyskiwania miodu z plastrów zawierających czerwie;

i) pszczelarstwo nie jest uznawane za ekologiczne, jeżeli jest prowadzone w regionach lub obszarach wyznaczonych przez państwa członkowskie jako regiony lub obszary, na których pszczelarstwo ekologiczne nie jest możliwe.

Część III: Przepisy dotyczące produkcji alg i zwierząt akwakultury

1. Wymogi ogólne

1.1. Działalność jest zlokalizowana w miejscach, które nie są zanieczyszczone produktami lub substancjami niedopuszczonymi do stosowania w produkcji ekologicznej lub zanieczyszczeniami, które zagrażałyby ekologicznemu charakterowi produktów.

1.2. Ekologiczne i nieekologiczne jednostki produkcyjne są oddzielone odpowiednio, z zachowaniem minimalnych odległości oddzielających określonych przez państwa członkowskie, w przypadku gdy ma to zastosowanie. Oddzielenie takie opiera się na naturalnym ukształtowaniu terenu, osobnych systemach dystrybucji wody, odległościach, prądzie pływowym oraz umieszczeniu ekologicznej jednostki produkcyjnej w górnym lub dolnym biegu. Produkcja alg i akwakultury nie jest uznawana za ekologiczną, jeżeli stosowana jest w miejscach lub na obszarach wyznaczonych przez organy państw członkowskich jako miejsca lub obszary, które nie nadają się do takiej działalności.

1.3. W odniesieniu do każdego nowego podmiotu zgłaszającego działalność w produkcji ekologicznej i produkującego rocznie powyżej 20 ton produktów akwakultury wymagana jest odpowiednia względem wielkości jednostki produkcyjnej ocena środowiskowa, aby zapewnić odpowiednie warunki dla jednostki produkcyjnej i jej bezpośredniego otoczenia oraz określić potencjalne skutki tej działalności. Podmiot przedstawia ocenę środowiskową organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej. Treść oceny środowiskowej opracowuje się na podstawie załącznika IV do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE [1]. Jeżeli jednostka produkcyjna podlegała już wcześniej równoważnej ocenie, zezwala się na wykorzystanie tej oceny do tego celu.

1.4. Niszczenie namorzyn nie jest dozwolone.

1.5. Podmiot przedkłada proporcjonalny względem wielkości jednostki produkcyjnej plan zrównoważonego zarządzania akwakulturą i zbiorami alg.

1.6. Plan jest aktualizowany każdego roku i zawiera szczegóły dotyczące skutków prowadzonej działalności dla środowiska i monitoringu środowiskowego, który należy przeprowadzić, oraz wyszczególnia środki, które należy podjąć w celu zminimalizowania niekorzystnych skutków dla otaczającego środowiska wodnego i lądowego, w tym – w stosownych przypadkach – zrzuty związków odżywczych do środowiska w każdym cyklu produkcyjnym lub rocznie. Plan uwzględnia kwestie nadzoru i napraw sprzętu technicznego.

1.7. Środki obronne i zapobiegawcze przeciwko drapieżnikom stosowane zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG oraz przepisami krajowymi są odnotowywane w planie zrównoważonego zarządzania.

1.8. Podmioty sąsiadujące koordynują, w stosownych przypadkach, sporządzanie planu zarządzania.

1.9. Podmioty gospodarcze w obszarze akwakultury i alg sporządzają w ramach swoich planów zrównoważonego zarządzania harmonogram ograniczania odpadów, który wdrożą wraz z rozpoczęciem działalności. W miarę możliwości używanie ciepła odpadowego jest ograniczone do energii ze źródeł odnawialnych.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U L 26 z 28.1.2012, s. 1).

1.10. Przygotowywanie produktów nieprzetworzonych

Jeżeli czynności związane z przygotowywaniem inne niż przetwarzanie są przeprowadzane na algach lub zwierzętach akwakultury, ogólne wymogi określone w części IV pkt 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 i 2.2.3 stosuje się odpowiednio do takich czynności.

2. Wymogi dotyczące alg

W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 10, 11 i 15 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 1 niniejszej części przepisy ustanowione w niniejszej sekcji stosuje się do ekologicznego zbioru i produkcji alg. Przepisy te stosuje się odpowiednio do produkcji fitoplanktonu.

2.1. Konwersja

2.1.1. Okres konwersji jednostki produkcyjnej do zbioru alg wynosi sześć miesięcy.

2.1.2. Okres konwersji jednostki produkcyjnej do uprawy alg wynosi sześć miesięcy lub jeden pełny cykl produkcyjny, w zależności od tego, co trwa dłużej.

2.2. Przepisy dotyczące produkcji alg

2.2.1. Zbiór naturalnie rosnących alg i ich części uznaje się za produkcję ekologiczną, pod warunkiem że:

a) obszary wzrostu są odpowiednie ze zdrowotnego punktu widzenia oraz są w bardzo dobrym stanie ekologicznym określonym w dyrektywie 2000/60/WE lub ich jakość jest równoważna:

— z obszarami produkcyjnymi klasy A i B na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 ([1]) do dnia 13 grudnia 2019 r., lub

— z odpowiednimi obszarami klasyfikacji określonymi w aktach wykonawczych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 18 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2017/625 z dniem 14 grudnia 2019 r.;

b) zbiór nie wpływa znacząco na równowagę naturalnego ekosystemu ani na utrzymanie gatunków na obszarze zbioru.

2.2.2. Uprawa alg jest prowadzona na obszarach, które – aby mogły być uznane za ekologiczne – pod względem środowiskowym i zdrowotnym są co najmniej równoważne obszarom opisanym w pkt 2.2.1 lit. a). Ponadto zastosowanie mają poniższe przepisy dotyczące produkcji:

a) na wszystkich etapach produkcji – od zbioru alg młodych do zbioru alg dojrzałych – stosuje się praktyki zgodne z zasadami zrównoważonego rozwoju;

b) aby zapewnić utrzymanie szerokiej puli genowej, zbiór młodocianych alg na obszarach ich naturalnego występowania odbywa się regularnie w celu utrzymania i zwiększenia różnorodności zapasów kultur hodowlanych;

c) nawozy stosuje się wyłącznie w obiektach infrastruktury wewnętrznej i tylko wtedy, gdy zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej do tego celu na podstawie art. 24.

2.3. Uprawa alg

2.3.1. W uprawie alg w morzu wykorzystuje się wyłącznie związki odżywcze naturalnie występujące w środowisku lub pochodzące z ekologicznej produkcji zwierząt akwakultury położonej najlepiej w bliskiej odległości jako część systemu polikultury.

2.3.2. W obiektach na lądzie, w których stosuje się zewnętrzne źródła związków odżywczych, poziom związków odżywczych w wodach odpływowych jest możliwy do potwierdzenia i jest taki sam lub niższy niż w wodach wpływających. Można stosować wyłącznie związki odżywcze pochodzenia roślinnego lub mineralnego dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24.

2.3.3. Gęstość uprawy lub intensywność działalności są rejestrowane i utrzymują integralność środowiska wodnego poprzez zapewnienie, aby nie przekraczało się maksymalnej ilości alg, które mogą rosnąć w danym miejscu bez wywierania niekorzystnych skutków dla środowiska.

2.3.4. Sznury oraz pozostały sprzęt wykorzystywane do uprawy alg są, w miarę możliwości, powtórnie wykorzystywane lub poddawane recyklingowi.

2.4. Zrównoważone zbiory alg dziko rosnących

2.4.1. Na początku zbioru alg dokonuje się jednorazowej szacunkowej oceny biomasy.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206).

2.4.2. W jednostce lub w obiektach przechowuje się dokumentację rozliczeniową, na podstawie której podmiot może określić, a organ kontrolny lub jednostka certyfikująca – zweryfikować, czy zbieracze dostarczyli wyłącznie algi dziko rosnące wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2.4.3. Zbiorów dokonuje się w taki sposób, aby zebrane ilości nie wywierały znaczącego oddziaływania na stan środowiska wodnego. W celu zapewnienia, aby algi mogły odrosnąć, oraz w celu zapobiegania przyłowom podejmuje się środki w zakresie elementów, takich jak technika zbierania, minimalna wielkość, wiek, cykle reprodukcyjne lub wielkość pozostających zasobów alg.

2.4.4. Jeżeli zbiorów alg dokonuje się na dzielonym lub wspólnym obszarze zbiorów, dostępna jest dokumentacja opracowana przez odpowiedni organ wyznaczony przez dane państwo członkowskie, wykazująca, że całe zbiory są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

3. Wymogi dotyczące zwierząt akwakultury

W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 10, 11 i 15 oraz, w stosownych przypadkach, w sekcji 1 niniejszej części przepisy ustanowione w niniejszej sekcji stosuje się do ekologicznej produkcji gatunków ryb, skorupiaków, szkarłupni i mięczaków. Przepisy te stosuje się również odpowiednio do produkcji zooplanktonu, mikroskorupiaków, wrotków, robaków i innych zwierząt wodnych przeznaczonych na paszę.

3.1. Wymogi ogólne

3.1.1. Konwersja

Do następujących typów obiektów wykorzystywanych w produkcji w sektorze akwakultury, włącznie z istniejącymi zwierzętami akwakultury, stosuje się następujące okresy konwersji jednostek produkcji akwakultury:

a) dla obiektów, których nie można opróżnić z wody, wyczyścić i zdezynfekować, okres konwersji wynosi 24 miesiące;

b) dla obiektów, które zostały opróżnione lub które były odłogowane, okres konwersji wynosi 12 miesięcy;

c) dla obiektów, które zostały opróżnione, wyczyszczone i zdezynfekowane, okres konwersji wynosi sześć miesięcy;

d) dla obiektów w wodach otwartych, włącznie z urządzeniami produkującymi małże, okres konwersji wynosi trzy miesiące.

3.1.2. Pochodzenie zwierząt akwakultury

3.1.2.1. W odniesieniu do pochodzenia zwierząt akwakultury stosuje się następujące przepisy:

a) akwakultura ekologiczna opiera się na hodowli młodych osobników pochodzących od tarlaków z chowu ekologicznego i z ekologicznych jednostek produkcyjnych;

b) wykorzystuje się gatunki występujące lokalnie, a celem hodowli jest uzyskanie linii lepiej dostosowanych do warunków produkcji, zapewniających zdrowotność i dobrostan zwierząt oraz dobre wykorzystanie zasobów paszowych. Dokumentację potwierdzającą pochodzenie i traktowanie tych zwierząt przedstawia się do kontroli właściwemu organowi lub, w stosownych przypadkach, organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej;

c) wybiera się takie gatunki, które są odporne i których produkcja nie spowoduje znaczących szkód w stadach dziko żyjących;

d) do celów hodowli schwytane na wolności dzikie zwierzęta lub nieekologiczne zwierzęta akwakultury można wprowadzać do gospodarstwa jedynie w należycie uzasadnionych przypadkach, kiedy niedostępna jest hodowla ekologiczna lub jeżeli do jednostki produkcyjnej wprowadzana jest nowa pula genetyczna stada do celów hodowlanych po otrzymaniu zezwolenia właściwego organu, w celu poprawy jakości genetycznej stada. Zwierzęta te są utrzymywane w warunkach zarządzania ekologicznego przez co najmniej trzy miesiące, zanim można je wykorzystać do celów reprodukcyjnych. W przypadku zwierząt, które są wymienione na „czerwonej liście gatunków zagrożonych" IUCN, zezwolenie na stosowanie osobników schwytanych na wolności może zostać przyznane wyłącznie w kontekście programów ochrony uznanych przez odpowiedni organ publiczny odpowiedzialny za ochronę;

e) w celach odchowu zbiór dziko żyjących młodych osobników akwakultury jest w szczególności ograniczony do następujących przypadków:

(i) naturalny napływ ryb lub larw skorupiaków i młodych osobników w trakcie napełniania stawów, systemów zamkniętych i zagród;

(ii) obsadzenie dzikim narybkiem lub larwami skorupiaków z gatunków niewymienionych na „czerwonej liście gatunków zagrożonych" IUCN w ekstensywnych jednostkach akwakultury na terenach podmokłych, takich jak w słonawych stawach, w obszarach pływowych i lagunach przybrzeżnych, pod warunkiem że:

— dane obsadzenie jest zgodne ze środkami zarządzania zatwierdzonymi przez odpowiednie organy w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji danych gatunków, oraz

— zwierzęta są żywione wyłącznie paszą naturalnie dostępną w środowisku;

Na zasadzie odstępstwa od lit. a) do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzanie w celach odchowu w ekologicznej jednostce produkcyjnej maksymalnie 50 % młodych nieekologicznych, które należą do gatunków, których produkcja nie jest rozwinięta w Unii" pod warunkiem że co najmniej ostatnie dwie trzecie trwania cyklu produkcyjnego odbywa się w ramach zarządzania ekologicznego. Takie odstępstwo może zostać przyznane na maksymalnie dwa lata i nie jest odnawialne.

W przypadku gospodarstw akwakultury zlokalizowanych poza Unią takie odstępstwo może zostać przyznane wyłącznie przez organy kontrolne lub jednostki certyfikujące uznane zgodnie z art. 46 ust. 1 w odniesieniu do gatunków, które nie zostały wyhodowane jako ekologiczne na terytorium kraju, w którym zlokalizowane jest gospodarstwo, ani w Unii. Takie odstępstwo może zostać przyznane na maksymalnie dwa lata i nie jest odnawialne.

3.1.2.2. W odniesieniu do rozmnażania mają zastosowanie następujące wymogi:

a) nie stosuje się hormonów ani substancji pochodnych od hormonów;

b) nie stosuje się sztucznej indukcji poliploidów, sztucznego krzyżowania, klonowania ani produkcji linii jednopłciowych, z wyjątkiem metody ręcznego sortowania;

c) dokonuje się wyboru odpowiednich linii.

3.1.3. Żywienie

3.1.3.1. W odniesieniu do paszy dla ryb, skorupiaków i szkarłupni stosuje się następujące wymogi:

a) zwierzęta są żywione paszami zaspokajającymi potrzeby żywieniowe zwierząt na poszczególnych etapach ich rozwoju;

b) sposób żywienia określa się zgodnie z następującymi priorytetami:

(i) zdrowie i dobrostan zwierząt;

(ii) wysoka jakość, włącznie ze składem odżywczym produktu, która zapewnia wysoką jakość końcowego produktu spożywczego;

(iii) niewielkie oddziaływanie na środowisko;

c) roślinny składnik paszy jest ekologiczny, a składnik paszy uzyskany ze zwierząt akwakultury jest produktem akwakultury ekologicznej lub rybołówstwa certyfikowanego jako zrównoważony, w ramach systemu uznanego przez właściwy organ zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013;

d) stosowanie nieekologicznych materiałów paszowych pochodzenia roślinnego, pochodzenia zwierzęcego, z alg lub z drożdży, materiałów paszowych pochodzenia mineralnego lub mikrobiologicznego, dodatków paszowych oraz substancji pomocniczych w przetwórstwie jest dozwolone wyłącznie w przypadku, gdy zostały one dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

e) nie stosuje się stymulatorów wzrostu ani syntetycznych aminokwasów.

3.1.3.2. W odniesieniu do małż i innych gatunków, które nie są żywione przez człowieka, lecz żywiących się naturalnym planktonem zastosowanie mają następujące przepisy:

a) takie zwierzęta filtrujące zaspokajają wszystkie swoje wymogi żywieniowe ze środowiska naturalnego, z wyjątkiem młodych osobników utrzymywanych w wylęgarniach i podchowalniach;

b) obszary dorastania są odpowiednie ze zdrowotnego punktu widzenia i są w bardzo dobrym stanie ekologicznym określonym w dyrektywie 2000/60/WE albo w dobrym stanie środowiska zdefiniowanym w dyrektywie 2008/56/WE lub ich jakość jest równoważna względem:

— obszarów produkcyjnych klasy A na mocy rozporządzenia (WE) 854/2004 do dnia 13 grudnia 2019 r., lub

— odpowiednich obszarów klasyfikacji określonych w aktach wykonawczych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 18 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2017/625 z dniem 14 grudnia 2019 r.

3.1.3.3. Szczegółowe przepisy dotyczące pasz dla mięsożernych zwierząt akwakultury

Pasza dla mięsożernych zwierząt akwakultury pochodzi ze źródeł wykorzystywanych zgodnie z następującymi priorytetami:

a) ekologiczna pasza pochodząca z akwakultury;

b) mączka rybna i olej rybny z ekologicznych okrawków akwakultury pochodzących z ryb, skorupiaków lub mięczaków;

c) mączka rybna i olej rybny oraz materiały paszowe pochodzenia rybnego z okrawków ryb, skorupiaków lub mięczaków już złowionych do spożycia przez ludzi w ramach zrównoważonego rybołówstwa;

d) mączka rybna i olej rybny oraz materiały paszowe pochodzenia rybnego z całych ryb, skorupiaków lub mięczaków złowionych w ramach zrównoważonego rybołówstwa i nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi;

e) ekologiczne materiały paszowe pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego; udział materiału roślinnego nie przekracza 60 % wszystkich składników.

3.1.3.4. Szczegółowe przepisy dotyczące pasz dla niektórych zwierząt akwakultury

Na etapie wzrostowym ryby w wodach lądowych, krewetki z rodziny Penaeidae i krewetki słodkowodne i słodkowodne ryby tropikalne są żywione w następujący sposób:

a) paszą naturalnie dostępną w stawach i jeziorach;

b) jeżeli pasza naturalna, o której mowa w lit. a) nie jest dostępna w wystarczających ilościach, można stosować ekologiczne pasze pochodzenia roślinnego, najlepiej z upraw tego samego gospodarstwa, lub algi. Podmioty prowadzą dokumentację potwierdzającą potrzebę użycia dodatkowej paszy;

c) jeżeli pasza naturalna jest uzupełniana zgodnie z lit. b):

(i) dzienna dawka pokarmowa dla krewetek z rodziny Penaeidae i krewetek słodkowodnych (*Macrobrachium* spp.) może zawierać maksymalnie 25 % mączki rybnej i 10 % oleju rybnego pochodzących ze zrównoważonego rybołówstwa;

(ii) dzienna dawka pokarmowa dla suma panga (*Pangasius* spp.) może zawierać maksymalnie 10 % mączki rybnej lub oleju rybnego pochodzących ze zrównoważonego rybołówstwa.

3.1.4. Ochrona zdrowia

3.1.4.1. Zapobieganie chorobom

W odniesieniu do zapobiegania chorobom stosuje się następujące przepisy:

a) zapobieganie chorobom opiera się na utrzymywaniu zwierząt w optymalnych warunkach, z uwzględnieniem między innymi wymogów danego gatunku co do dobrej jakości wody, przepływu i wymiany wody, na optymalnym projekcie gospodarstw, na stosowaniu dobrych praktyk w zakresie hodowli i gospodarowania, w tym regularnego czyszczenia i dezynfekcji obiektów, na używaniu pasz wysokiej jakości, na zapewnieniu odpowiedniej gęstości obsady oraz na odpowiednim doborze ras i linii;

b) dozwolone jest stosowanie immunologicznych leków weterynaryjnych;

c) plan zarządzania w zakresie zdrowia zwierząt zawiera szczegóły dotyczące bezpieczeństwa biologicznego i praktyk zapobiegania chorobom włącznie z pisemną umową na doradztwo zdrowotne proporcjonalne do wielkości jednostki produkcyjnej podpisaną z wykwalifikowanymi służbami zajmującymi się zdrowiem zwierząt akwakultury i wizytującymi gospodarstwo z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku, a w przypadku małży – nie mniejszą niż raz na dwa lata;

d) odpowiednio czyści się i dezynfekuje urządzenia, w których utrzymuje się zwierzęta, sprzęt i narzędzia;

e) organizmy porastające usuwa się wyłącznie mechanicznie lub ręcznie i w stosownych przypadkach wrzuca ponownie do morza w pewnej odległości od gospodarstwa;

f) można stosować wyłącznie środki do czyszczenia i dezynfekcji sprzętu i obiektów dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

g) w odniesieniu do odłogowania stosuje się następujące przepisy:

(i) właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, organ kontrolny lub jednostka certyfikująca określa, czy konieczny jest okres odłogowania, oraz określa jego długość, co należy stosować i dokumentować po każdym cyklu produkcyjnym w systemie zamkniętym na otwartych wodach;

(ii) jego stosowanie nie jest obowiązkowe w chowie mięczaków;

(iii) w trakcie odłogowania klatki lub inne konstrukcje stosowane w produkcji zwierząt akwakultury są opróżnianie, dezynfekowane i pozostawiane puste do czasu ich kolejnego użycia;

h) w stosownych przypadkach niezjedzoną paszę dla ryb, odchody oraz martwe zwierzęta należy bezzwłocznie usunąć, aby uniknąć ryzyka znaczącej szkody dla środowiska w odniesieniu do stanu jakości wód, ograniczyć do minimum zagrożenie chorobami oraz uniknąć przyciągania owadów i gryzoni;

i) światło ultrafioletowe i ozon można stosować wyłącznie w wylęgarniach i podchowalniach;

j) ze względu na biologiczną kontrolę ektopasożytów preferuje się stosowanie ryb-czyścicieli oraz roztworów wody słodkiej, wody morskiej i chlorku sodu.

3.1.4.2. Opieka weterynaryjna

W odniesieniu do opieki weterynaryjnej mają zastosowanie następujące przepisy:

a) choroby leczy się natychmiast, aby zapobiec cierpieniu zwierząt; jeżeli stosowanie produktów fitoterapeutycznych, homeopatycznych i innych jest nieodpowiednie, w razie konieczności, przy spełnieniu rygorystycznych warunków oraz na odpowiedzialność weterynarza, można stosować syntetyzowane chemicznie alopatyczne weterynaryjne produkty lecznicze, w tym antybiotyki. W stosownych przypadkach zostają określone ograniczenia w odniesieniu do cyklów leczenia oraz okresów karencji;

b) dozwolone są zabiegi związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt wymagane na podstawie przepisów Unii;

c) jeżeli pomimo środków zapobiegawczych służących ochronie zdrowia zwierząt, o którym mowa w pkt 3.1.4.1 występuje problem zdrowotny, można stosować leczenie weterynaryjne zgodnie z następującą kolejnością:

(i) substancje pochodzenia roślinnego, zwierzęcego lub mineralne w roztworze homeopatycznym;

(ii) rośliny i wyciągi z nich bez działania znieczulającego; oraz

(iii) substancje, takie jak pierwiastki śladowe, metale, naturalne immunostymulanty lub dozwolone probiotyki;

d) stosowanie leczenia alopatycznego jest ograniczone do dwóch serii rocznie z wyjątkiem szczepień i obowiązkowych programów zwalczania chorób. Jeżeli jednak cykl produkcyjny jest krótszy niż jeden rok, leczenie alopatyczne może być zastosowane tylko jeden raz. Jeżeli zostaną przekroczone wskazane ograniczenia dotyczące leczenia alopatycznego, dane zwierzęta akwakultury nie są wprowadzane do obrotu jako produkty ekologiczne;

e) środki przeciwko pasożytom, inne niż obowiązkowe programy kontroli chorób stosowane przez państwa członkowskie, można stosować dwa razy do roku lub jeden raz w roku w przypadku cyklu produkcyjnego krótszego niż 18 miesięcy;

f) okres karencji weterynaryjnego leczenia alopatycznego i leczenia przeciwko pasożytom zgodnie z lit. d), włącznie z leczeniem w ramach obowiązkowych programów kontroli i zwalczania chorób, jest dwukrotnie dłuższy niż okres karencji, o którym mowa w art. 11 dyrektywy 2001/82/WE, lub wynosi 48 godzin, jeżeli taki okres nie został określony;

g) wszelkie stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych, zgłasza się właściwemu organowi lub, w stosownych przypadkach, organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej przed wprowadzeniem zwierząt do obrotu jako produktów ekologicznych. Stado poddane leczeniu jest wyraźnie identyfikowalne.

3.1.5. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

3.1.5.1. Zakazane są zamknięte urządzenia produkcji zwierzęcej w sektorze akwakultury z systemem recyrkulacji, z wyjątkiem wylęgarni i podchowalni lub do produkcji gatunków przeznaczonych na paszę ekologiczną.

3.1.5.2. Sztuczne podgrzewanie lub schładzanie wody dozwolone jest wyłącznie w wylęgarniach i podchowalniach. Naturalnej wody z odwiertów geotermalnych można używać do podgrzewania lub schładzania wody na wszystkich etapach produkcji.

3.1.5.3 Środowisko zwierząt akwakultury jest zaprojektowane w taki sposób, aby – zgodnie ze szczególnymi potrzebami określonych gatunków – zwierzęta akwakultury:

a) dysponowały wystarczającą dla ich dobrostanu przestrzenią oraz była stosowana odpowiednia gęstość obsady określona w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 15 ust. 3;

b) przebywały w wodzie o dobrej jakości, charakteryzującej się między innymi odpowiednim przepływem i wymianą, wystarczającą zawartością tlenu i utrzymującej niski poziom metabolitów;

c) były utrzymywane w temperaturze i warunkach oświetlenia zgodnie z wymogami dla danego gatunku i z uwzględnieniem lokalizacji geograficznej.

Uwzględniając wpływ gęstości obsady na dobrostan produkowanych ryb, monitoruje się i bierze pod uwagę stan ryb (uszkodzenia płetw, inne zranienia, tempo wzrostu, zachowanie i ogólny stan zdrowia) oraz jakość wody.

W przypadku ryb słodkowodnych rodzaj dna jest możliwie zbliżony do występującego w warunkach naturalnych.

W przypadku karpia i gatunków pokrewnych:

— dno stanowi naturalna gleba,

— organiczne i mineralne nawożenie stawów i jezior przeprowadza się tylko przy użyciu nawozów i środków poprawiających właściwości gleby dopuszczonych do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24, przy maksymalnym użyciu 20 kg azotu na ha,

— zakazuje się stosowania środków syntezy chemicznej do kontroli roślinności wodnej i szaty roślinnej znajdującej się w wodach służących do produkcji.

3.1.5.4. Projekt i budowa zamkniętych systemów wodnych uwzględniają przepływy wody i parametry fizjochemiczne zapewniające zwierzętom dobry stan zdrowia i dobrostan oraz zaspokajające ich potrzeby behawioralne.

Należy przestrzegać szczególnych warunków dla systemów produkcji i systemów zamkniętych dotyczących gatunków lub grup gatunków ustanowionych w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 15 ust. 3.

3.1.5.5. Jednostki prowadzące chów na lądzie spełniają następujące warunki:

a) systemy przepływowe pozwalają na monitorowanie i kontrolę prędkości przepływu oraz jakości wody zarówno wpływającej, jak i wypływającej;

b) co najmniej 10 % obrzeża („miejsca styku woda-ląd") ma naturalną roślinność.

3.1.5.6. Systemy zamknięte na morzu spełniają następujące warunki:

a) są położone w miejscach, gdzie prędkość przepływu wody, głębokość i stopień wymiany wody w zbiorniku są odpowiednie dla ograniczenia do minimum oddziaływania na dno morza i otaczające wody;

b) posiadają klatki, których projekt, budowa i utrzymanie są odpowiednie do warunków środowiska, w którym się znajdują.

3.1.5.7. Zamknięte systemy są zaprojektowane, umiejscowione i obsługiwane w sposób ograniczający do minimum ryzyko ucieczki zwierząt.

3.1.5.8. Jeżeli ryby lub skorupiaki uciekną, podejmuje się odpowiednie działania w celu ograniczenia ich oddziaływania na lokalny ekosystem, włącznie z odłowieniem, w stosownych przypadkach. Zachowuje się dokumentację dotyczącą podjętych działań.

3.1.5.9. W odniesieniu do produkcji zwierząt akwakultury prowadzonej w stawach rybnych, basenach lub torach wodnych, gospodarstwa są wyposażone w podłoża stanowiące naturalny filtr, stawy osadowe, filtry biologiczne lub filtry mechaniczne, które będą zbierać odpadowe związki odżywcze, albo wykorzystują algi lub zwierzęta (małże), które przyczyniają się do poprawy jakości wód odpływowych. W stosownych przypadkach monitorowanie wód odpływowych prowadzi się w regularnych odstępach czasu.

3.1.6. Dobrostan zwierząt

3.1.6.1. Wszystkie osoby zajmujące się utrzymywaniem zwierząt akwakultury mają niezbędną podstawową wiedzę na temat zdrowia zwierząt i ich potrzeb związanych z dobrostanem, a także umiejętności w tych dziedzinach.

3.1.6.2. Wszelkie czynności przy zwierzętach akwakultury należy ograniczyć do minimum i wykonywać je bardzo ostrożnie. Należy używać odpowiednich narzędzi i procedur, dzięki którym unika się stresu i szkód fizycznych związanych z tymi czynnościami. Z każdym osobnikiem należy się obchodzić w taki sposób, aby ograniczyć do minimum szkody fizyczne i stres, i w znieczuleniu, jeżeli wskazane. Działania związane z sortowaniem ogranicza się do minimum i na tyle, ile wymaga zapewnienie rybom dobrostanu.

3.1.6.3. Stosowanie sztucznego oświetlenia ogranicza się w następujący sposób:

a) przedłużenie czasu naturalnego światła dziennego nie przekracza określonego maksimum uwzględniającego potrzeby etologiczne, warunki geograficzne i ogólne zdrowie zwierząt; maksimum to nie może przekraczać 14 godzin dziennie z wyjątkiem, gdy jest to konieczne do celów reprodukcyjnych;

b) unika się nagłych zmian w intensywności światła w chwili zmiany oświetlenia poprzez stosowanie ściemniaczy lub dyskretnego oświetlenia.

3.1.6.4. W celu zapewnienia zwierzętom dobrostanu i zdrowia zezwala się na napowietrzanie. Mechaniczne napowietrzacze są w miarę możliwości zasilane energią ze źródeł odnawialnych.

3.1.6.5. Tlen może być stosowany wyłącznie w sytuacjach związanych z wymogami dotyczącymi zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz wyłącznie w krytycznych okresach produkcji lub transportu w następujących przypadkach:

a) wyjątkowe przypadki zmiany temperatury, spadku ciśnienia atmosferycznego lub przypadkowego zanieczyszczenia wody;

b) sporadyczne czynności związane z zarządzaniem stadem, takie jak pobieranie próbek i sortowanie;

c) w celu zapewnienia przetrwania stada w gospodarstwie.

3.1.6.6. Podejmuje się odpowiednie środki w celu ograniczenia do minimum czasu transportu zwierząt akwakultury.

3.1.6.7. Wszelkiego rodzaju cierpienie ogranicza się do minimum w trakcie całego życia zwierzęcia, w tym podczas uboju.

3.1.6.8. Ablacja słupka ocznego, w tym wszelkie podobne praktyki, takie jak podwiązywanie, nacinanie i zaciskanie, są zabronione.

3.1.6.9. Stosuje się takie techniki uboju, w których ryby natychmiast tracą przytomność i stają się nieczułe na ból. Zabiegi przed ubojem wykonuje się w sposób pozwalający uniknąć zranienia przy jednoczesnym ograniczeniu do minimum cierpienia i stresu. Przy określaniu optymalnych metod uboju bierze się pod uwagę różnice w wielkości ryb, w gatunkach oraz miejscach produkcji.

3.2. Szczegółowe przepisy dotyczące mięczaków

3.2.1. Pochodzenie jaj lub larw

W odniesieniu do pochodzenia jaj lub larw stosuje się następujące przepisy:

a) jaja lub larwy osobników dzikożyjących spoza granic jednostki produkcyjnej mogą być stosowane w przypadku małży, jeżeli nie stanowi to znaczącej szkody dla środowiska, jest dozwolone przez miejscowe prawodawstwo, a jaja lub larwy osobników dzikożyjących pochodzą z:

(i) kolonii, które raczej nie przetrwają w warunkach zimowych lub stanowią nadwyżkę w stosunku do zapotrzebowania; lub

(ii) naturalnych zarodków skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych osiadłych na kolektorach;

b) w przypadku ostrygi wielkiej (Crassostrea gigas) preferuje się stada hodowane selektywnie, aby ograniczyć składanie ikry na wolności;

c) zachowuje się dokumentację w zakresie tego, jak, gdzie i kiedy zebrano jaja lub larwy osobników dzikożyjących, aby umożliwić identyfikowalność do obszaru zebrania;

d) jaja lub larwy osobników dzikożyjących mogą być zbierane wyłącznie po udzieleniu zezwolenia przez właściwy organ.

3.2.2. Pomieszczenia i praktyki gospodarskie

W odniesieniu do pomieszczeń i praktyk gospodarskich stosuje się następujące przepisy:

a) produkcję można prowadzić na tym samym obszarze wód co ekologiczny chów ryb i ekologiczną produkcję alg w systemie polikultury, co należy udokumentować w planie zrównoważonego zarządzania. Chów małży można również prowadzić w polikulturze razem z chowem ślimaków, takich jak pobrzeżek;

b) ekologiczna produkcja małży jest prowadzona na obszarach wyznaczonych słupkami, pływakami lub innymi wyraźnymi oznaczeniami i, w stosownych przypadkach, ograniczonych workami siatkowymi, klatkami lub innymi sztucznymi strukturami;

c) w ekologicznym chowie skorupiaków, mięczaków i innych bezkręgowców wodnych ogranicza się do minimum ryzyko dla gatunków chronionych. Jeżeli stosuje się sieci przeciwko drapieżnikom, to ich budowa nie powoduje urazów u ptaków nurkujących.

3.2.3. Chów

W odniesieniu do chowu stosuje się następujące przepisy:

a) chów na sznurach lub innymi metodami wymienionymi w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 15 ust. 3, może być stosowany w produkcji ekologicznej;

b) chów mięczaków na dnie jest dozwolony jedynie, w przypadku gdy w miejscach zbierania i chowu nie wywiera on znaczącego oddziaływania na środowisko. Analiza oddziaływania i sprawozdanie będące dowodem minimalnego oddziaływania na środowisko są dodawane jako osobny rozdział do planu zrównoważonego zarządzania i przekazywane przez podmiot właściwemu organowi lub, w stosownych przypadkach, organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej przed rozpoczęciem działań.

3.2.4. Zarządzanie

W odniesieniu do zarządzania stosuje się następujące przepisy:

a) gęstość obsady w produkcji nie przekracza gęstości obsady nieekologicznych mięczaków w danym miejscu. Sortowania, przerzedzania i dostosowywania gęstości obsady dokonuje się w odniesieniu do biomasy i w celu zapewnienia dobrostanu zwierząt oraz wysokiej jakości produktów;

b) organizmy porastające usuwa się mechanicznie lub ręcznie i w stosownych przypadkach wrzuca ponownie do morza z dala od miejsca produkcji mięczaków. W trakcie cyklu produkcji mięczaki można potraktować jeden raz roztworem wapna w celu kontroli konkurujących organizmów porastających.

3.2.5. Szczegółowe przepisy dotyczące chowu ostryg

Dozwolony jest chów w koszach na stelażach. Takie lub inne konstrukcje, w których utrzymywane są ostrygi, są rozstawione w taki sposób, aby uniknąć tworzenia całkowitej bariery wzdłuż linii brzegowej. Stado umieszcza się ostrożnie na podłożu zależnie od prądu pływowego w celu optymalizacji produkcji. Produkcja spełnia wymogi określone w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 15 ust. 3.

Część IV: Przepisy dotyczące produkcji żywności przetworzonej

W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 11 i 16 wymogi ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji żywności przetworzonej.

1. Ogólne wymogi dotyczące produkcji żywności przetworzonej

1.1. Dodatki do żywności i substancje pomocnicze w przetwórstwie oraz inne substancje i składniki stosowane w przetwórstwie żywności, a także inne praktyki stosowane w przetwórstwie, takie jak wędzenie, spełniają zasady dobrej praktyki produkcyjnej ([1]).

1.2. Podmioty produkujące żywność przetworzoną ustanawiają i uaktualniają odpowiednie procedury opierające się na systematycznej identyfikacji krytycznych etapów przetwórstwa.

([1]) Dobre praktyki produkcyjne (GMP) zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2023/2006 z dnia 22 grudnia 2006 r. w sprawie dobrej praktyki produkcyjnej w odniesieniu do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, s. 75).

1.3. Stosowanie procedur, o których mowa w pkt 1.2, zapewnia, że wytwarzane produkty przetworzone są zawsze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

1.4. Podmioty przestrzegają procedur, o których mowa w pkt 1.2, i bez uszczerbku dla art. 28 wdrażają te procedury, a w szczególności:

a) podejmują środki ostrożności;

b) wdrażają odpowiednie działania w zakresie czyszczenia, monitorują ich skuteczność i zachowują dokumentację tych działań;

c) zapewniają, by produkty nieekologiczne nie były wprowadzane do obrotu z oznaczeniem odnoszącym się do produkcji ekologicznej.

1.5. Podczas przygotowywania przetwarzane produkty ekologiczne, w okresie konwersji i nieekologiczne są oddzielone od siebie w czasie lub przestrzeni. Jeżeli w danej jednostce przetwórczej są przetwarzane lub przechowywane produkty ekologiczne, w okresie konwersji lub nieekologiczne w jakiejkolwiek ich kombinacji, podmiot:

a) informuje o tym odpowiednio właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą;

b) prowadzi działania w sposób ciągły aż do całkowitego zakończenia ich produkcji w sposób zapewniający ich oddzielenie w czasie lub przestrzeni od podobnych działań wykonywanych na produktach wszelkiego innego rodzaju (ekologicznych, w okresie konwersji lub nieekologicznych);

c) przed działaniami i po ich zakończeniu przechowuje produkty ekologiczne, produkty w okresie konwersji i produkty nieekologiczne w sposób zapewniający ich oddzielenie od siebie w czasie lub przestrzeni;

d) udostępnia aktualizowany rejestr wszystkich działań i przetworzonych ilości;

e) podejmuje konieczne środki w celu zapewnienia możliwości identyfikacji partii i uniknięcia mieszania się lub zamiany produktów ekologicznych, w okresie konwersji i nieekologicznych;

f) prowadzi działania na produktach ekologicznych lub produktach w okresie konwersji wyłącznie po odpowiednim oczyszczeniu sprzętu produkcyjnego.

1.6. Nie stosuje się produktów, substancji i technik, które odtwarzają właściwości utracone w trakcie przetwarzania i składowania żywności ekologicznej, naprawiają skutki zaniedbań zaistniałych w trakcie przetwarzania żywności ekologicznej lub w inny sposób mogą wprowadzać w błąd w kwestii prawdziwej natury produktów, które mają być wprowadzane do obrotu jako żywność ekologiczna.

2. Szczegółowe wymogi dotyczące produkcji żywności przetworzonej

2.1. W odniesieniu do składu przetworzonej żywności ekologicznej spełnione są następujące warunki:

a) dany produkt wytwarzany jest głównie ze składników pochodzenia rolnego lub z produktów przeznaczonych do wykorzystania jako żywność wymienionych w załączniku I; w celu stwierdzenia, czy produkt został wyprodukowany głównie z tych produktów, pod uwagę nie bierze się dodatków w postaci wody i soli;

b) składnik ekologiczny nie występuje wraz z takim samym składnikiem w postaci nieekologicznej;

c) składnik w okresie konwersji nie występuje wraz z takim samym składnikiem w postaci ekologicznej lub nieekologicznej.

2.2. Użycie niektórych produktów i substancji w przetwórstwie spożywczym

2.2.1. W przetwórstwie spożywczym, z wyjątkiem produktów i substancji z sektora wina, do których stosuje się część VI pkt 2, z wyjątkiem drożdży, do których stosuje się część VII pkt 1.3, mogą być stosowane tylko dodatki do żywności, substancje pomocnicze w przetwórstwie i nieekologiczne składniki pochodzenia rolnego dopuszczone na podstawie art. 24 lub 25 do stosowania w produkcji ekologicznej oraz produkty i substancje, o których mowa w pkt 2.2.2.

2.2.2. W przetwórstwie spożywczym zezwala się na użycie następujących produktów i substancji:

a) preparatów na bazie mikroorganizmów i enzymów spożywczych zwyczajowo stosowanych w przetwórstwie spożywczym pod warunkiem że enzymy spożywcze, które mają zostać użyte jako dodatki do żywności, zostały dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

b) substancji i produktów zdefiniowanych w art. 3 ust. 2 lit. c) i lit. d) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1334/2008 znakowanych jako naturalne substancje aromatyczne lub naturalne preparaty aromatyczne zgodnie z art. 16 ust. 2, 3 i 4 tego rozporządzenia;

c) barwników do znakowania mięsa i jaj zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1333/2008;

d) naturalnych barwników i naturalnych substancji powlekających w przypadku tradycyjnego dekoracyjnego barwienia skorup gotowanych jaj, wytwarzanych w celu wprowadzenia ich do obrotu w pewnym okresie roku;

e) wody pitnej i ekologicznej lub nieekologicznej soli (zawierającej jako główny składnik chlorek sodu lub potasu), powszechnie stosowanych w przetwórstwie spożywczym;

f) minerałów (wraz z pierwiastkami śladowymi), witamin, aminokwasów i mikroelementów, pod warunkiem że:

(i) ich użycie w żywności przeznaczonej do normalnego spożycia jest „bezpośrednio prawnie wymagane" w znaczeniu, że jest bezpośrednio wymagane przepisami prawa Unii lub przepisami prawa krajowego zgodnymi z prawem Unii, z tym skutkiem, że żywność ta nie może w ogóle być wprowadzona do obrotu jako żywność przeznaczona do normalnego spożycia, jeżeli te minerały, witaminy, aminokwasy lub mikroelementy nie zostaną dodane; lub

(ii) jeżeli chodzi o żywność wprowadzoną do obrotu jako mającą szczególne cechy lub skutki zdrowotne lub żywieniowe lub w odniesieniu do potrzeb określonych grup konsumentów:

— w produktach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 ([1]), ich stosowanie jest dozwolone na mocy tego rozporządzenia i aktów przyjętych na podstawie jego art. 11 ust. 1 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tych produktów, lub

— w produktach objętych dyrektywą Komisji 2006/125/WE ([2]), ich stosowanie jest dozwolone na mocy tej dyrektywy.

2.2.3. Wyłącznie produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji dopuszczone do stosowania w przetwarzaniu na podstawie art. 24 mogą być stosowane do tego celu.

2.2.4. Do celów obliczenia, o którym mowa w art. 30 ust. 5, stosuje się następujące wymogi:

a) niektóre dodatki do żywności dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24 zalicza się do składników pochodzenia rolnego;

b) preparaty i substancje, o których mowa w pkt 2.2.2 lit. a), c), d), e) i f), nie są zaliczane do składników pochodzenia rolnego;

c) drożdże i produkty drożdżowe zalicza się do składników pochodzenia rolnego.

Część V: Przepisy dotyczące produkcji przetworzonej paszy

W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 11 i 17 przepisy ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji przetworzonej paszy.

1. Ogólne wymogi dotyczące produkcji przetworzonej paszy

1.1. Dodatki paszowe, substancje pomocnicze w przetwórstwie oraz inne substancje i składniki stosowane w przetwórstwie pasz, a także inne praktyki stosowane w przetwórstwie, takie jak wędzenie, spełniają zasady dobrej praktyki produkcyjnej.

1.2. Podmioty produkujące przetworzoną paszę ustanawiają i uaktualniają odpowiednie procedury opierające się na systematycznej identyfikacji krytycznych etapów przetwórstwa.

1.3. Stosowanie procedur, o których mowa w pkt 1.2, zapewnia, że wytwarzane produkty przetworzone są zawsze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

1.4. Podmioty przestrzegają procedur, o których mowa w pkt 1.2, i wdrażają te procedury bez uszczerbku dla art. 28, w szczególności:

a) podejmują środki ostrożności;

b) wdrażają odpowiednie działania w zakresie czyszczenia, monitorują ich skuteczność i zachowują dotyczącą ich dokumentację;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylające dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 35).

([2]) Dyrektywa Komisji 2006/125/WE z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie przetworzonej żywności na bazie zbóż oraz żywności dla niemowląt i małych dzieci (Dz.U. L 339 z 6.12.2006, s. 16).

c) zapewniają, by produkty nieekologiczne nie były wprowadzane do obrotu z oznaczeniem odnoszącym się do produkcji ekologicznej.

1.5. Podczas przygotowywania przetwarzane produkty ekologiczne, w okresie konwersji i nieekologiczne są oddzielone od siebie w czasie lub przestrzeni. Jeżeli w danej jednostce przetwórczej są przetwarzane lub przechowywane produkty ekologiczne, w okresie konwersji lub nieekologiczne, w jakiejkolwiek ich kombinacji, podmiot:

a) informuje o tym odpowiednio organ kontrolny lub jednostkę certyfikującą;

b) prowadzi działania w sposób ciągły aż do ich całkowitego zakończenia w sposób zapewniający ich oddzielenie w czasie lub przestrzeni od podobnych działań wykonywanych na produktach wszelkiego innego rodzaju (ekologicznych, w okresie konwersji lub nieekologicznych);

c) przed działaniami i po ich zakończeniu przechowuje produkty ekologiczne, produkty w okresie konwersji i produkty nieekologiczne, w sposób zapewniający ich oddzielenie od siebie w czasie lub przestrzeni;

d) udostępnia aktualizowany rejestr wszystkich działań i przetworzonych ilości;

e) podejmuje konieczne środki w celu zapewnienia możliwości identyfikacji partii i uniknięcia mieszania się lub zamiany produktów w okresie konwersji i produktów nieekologicznych;

f) prowadzi działania na produktach ekologicznych lub produktach w okresie konwersji wyłącznie po odpowiednim oczyszczeniu sprzętu produkcyjnego.

2. Szczegółowe wymogi dotyczące produkcji przetworzonej paszy

2.1. Ekologiczne materiały paszowe lub materiały paszowe w okresie konwersji nie mogą jednocześnie wchodzić w skład ekologicznych produktów paszowych wraz z takimi samymi materiałami paszowymi wyprodukowanymi metodą nieekologiczną.

2.2. Materiałów paszowych stosowanych lub przetwarzanych w produkcji ekologicznej nie przetwarza się za pomocą syntetyzowanych chemicznie rozpuszczalników.

2.3. Do przetwarzania pasz można stosować wyłącznie te nieekologiczne materiały paszowe, z alg, pochodzenia zwierzęcego lub z drożdży, materiały paszowe pochodzenia mineralnego oraz dodatki paszowe i substancje pomocnicze w przetwórstwie, które zostały dopuszczone na podstawie art. 24 do stosowania w produkcji ekologicznej.

2.4. Wyłącznie produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji dopuszczone do stosowania w przetwarzaniu na podstawie art. 24 mogą być stosowane do tego celu.

Część VI: Wino

1. Zakres stosowania

1.1. W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 10, 11, 16 i 18 przepisy ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji produktów sektora wina, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

1.2. O ile przepisy niniejszej części wyraźnie nie stanowią inaczej, zastosowanie mają rozporządzenia Komisji (WE) nr 606/2009 ([1]) i (WE) nr 607/2009 ([2]).

2. Stosowanie niektórych produktów i substancji

2.1. Produkty sektora wina są produkowane z surowców ekologicznych.

2.2. Do wytwarzania produktów sektora wina, również w trakcie praktyk, procesów i zabiegów enologicznych stosowane mogą być wyłącznie produkty i substancje dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24, z zastrzeżeniem warunków i ograniczeń ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 i rozporządzeniu (WE) nr 606/2009, w szczególności w załączniku IA do tego ostatniego rozporządzenia.

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 606/2009 z dnia 10 lipca 2009 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do kategorii produktów winiarskich, praktyk enologicznych i obowiązujących ograniczeń (Dz.U. L 193 z 24.7.2009, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 607/2009 z dnia 14 lipca 2009 r. ustanawiające niektóre szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określeń tradycyjnych, etykietowania i prezentacji niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 193 z 24.7.2009, s. 60).

3. Praktyki enologiczne i ograniczenia

3.1. Bez uszczerbku dla sekcji 1 i 2 niniejszej części oraz szczegółowych zakazów i ograniczeń przewidzianych w pkt 3.2, 3.3 i 3.4, dopuszczone są jedynie praktyki, procesy i zabiegi enologiczne, w tym ograniczenia przewidziane w art. 80 i art. 83 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz w art. 3, 5–9 i 11–14 rozporządzenia (WE) nr 606/2009, a także w załącznikach do tych rozporządzeń, stosowane przed dniem 1 sierpnia 2010 r.

3.2. Zakazane są następujące praktyki, procesy i zabiegi enologiczne:

a) częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia zgodnie z częścią I sekcja B.1 lit. c) załącznika VIII do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

b) eliminacja dwutlenku siarki przy zastosowaniu procesów fizycznych zgodnie z pkt 8 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009;

c) elektrodializa w celu zapewnienia winowej stabilizacji wina zgodnie z pkt 36 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009;

d) częściowa dealkoholizacja wina zgodnie z pkt 40 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009;

e) stosowanie żywic kationitowych w celu zapewnienia winowej stabilizacji wina zgodnie z pkt 43 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009.

3.3. Dozwolone są następujące praktyki, procesy i zabiegi enologiczne przy spełnieniu następujących warunków:

a) w przypadku obróbki termicznej zgodnie z pkt 2 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009, pod warunkiem że temperatura nie przekracza 75 °C;

b) w przypadku odwirowywania i filtracji z obojętnym filtrującym środkiem pomocniczym lub bez tego środka zgodnie z pkt 3 załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 606/2009, pod warunkiem że średnica porów nie jest mniejsza niż 0,2 mikrometra.

3.4. Wszelkie zmiany wprowadzone po dniu 1 sierpnia 2010 r. dotyczące praktyk, procesów i zabiegów enologicznych przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 lub rozporządzeniu (WE) nr 606/2009 mogą być stosowane w ekologicznej produkcji wina wyłącznie po tym, gdy środki te zostały zawarte w niniejszej sekcji 3 jako dopuszczone oraz, w razie konieczności, po przeprowadzeniu oceny zgodnie z art. 24 niniejszego rozporządzenia.

Część VII: Drożdże stosowane jako żywność lub pasza

W uzupełnieniu ogólnych przepisów dotyczących produkcji ustanowionych w art. 9, 11, 16, 17 i 19 przepisy ustanowione w niniejszej części stosuje się do ekologicznej produkcji drożdży używanych jako żywność lub pasza.

1. Wymogi ogólne

1.1. Do produkcji drożdży ekologicznych wykorzystywane są wyłącznie podłoża wytworzone ekologicznie. Do dnia 31 grudnia 2023 r. zezwala się jednak na dodawanie do podłoża (obliczonego jako masa sucha) do produkcji drożdży ekologicznych do 5 % nieekologicznego ekstraktu lub autolizatu drożdżowego, w przypadku gdy podmioty nie mają możliwości uzyskania ekstraktu lub autolizatu drożdżowego z produkcji ekologicznej.

1.2. Drożdże ekologiczne nie mogą występować w ekologicznej żywności ani paszy wraz z drożdżami nieekologicznymi.

1.3. Do produkcji i przygotowania drożdży ekologicznych można stosować następujące produkty i substancje:

a) substancje pomocnicze w przetwórstwie dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24;

b) produkty i substancje, o których mowa w części IV pkt 2.2.2 lit. a), b) i e).

1.4. Wyłącznie produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji dopuszczone do stosowania w przetwarzaniu na podstawie art. 24 mogą być stosowane do tego celu.

ZAŁĄCZNIK III

ZBIERANIE, PAKOWANIE, TRANSPORT I PRZECHOWYWANIE PRODUKTÓW

1. Zbieranie produktów i ich transport do jednostek przetwórczych

Podmioty mogą przeprowadzać zbiór produktów ekologicznych, produktów w okresie konwersji i produktów nieekologicznych jednocześnie, wyłącznie jeżeli podejmowane są właściwe środki zabezpieczające przed możliwością pomieszania lub zamiany produktów ekologicznych, produktów w okresie konwersji i produktów nieekologicznych oraz zapewniające identyfikację produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji. Podmiot przechowuje informacje dotyczące dni, godzin, trasy i daty zbioru oraz czasu przyjęcia produktów, dostępne dla organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej.

2. Pakowanie produktów i ich transport do innych podmiotów lub jednostek

2.1. Podmioty zapewniają transport produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji do innych podmiotów lub jednostek, włączając hurtowników i detalistów, tylko w odpowiednim opakowaniu, pojemnikach lub pojazdach zamkniętych w taki sposób, aby nie można było dokonać zamiany zawartości bez manipulowania zabezpieczeniem lub uszkodzenia zabezpieczenia, oraz zaopatrzonych w etykiety zawierające – bez uszczerbku dla innych oznaczeń wymaganych przez prawo Unii – co następuje:

a) nazwę i adres podmiotu oraz, jeżeli są to różne podmioty, właściciela lub sprzedawcy produktu;

b) nazwę produktu lub opis mieszanki paszowej wraz z odniesieniem do produkcji ekologicznej;

c) nazwę i kod organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej, której podlega podmiot; oraz

d) w stosownych przypadkach, znak identyfikacyjny partii towaru zgodnie z systemem znakowania zatwierdzonym na poziomie krajowym lub uzgodnionym z organem kontrolnym lub jednostką certyfikującą, który pozwala powiązać partię towaru z ewidencją, o której mowa w art. 34 ust. 5.

Informacje, o których mowa w lit. a)–d), mogą być także zawarte w dokumencie towarzyszącym, jeżeli dokument taki może być niepodważalnie powiązany z opakowaniem, pojemnikiem lub pojazdem transportowym zawierającym produkt. Dokument towarzyszący zawiera informacje dotyczące dostawcy lub przewoźnika.

2.2. Zamknięcie opakowania, pojemnika lub pojazdów nie jest wymagane, w przypadku gdy:

a) transport odbywa się bezpośrednio między dwoma podmiotami, przy czym oba podlegają systemowi kontroli ekologicznej;

b) transport obejmuje wyłącznie produkty ekologiczne lub wyłącznie produkty w okresie konwersji;

c) produktom tym towarzyszy dokument zawierający informacje wymagane zgodnie z pkt 2.1; oraz

d) zarówno podmioty wysyłające, jak i odbierające są zobowiązane zachować dokumentację tych działań transportowych i udostępniać ją na żądanie organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące transportu paszy do innych jednostek produkcyjnych lub przetwórczych albo obiektów służących do przechowywania

W trakcie transportu paszy do innych jednostek produkcyjnych lub przetwórczych albo obiektów służących do przechowywania podmioty zapewniają spełnienie następujących warunków:

a) w czasie transportu pasze ekologiczne są skutecznie fizycznie oddzielone od pasz w okresie konwersji i pasz nieekologicznych;

b) pojazdy lub pojemniki, w których transportowano produkty nieekologiczne, są wykorzystane do transportu produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji wyłącznie, jeżeli:

(i) przed rozpoczęciem transportu produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przeprowadzono właściwe działania czyszczące, których skuteczność została sprawdzona, a podmioty zachowują dokumentację tych działań;

(ii) podmioty zapewniają wprowadzenie wszelkich właściwych działań stosownych do zagrożeń oszacowanych zgodnie z ustaleniami dotyczącymi kontroli i w razie konieczności zapewniają, by produkty nieekologiczne nie mogły być wprowadzane do obrotu z oznaczeniem odnoszącym się do produkcji ekologicznej;

(iii) podmiot zachowuje dokumentację tych działań transportowych i udostępnia ją organowi kontrolnemu lub jednostce certyfikującej;

c) transport gotowej paszy ekologicznej lub paszy w okresie konwersji jest oddzielony w czasie i przestrzeni od transportu innych gotowych produktów;

d) w czasie transportu ilość produktów na początku i każda oddzielna ilość dostarczona w trakcie dostawy jest rejestrowana.

4. Transport żywych ryb

4.1. Żywe ryby przewozi się w odpowiednich zbiornikach z czystą wodą, która zaspokaja ich potrzeby fizjologiczne w zakresie temperatury i rozpuszczonego tlenu.

4.2. Przed transportem ekologicznych ryb i produktów z ryb zbiorniki należy dokładnie wyczyścić, zdezynfekować i wypłukać.

4.3. Podejmuje się środki ostrożności, aby ograniczyć stres. W trakcie transportu zagęszczenie zwierząt nie osiąga poziomu uznawanego za szkodliwy dla danego gatunku.

4.4. W odniesieniu do działań, o których mowa w pkt 4.1, 4.2 i 4.3, zachowuje się odpowiednią dokumentację.

5. Przyjmowanie produktów od innych podmiotów jednostek

Podczas przyjmowania produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji podmiot sprawdza zamknięcie opakowania, pojemnika lub pojazdu, w przypadku gdy jest to wymagane, oraz obecność oznakowania przewidzianego w sekcji 2.

Podmiot porównuje informacje na etykiecie, o których mowa w sekcji 2, z informacjami w dokumentach towarzyszących. Wynik tego sprawdzenia jest wyraźnie wskazany w dokumentacji, o której mowa w art. 34 ust. 5.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące odbierania produktów z państw trzecich

Jeżeli produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji są przywożone z państwa trzeciego, są one transportowane w odpowiednim opakowaniu lub pojemnikach, zamkniętych w sposób zabezpieczający przed podmianą zawartości i zaopatrzonych w identyfikator eksportera oraz wszelkie inne oznaczenia i numery służące identyfikowaniu partii produktów oraz, w stosownych przypadkach, w świadectwo kontroli przywozowej z państw trzecich.

Otrzymując produkt ekologiczny lub produkt w okresie konwersji przywieziony z państwa trzeciego, osoba fizyczna lub prawna, której dostarczono przywożoną przesyłkę i która otrzymuje ją celem dalszego przetworzenia lub obrotu, sprawdza zamknięcie opakowania lub pojemnika oraz, w przypadku produktów importowanych zgodnie z art. 45 ust. 1 lit. b) ppkt (iii), sprawdza, czy świadectwo kontroli, o którym mowa w tym artykule, obejmuje rodzaj produktu zawarty w przesyłce. Wynik tego sprawdzenia jest wyraźnie wskazany w dokumentacji, o której mowa w art. 34 ust. 5.

7. Przechowywanie produktów

7.1. Pomieszczeniami do przechowywania produktów zarządza się w taki sposób, aby zapewnić identyfikację partii towaru i uniknąć mieszania się z produktami lub substancjami niezgodnymi z przepisami dotyczącymi produkcji ekologicznej lub zanieczyszczenia tymi produktami lub substancjami. Możliwość jednoznacznej identyfikacji produktów ekologicznych i produktów w okresie konwersji zapewnia się w każdym momencie.

7.2. Nie przechowuje się środków produkcji lub substancji innych niż środki dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 9 i art. 24 w ekologicznych jednostkach ekologicznej produkcji roślin i zwierząt ani w takich jednostkach w okresie konwersji.

7.3. Zezwala się na przechowywanie w gospodarstwie rolnym i gospodarstwie akwakultury alopatycznych weterynaryjnych produktów leczniczych, w tym antybiotyków, pod warunkiem że zostały one przepisane przez lekarza weterynarii w związku z leczeniem, o którym mowa w załączniku II część II pkt 1.5.2.2 i część III pkt 3.1.4.2 lit. a), oraz że są przechowywane w nadzorowanym miejscu i są wpisane do dokumentacji, o której mowa w art. 34 ust. 5.

7.4. W przypadku gdy podmioty zajmują się produktami ekologicznymi lub w okresie konwersji lub nieekologicznymi w jakiejkolwiek z tych kombinacji, i produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji są przechowywane w obiektach służących do przechowywania, w których przechowywane są także inne produkty rolne lub środki spożywcze:

a) produkty ekologiczne lub produkty w okresie konwersji są oddzielone od innych produktów rolnych lub środków spożywczych;

b) podejmuje się wszelkie środki w celu zapewnienia możliwości identyfikacji przesyłek i uniknięcia mieszania się lub zamiany produktów ekologicznych, w okresie konwersji i nieekologicznych;

c) przed rozpoczęciem przechowywania produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji przeprowadzono właściwe działania czyszczące, których skuteczność została sprawdzona, a podmioty zachowują dokumentację tych działań.

7.5. Wyłącznie produkty służące do czyszczenia i dezynfekcji dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej na podstawie art. 24 mogą być stosowane do tego celu.

ZAŁĄCZNIK IV

TERMINY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 30

BG: биологичен.

ES: ecológico, biológico, orgánico.

CS: ekologické, biologické.

DA: økologisk.

DE: ökologisch, biologisch.

ET: mahe, ökoloogiline.

EL: βιολογικό.

EN: organic.

FR: biologique.

GA: orgánach.

HR: ekološki.

IT: biologico.

LV: bioloģisks, ekoloģisks.

LT: ekologiškas.

LU: biologesch, ökologesch.

HU: ökológiai.

MT: organiku.

NL: biologisch.

PL: ekologiczne.

PT: biológico.

RO: ecologic.

SK: ekologické, biologické.

SL: ekološki.

FI: luonnonmukainen.

SV: ekologisk.

ZAŁĄCZNIK V

LOGO PRODUKCJI EKOLOGICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ I KODY

1. Logo

1.1. Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej jest zgodne ze wzorem poniżej:

1.2. Kolorem referencyjnym w systemie Pantone jest zielony Pantone nr 376 i zielony (50 % cyjan + 100 % żółty) w przypadku druku czterokolorowego.

1.3. Logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej może być również stosowane w kolorze czarno-białym, jak przedstawiono poniżej, jedynie w przypadku gdy zastosowanie wersji kolorowej jest niewykonalne:

1.4. Jeżeli tło na opakowaniu lub etykiecie jest w kolorze ciemnym, można zastosować symbole w negatywie, z użyciem koloru tła opakowania lub etykiety.

1.5. W przypadku gdy stosowane jest kolorowe logo na kolorowym tle, co ogranicza jego widoczność, można zastosować wokół logo kontur dla wzmocnienia kontrastu z kolorami tła.

1.6. W przypadku gdy na opakowaniu znajdują się oznaczenia w tylko jednym kolorze, w logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można zastosować ten sam kolor.

1.7. Wysokość logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej wynosi co najmniej 9 mm, a szerokość co najmniej 13,5 mm, natomiast proporcja jego wysokości do szerokości musi być zawsze równa 1:1,5. W przypadku bardzo małych opakowań minimalna wysokość logo może zostać wyjątkowo zmniejszona do 6 mm.

1.8. Wraz z logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można stosować elementy graficzne lub tekstowe odnoszące się do produkcji ekologicznej, pod warunkiem że nie modyfikują one ani całkowicie nie zmieniają charakteru logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej ani oznaczeń zdefiniowanych zgodnie z art. 32. W przypadku stosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej w połączeniu z logo krajowymi lub prywatnymi w kolorze zielonym o odcieniu innym niż przewidziany w pkt 1.2, logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej może mieć ten sam niestandardowy kolor.

2. Kody

Format ogólny kodów jest następujący:

AB-CDE-999

gdzie:

a) „AB” jest kodem ISO państwa, w którym odbywają się kontrole;

b) „CDE” jest terminem złożonym z trzech liter nadanych przez Komisję lub każde państwo członkowskie, takim jak „bio”, „öko”, „org” lub „eko”, stanowiącym odniesienie do produkcji ekologicznej; oraz

c) „999” jest numerem referencyjnym, złożonym z maksymalnie trzech cyfr, nadawanym przez:

(i) właściwy organ każdego państwa członkowskiego organom kontrolnym lub jednostkom certyfikującym, którym przekazał on zadania kontrolne;

(ii) Komisję:

— organom kontrolnym i jednostkom certyfikującym uznanym przez Komisję na podstawie art. 46,

— właściwym organom państw trzecich uznanym przez Komisję na podstawie art. 48.

ZAŁĄCZNIK VI

WZÓR CERTYFIKATU

Certyfikat zgodnie z art. 35 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych

<table>
<tr><td colspan="2">1. Numer dokumentu:</td></tr>
<tr><td>2. (zaznaczyć odpowiednie jedno pole)
☐ Podmiot
☐ Grupa podmiotów – zob. załącznik</td><td>3. Nazwa (imię i nazwisko) oraz adres podmiotu lub grupy podmiotów:</td></tr>
<tr><td>4. Działanie(-a) podmiotu lub grupy podmiotów (wybrać stosownie do przypadku):
☐ Produkcja rolna
☐ Przygotowywanie
☐ Dystrybucja
☐ Przechowywanie
☐ Import
☐ Eksport
☐ Wprowadzanie do obrotu</td><td>5. Nazwa, adres i kod organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej właściwych dla podmiotu lub grupy podmiotów:</td></tr>
<tr><td colspan="2">6. Kategoria(-e) produktów, o których mowa w art. 35 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848, oraz metody produkcji (wybrać stosownie do przypadku):</td></tr>
<tr><td>— nieprzetworzone rośliny i produkty roślinne, w tym nasiona i inny materiał rozmnożeniowy roślin
Metoda produkcji:
☐ produkcja ekologiczna, z wyjątkiem w okresie konwersji
☐ produkcja w okresie konwersji
☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania na rynek)</td><td>Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....</td></tr>
<tr><td>— zwierzęta gospodarskie i nieprzetworzone produkty zwierzęce
Metoda produkcji:
☐ produkcja ekologiczna, z wyjątkiem w okresie konwersji
☐ produkcja w okresie konwersji
☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)</td><td>Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....</td></tr>
<tr><td>— algi i nieprzetworzone produkty akwakultury
Metoda produkcji:
☐ produkcja ekologiczna, z wyjątkiem w okresie konwersji
☐ produkcja w okresie konwersji
☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)</td><td>Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....</td></tr>
</table>

— przetworzone produkty rolne, w tym produkty akwakultury, do wykorzystania jako żywność Metoda produkcji: ☐ produkcja produktów ekologicznych ☐ produkcja produktów w okresie konwersji ☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)	Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....
— pasza Metoda produkcji: ☐ produkcja produktów ekologicznych ☐ produkcja produktów w okresie konwersji ☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)	Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....
— wino Metoda produkcji: ☐ produkcja produktów ekologicznych ☐ produkcja produktów w okresie konwersji ☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)	Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....
— inne produkty wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2018/848 lub nieobjęte poprzednimi kategoriami (proszę określić): Metoda produkcji: ☐ produkcja produktów ekologicznych ☐ produkcja produktów w okresie konwersji ☐ produkcja ekologiczna z produkcją nieekologiczną (na podstawie art. 9 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 2018/848 lub w przypadku przygotowania, dystrybucji, przechowywania, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu)	Okres ważności certyfikatu od dnia ..... do dnia .....
Niniejszy dokument został wydany zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/848, aby poświadczyć, że podmiot lub grupa podmiotów (wybrać stosownie do przypadku) spełnia wymogi tego rozporządzenia.	
Data, miejsce: Podpis w imieniu organu kontrolnego lub jednostki certyfikującej wystawiającego(-j) dokument:	

Załącznik – Wykaz członków grupy podmiotów zdefiniowanej w art. 36 rozporządzenia (UE) nr 2018/848

Nazwa członka	Adres